MARY CATHERINE HANSON

Portretul femeii iubite

ALCRIS

Capitolul 1

Nori grei de un cenușiu spălăcit întunecaseră cerul albastru primăvăratic și, curând, picături mari de ploaie izbeau parbrizul.

– O dată îmi acord și eu concediu și iată că vremea rea englezească traversează Canalul Mânecii cu mine! bombăni Kimberley pornind ștergătoarele.

Totuși, acum câteva ore, când feribotul se apropiase de coastele franceze, un soare vesel o întâmpinase și pornise la drum cu entuziasm. Dacă Pam n-ar aștepta-o în ziua următoare în sudul țării, Kimberley probabil ar fi ales drumul cel mai ocolit pentru a ajunge la destinație. Livezi înflorite, biserici mici pitorești, târguri în aer liber și mirosurile de cornuri calde dis-de-dimineață, o incitau la hoinăreală. Doar cu prețul unui mare efort Kimberley se supuse largilor panouri albastre care-i ordonau să intre pe autostradă.

De două ore, urma panglica monotonă a asfaltului, și ritmul circulației nu-i permitea deloc să admire peisajul. Și iată că acum ploua!

Kimberley simți cum o cuprinde neliniștea: sub această ploaie torențială și cu șoseaua inundată și alunecoasă, să conducă devenea imprudent. Simți ușurare când ajunse în fine într-un loc de staționare.

O cafenea mare se ridica la vreo douăzeci de metri. Mai bine să aștepte potolirea ploii în fața unei cafele bune, cum știu francezii să facă! își spuse Kimberley. Dar pentru asta, trebuia să înfrunte trombele de apă care se prăvăleau din cer. Bineînțeles, în echipamentul ei de turistă optimistă, nu prevăzuse să includă o umbrelă.

După ce aruncase o privire resemnată spre cer, ieși din mașină și alergă cu capul plecat drept înainte. Din păcate, în graba ei, nu-l văzu pe bărbatul care alerga și el spre adăpost. Ciocnindu-se violent, ar fi căzut dacă două brațe solide n-ar fi reținut-o.

– Ei bine, ce întâlnire furtunoasă! exclamă vinovatul. Realmente îmi pare rău, domnișoară, v-am lovit?

Ridicându-și capul, distinse prin perdeaua de ploaie o figură zâmbitoare și totodată îngrijorată.

– Nu, mă simt doar puțin ametită.

El o ținea încă în brațe, ca s-o împiedice să cadă, și o scruta cu temere. Revenindu-și în fire, Kimberley încercă să se elibereze din această îmbrățișare săritoare, dar necunoscutul nu părea dispus să-i dea drumul.

– Lasă-mă, strigă ea atunci, vă spun că n-am nimic... În schimb, cum puteți constata, plouă cu găleata. Aș vrea să ajung la adăpost.

Clipind des, nu reușea să distingă trăsăturile necunoscutului.

Și deodată, inima ei se strânse: această statură înaltă, acest păr negru, această voce gravă... Nu era el, nu, nu putea fi Philippe Crossley! Totuși, tânăra femeie se simți tulburată; durerea ascuțită a vechii ei decepții în dragoste o făcu să ezite și să se lase condusă spre cafenea fără a mai opune rezistență.

Sub adăpostul din metal și beton, necunoscutul îi dădu în sfârșit drumul. Încă sub șoc, rămânea împietrită, incapabilă să-și ia ochii de la el. Străinul, își dădea acum seama, nu prezenta decât o ușoară asemănare cu Philippe. Bruneți, înalți și musculoși, cei doi bărbați aveau, desigur, aceeași fizionomie. Dar fața cu privire jucăușă care-i făcea față nu prezenta decât puține puncte comune cu trăsăturile ascuțite ale lui Philippe, cu acel profil de pasăre de pradă, fermecător și crud, care o fascinase odinioară.

Ochii albaștri și sinceri, nasul drept, maxilarul pătrat și zâmbetul generos al celui din fața ei o readuseră puțin la realitate. Dar pieptul ei palpita încă de emoție.

– Sunteți foarte palidă, constată el. Veniți, vă ofer o cafea. Vă va face bine!

– Nu-i nevoie!

Vorbise fără măcar să se gândească, pe un ton atât de agresiv, încât fu ea însăși surprinsă.

– Eu, trebuie... trebuie să merg la toaletă să mă pieptăn, adăugă ea mai politicos.

– Scuzați-mă și la revedere!

Fugi fără o privire spre el, ca și cum se temea că va încerca s-o rețină, și nu se simți în siguranță decât odată ajunsă în spatele ușii de la toaleta pentru doamne.

Un adevărat șir de așteptare se formase în fața lungului rând de oglinzi. Dar Kimberley nu mai era grăbită. Un singur lucru o interesa acum: să scape de necunoscut. Se sprijini de perete și începu să analizeze panica stranie pe care o simțise crezând, o fracțiune de secundă, că-l recunoaște pe Philippe.

Această veche poveste o va urmări oare ani de zile? Nu, se revoltă ea, pusese definitiv cruce acestei legături și trecutului. Nu

mai simțea nimic pentru Philippe. Mai rău încă, n-avea decât dispreț și milă pentru ființa nestatornică și imatură pe care crezuse c-o iubește. De asta era sigură!

Dar atunci, de ce această emoție violentă care o fulgerase în brațele necunoscutului? Obsedantă, întrebarea o sâcâia în timp ce nou-sosite îi luau locul în fața oglinzii. Tremură și reacționă în fine: trebuia să se usuce cât mai repede, dacă nu voia să răcească. Pam n-ar ierta-o niciodată pe domnișoara ei de onoare să-i tragă chiulul în ziua căsătoriei ei.

Descoperindu-și imaginea, izbucni în râs. Dacă funcționarii societății ei ar fi putut s-o vadă pe foarte onorabila lor președinte-director general în această clipă, nu și-ar fi crezut ochilor! Cu părul lipit, machiajul spălăcit, hainele mototolite și umede, părea vrednică de milă... Semăna cu acea pisicuță pe care o salvase de la înec anul trecut! Cât de jalnică arăta cu părul lipit și ud leoarcă. Totuși, în ciuda disperării ei, ingrata îi mulțumise lui Kimberley cu un șuierat furios și o lovitură de ghiară. Același comportament pe care îl avusese ea față de necunoscut, recunoscu în sinea ei. Nu fusese deloc amabilă, dar ce idee să se arate atât de atent din cauza unui incident mărunt!

Deplin conștientă de reaua ei credință, își refăcu fardul cu câteva gesturi experte, apoi părăsi cămăruța arhiplină. Merita o băutură caldă!

Cu o ceașcă în mână și o farfurie pe care trona un ecler apetisant cu ciocolată în cealaltă, pătrunse într-o sală care, deși imensă, se dovedi și ea la fel de suprapopulată. În timp ce trecea în revistă mesele în căutarea unui loc liber, privirea îi fu atrasă de o siluetă aproape familiară: necunoscutul pe care-l întâlnise într-un mod atât de.... șocant, era așezat nu departe de ea. Se întreținea în

engleză cu un cuplu. În graba ei de a-l evita, nu-și dăduse seama că avea de-a face cu un compatriot. Spre surprinderea ei, rămase să-l fixeze nemișcată. Simțind fără îndoială privirea tinerei femei asupra lui, necunoscutul se întoarse și, cu un gest amical din mână, îi arătă scaunul de lângă el.

„Hotărât lucru, se poartă ca și cum am fi vechi prieteni", își spuse ea, prost dispusă.

Atunci, gratificându-l cu o grimasă care se voia un zâmbet de refuz politicos, porni în partea opusă. Printr-un miracol, o femeie bătrână părăsi masa în clipa aceea și Kimberley putu să se așeze acolo, recunoscătoare. Această femeie cu o față blândă o salva dintr-o situație ridicolă: ar fi putut rătăci multe minute în căutarea unui loc.... sub privirea ironică a necunoscutului.

Dar, când privi în direcția lui, bărbatul vorbea cu însuflețire și nu-i mai acorda nici o atenție.

„Cel puțin, își spuse ea, n-am de făcut eforturi să întrețin o conversație cu o persoană pe care n-o voi mai vedea niciodată!"

Detestase întotdeauna relațiile mondene, acele scurte întâlniri care nu permiteau decât cuvinte superficiale și de pură politețe. Și dacă atribuțiile ei o obligau adesea să le suporte, se lipsea bucuroasă de ele în timpul concediului.

– Nu ești decât o sălbatică, îi reproșa adesea Pam. Cum vrei să-ți faci prieteni dacă rămâi inaccesibilă?

Kimberley izbucnea atunci în râs.

– Dar am prieteni! Și toți îmi reproșează că n-am destul timp să le consacru. Tu ești prima!

– De acord, ai câțiva intimi pe care-i iubești profund.... și ei îți răspund la fel. Dar nu printre ei îl vei întâlni!

– Pe cine?

Invariabil, în acest moment al conversației, Pam scotea un oftat descurajat.

– Biata de tine! Dar „el“, unicul, singurul.... bărbatul vieții tale, în fine!

– Îl am pe Charles nu de mult timp și...

Niciodată nu putea merge mai departe: fie Pam își astupa urechile, fie se închidea în ea mai ermetic decât o stridie, când nu părăsea camera fără alte formalități. Nu că ei nu i-ar fi simpatic Charles, Kimberley o știa, dar singurul comentariu pe care și-l permisese asupra relației lor se rezuma la opinia:

– Nu face pe Scarlett! Îndrăgostită de acel șters Ashley, a lăsat să-i scape o perlă rară: Rhett Butler, eroul celor cincisprezece ani ai mei. Însuși Clark Gable...

Tânăra femeie avu un surâs înduioșat: așadar, Pam îl întâlnise în sfârșit pe cel pe care-l aștepta, cel căruia, în câteva zile, îi va spune „da“ pe viață. Kimberley era nerăbdătoare să-l cunoască pe acest francez care-i cucerise inima celei mai bune prietene a ei. Semăna oare cu eroul din „Pe aripile vântului“? Avea oare seducția lui, prestanța lui, curajul lui? Poate nu... Dar în ochii Pamelei, cu siguranță.

Kimberley înghiți ultima bucată de prăjitură cu cremă cu un suspin de plăcere și de regret. Puțin preocupată de silueta ei, deoarece n-avea nici un kilogram în plus, regreta că nu fusese mai mâncăcioasă; de ce nu luase una din acele fine prăjituri cu cremă? Sau o prăjitură cu rom și stafide?

Preocupată de aceste gânduri îmbietoare, nu văzu silueta înaltă apropiindu-se de ea. De aceea, când își ridică ușor capul, avu surpriza să-l descopere pe necunoscut, cu o mână pe spătarul scaunului rămas liber la masa ei.

– Îmi permiteți? întrebă el.

Fără să aștepte răspunsul ei, se așeză foarte confortabil. Era evident că nici măcar nu-și imagina că ar putea s-o deranjeze pe Kimberely.

Revoltată de atâta insolență, vru să-i adreseze o replică sarcastică. Dar renunță: inutil să-și înceapă sejurul în Franța printr-o altercație stupidă cu un bărbat care-i era perfect indiferent. În schimb, acesta nu trebuia să se aștepte ca ea să-i acorde cel mai mic interes.

– Cum vă simțiți? întrebă el cu un aer îngrijorat. Mi-ați părut descumpănită, adineauri. Voiam încă o dată să-mi cer scuze.

Ea nu-și putu stăpâni un gest de exasperare.

– Vă repet, mă simt foarte bine! Și nu vă port pică, dacă asta poate să vă liniștească. A fost un accident fără vreo urmare, nu mai este nimic de spus în plus!

Numai o încruntare de sprâncene marcă uimirea necunoscutului în fața răcelii acestui răspuns. Dar asta nu-l opri să continue conversația.

– De acord, nu voi mai face aluzie la el! Dar putem vorbi despre altceva, nu?

– Nu văd despre ce.

– Despre dumneavoastră, de exemplu. Sunteți în Franța pentru afaceri? Sau în concediu?

– Nu am deloc intenția să vă povestesc viața mea particulară!

Ea își luă ceașca, decisă să-și termine gustarea cât mai repede și să-și reia drumul. Dar băutura fierbinte îi arse buzele. Trebuia deci să-l mai suporte pe acest inoportun câteva minute.

– Atunci, continuă el, voi încerca să ghicesc. Să vedem... Pun pariu că nu sunteți aici pentru a lucra. V-am observat pe feribot...

Aveați aerul unei femei care merge spre libertate. Când toți ceilalți pasageri se îmbulzeau în spate ca să vadă cum se îndepărtează de coasta engleză, dumneavoastră erați la proră, concentrată spre larg, spre un viitor însorit și promițător.

Ea simți un val de furie urcând în ea și trebui să se stăpânească pentru a nu izbucni. Cum îndrăznea?

Așadar, o spionase din ajun seara, de la Dover... În timp ce, inconștientă de prezența lui, de existența lui chiar, ea își savura singurătatea și exaltarea plecării... Simțea că i se violase intimitatea, coconul de anonimat și de discreție în care se înconjurase.

– Sunteți polițist? întrebă ea. Sau un simplu detectiv amator?

– Nu sunt nici de la Scotland Yard, nici dintr-un roman al iubitei noastre Agatha Christie. Să spunem că am un ochi de artist. O siluetă fină, solitară, rezemată de balustrada unui vas, în umbrele mișcătoare ale înserării, nu putea decât să-mi atragă privirea și să mă inspire. Cu părul dumneavoastră ca abanosul, care flutura în vânt, ce imagine frumoasă ofereați.

– Sunteți pictor?

– În sfârșit! exclamă el cu un zâmbet radios.

– În sfârșit, ce?

– În sfârșit, se pare că vă interesez.... Nu, nu sunt pictor sau, cel puțin, nu este ocupația mea principală. Meseria mea adevărată...

– Nu v-am întrebat nimic! i-o tăie Kimberley.

De data asta, bărbatul făcu o grimasă.

– Într-adevăr! Întotdeauna sunteți atât de neprietenoasă?

– În afară de prietenii mei.

Acum, el o privea cu o expresie lipsită de simpatie.

– Sunt mirat că aveți prieteni, i-o întoarse el. Îți trebuie mai puțin curaj să înfrunți Everestul decât pentru a vă cuceri bunăvoința!

– Părerea dumneavoastră îmi este indiferentă.

– Bănuiam!

El își frecă perplex bărbia, vizibil puțin obișnuit ca farmecul lui să suscite acest gen de reacție. În tăcerea care urmă, Kimberley profită ca să guste o înghițitură de cafea. Era delicioasă și regreta în sinea ei că nu poate s-o savureze în tihnă când, brusc, necunoscutul izbucni în râs. Apoi, ca și cum nu se întâmplase nimic, el reluă:

– În ce regiune din Franța intenționați să stați?

Ce trebuia oare să facă pentru a scăpa de el? Până unde trebuia să meargă cu insolența pentru ca el să înțeleagă în sfârșit că era nedorit? Kimberley nu-și putu reține un răspuns puțin pueril:

– Asta nu vă privește!

– Poate că da... Imaginați-vă că merg în aceeași direcție.

– Insinuați că am putea călători împreună?

– De ce să nu luați în considerare eventualitatea? Sunt în căutarea unei mașini și...

– Înțeleg! Ei bine, nu contați pe mine pentru a vă servi drept șofer, eu nu iau niciodată autostopiști.

– Din lipsă de generozitate sau pentru că tatăl dumneavoastră v-a interzis?

Inima lui Kimberley se strânse: „Tată“ era un cuvânt pe care nu avusese niciodată șansa să-l pronunțe.

Necunoscutul nu putea ghici că era orfană dar, în schimb, păru sensibil la umbra de tristețe care voalase privirea lui Kimberley.

– Iertați-mă dacă v-am supărat... Dar insist: dacă itinerarul nostru se întâmplă să fie același, de ce să nu împărțim mașina dumneavoastră? Acum ne cunoaștem.

– Nu tocmai.

Ea înghiți ultimile picături de cafea și își strânse lucrurile.

– De altfel, este timpul să plec. Singură!

Cu aceste cuvinte fără echivoc, se ridică și se îndepărtă fără să se întoarcă.

De data asta, bărbatul nu îndrăzni să insiste. Dar îi simți privirea ațintită asupra ei până la ieșirea din sală.

Cu mâna pe cheia de contact, nu se decidea să pornească. Enervarea făcea să-i bată inima ca o tobă, se simțea emoționată, aproape tulburată, ca și cum furtuna sfâșia cerul, se repercuta până în adâncul ființei ei.

Ce se întâmpla oare? Reflectând mai bine, nu credea că amintirea lui Philippe poate fi cauza emoției ei. După ruptura lor, avusese uneori ocazia de a-l întâlni pe fostul ei logodnic la diverse serate. Se afișa cu femei superbe, le etala ca pe niște bijuterii, semne exterioare ale bogăției lui. Ori, în acele circumstanțe, Kimberley nu simțise nici cea mai mică gelozie, ci milă pentru acele femei cu priviri înamorate. Și ea se lăsase prinsă în capcană de bogăția lui, de fizicul lui distins și de forța virilă care-l caracterizau pe Philippe. Brațele lui puternice păreau atât de liniștitoare, atât de protectoare...

În timp ce își rememora îmbrățișările lor, adevărul îi apăru ca o evidență. Când, după ce aproape o răsturnase, necunoscutul o susținuse cu o mână fermă, această senzație de putere, de invulnerabilitate, o tulburase. Da, timp de o secundă, simțise

dorința să se topească la acel piept viguros, să se refugieze acolo și să i se abandoneze. Ca și cum găsise în sfârșit un loc familiar, rădăcini uitate dar imediat recunoscute.

Se înfioră: această revelație îi displăcea. Trebuia oare să deducă din asta că orice bărbat cu înfățișare de macho putea să-i sucească ușor capul? Își descoperea un punct slab, o fisură în carapacea pe care o ridicase în jurul ei ca să se protejeze.

Își adresă o grimasă ironică aproape înduioșată, în oglinda retrovizoare. Așadar, în spatele femeii de afaceri abile se ascundea o tânără avidă de dragoste, de protecție și de siguranță...

Fără să insiste prea mult asupra acestei descoperiri, întoarse cheia de contact și porni. Deoarece, dacă această trăsătură de caracter lui îi displăcea, refuza totuși să se învinovățească: dintr-o copilărie petrecută în singurătatea orfelinatului, nimeni nu putea ieși neatins. Și dacă Pam și cu ea reușiseră să-și construiască un echilibru, nu erau totuși cioplite din stâncă, Kimberley o știa.

O burniță deasă luase locul aversei și automobiliștii profitau de această ameliorare relativă ca să-și reia drumul. Mașinile se strângeau într-un șir lung pe breteaua care ducea la autostradă și Kimberley aștepta răbdătoare ca micul ambuteiaj să dispară.

Deodată, se ghemui pe scaun, într-o tentativă disperată de a se face invizibilă: necunoscutul traversa șoseaua prin fața ei, doar la zece centimetri de bara ei de protecție. O văzuse oare, o recunoscuse? Se pare că nu, altfel n-ar fi scăpat ocazia s-o solicite din nou. Îl privi îndepărtându-se pe șosea și tocmai reîncepea să respire când el se opri deodată pentru a se posta în fața mașinilor, cu degetul mare ridicat. Dacă în minutul următor, nimeni nu se sacrifica să-l ia pe acest autostopist ud leoarcă, va trebui să treacă prin fața lui.

Din păcate, nimeni nu se lăsă copleșit de milă. Necunoscutul, în ceea ce-l privea, nu întârzie să identifice mica siluetă care se ascundea în spatele ștergătoarelor de parbriz și să afișeze un zâmbet ironic.

Kimberley îl depăși fără măcar să-i adreseze o privire, dar inima ei bătea să se rupă și rușinea îi îmbujora obrajii. Generoasă din fire, resimțea puțină remușcare că-l lasă pe acest bărbat în ploaie.

– Cu atât mai rău pentru el! exclamă ea cu voce tare. Nu putea să i se impună în felul acesta.

Și, pentru a lupta împotriva vinovăției, începu să alcătuiască mental o listă de reproșuri împotriva autostopiștilor în general și acestui individ în special. În mijlocul frumoasei sale enumerări, se întrerupse: ceva nu era în ordine, mașina ei nu răspundea ca de obicei. Părea dezechilibrată, se clătina... O pană! Prima ei reacție fu de ușurare: binecuvântat fie acest ambuteiaj care făcea incidentul fără urmări. În plină viteză, ar fi riscat să piardă controlul vehiculului! Optimismul ei nu dură totuși: acum trebuia să schimbe această roată, încercare întotdeauna de temut, și pe deasupra în ploaie. La câțiva zeci de metri de acel necunoscut supărător, colac peste pupăză!

Bineînțeles, marginea drumului se transformase într-o adevărată mlaștină în care pantofii ei de vară se înfundau; bineînțeles, cricul se afla în fundul portbagajului, în spatele valizelor; bineînțeles, ultimul bulon al roții refuza cu încăpățânare să se lase deșurubat...

Transpira, blestema, apăsa cu toate forțele pe cric când o mână se așeză pe umărul ei.

– Haideți, lăsați-mă pe mine s-o fac... Nu sunt ranchiunos!

– Mă descurc foarte bine, vă mulțumesc!

Nici măcar nu-și dăduse osteneala să se întoarcă pentru a identifica autorul acestei caritabile propuneri: știa prea bine cine era!

Se opinti, împinse, trase, se chinui, fără ca mica piesă metalică să se miște un milimetru.

– Este într-adevăr atât de umilitor să admiteți că n-aveți forța să deblocați acest bulon?

– De acord! exclamă ea indispusă.

Ea îi întinse unealta.

– Dar m-aș mira să izbutiți s-o faceți mai bine decât mine. Această piesă este înțepenită și...

Se întrerupse: bulonul nu rezistase nici măcar o secundă la încercarea necunoscutului, care ridica deja pneul deteriorat.

– Aveți o roată de rezervă, sper?

Ar fi sărit de gâtul oricui altcuiva, cu nesfârșită recunoștință. Acestui exasperant personaj însă, se mulțumi să-i răspundă pe un ton sever:

– Poate că femeile n-au mulți mușchi, domnule. Dar pentru asta nu trebuie luate drept aiurite. Da, am una, în portbagaj.

– Ei bine, iată o veste bună! S-o punem și să ajungem repede la adăpost!

La aceste cuvinte, furia tinerei femei spori.

– Voi termina și mă voi pune la adăpost. Mulțumesc și la revedere!

Reacția necunoscutului o miră pe Kimberley; departe de a se supăra, el izbucni în râs întinzându-i roata murdară de noroi.

– Dacă vreți să vă înnegriți frumoasele dumneavoastră mâini, sunteți liberă s-o faceți.

Ea refuză obiectul cu un semn din cap. Așa cum arăta, nu putea decât să-și murdărească hainele de unsoare și de pământ. Și necunoscutul o știa bine!

– Deci, continuă el, voi încheia eu această corvoadă și dumneavoastră mă veți încuraja cu un zâmbet amabil... dacă sunteți capabilă!

Fără să-i lase timp să răspundă, el se înhămă la lucru. Reparația fu realizată într-o clipită și Kimberley trebui să admită în sinea ei că niciodată n-ar fi reușit să se descurce cu atâta pricepere.

– Iată! exclamă victorios necunoscutul. Frumoasă treabă, nu-i așa?

– Da, răspunse ea fără tragere de inimă.

Hotărât lucru, bărbatul acesta nici măcar nu încerca să-și ascundă autosatisfacția. Și nimic nu detesta Kimberley mai mult pe lume decât aroganții și pretențioșii!

– Și mai ales, nu-mi mulțumiți!

O ironiza, părea aproape că jubilează de puțina recunoștință pe care o arăta tânăra femeie.

– Între compatrioți, ce poate fi mai normal decât să se ajute, continuă el. Nu, nu insistați, n-am nevoie de o batistă de hârtie ca să-mi șterg mâinile.

Râdea de ea... și avea dreptate, admise ea. La urma urmei, deși acest bărbat nu-i era deosebit de simpatic, se arătase serviabil și galant.

– Oh, scuzați-mă spuse ea.

Și se repezi în partea din față a mașinii pentru a răscoli în cutia de mănuși și a scoate de acolo un pachet mare de șervețele de hârtie.

– Țineți... Sper că vor fi destul de solide.

– Mulțumesc.

– Eu vă mulțumesc.

– Încântat că am putut fi util.... și că am făcut cunoștință cu dumneavoastră, domnișoară....?

– Harris, Kimberley Harris.

– Bine... Bun...

El ezita acum, dansând de pe un picior pe altul, ca un copil. Astfel, i se părea aproape înduioșător. Dar licărul malițios care-i părăsise o clipă ochii albaștri, nu întârzie să apară din nou.

– Nu vreți să știți cum mă numesc? Presupun că nu vă interesează?

Ea se forță să zâmbească într-un mod amabil. Dar Dumnezeule, cât o exaspera tipul acesta!

– Ba da... bineînțeles.

– Sunt Lawrence Cory. Asta vă spune ceva?

Intrigată de această întrebare, Kimberley făcu rapid apel la memoria ei: Lawrence Cory.... Dar acest nume nu-i evoca nimic.

– Nu, ar fi trebuit?

– Nu în mod special.

Râdea, și Kimberley se stăpâni să nu-l insulte. Căzuse încă o dată în capcana pe care necunoscutul i-o întinsese. Pentru a-i atrage atenția asupra lui, prelungea conversația, dovedind că nu-i lipsea imaginația!

– La revedere, domnule Cory. Și mulțumesc încă o dată.

Cu un pas hotărât, se îndreptă spre partea din față a mașinii și se instală la volan. Trânti portiera, ca pentru a pune punct acestei întâlniri. Dar însemna să nu țină seama de încăpățânarea personajului. El bătea deja în geam. Ea coborî geamul doar cinci centimetri.

– Da?

– Mergeți spre sud?

Dădu din cap fără tragere de inimă, în semn de afirmare. Cum ar fi putut să mintă? Ceea ce francezii numeau „Autostrada Soarelui", n-avea altă destinație!

– Și eu la fel! exclamă el, încântat de această descoperire. Și unde, exact?

Dacă nu s-ar fi spart propriul ei cauciuc, Kimberley s-ar fi gândit la o lovitură premeditată... Faptele păreau că se îmbină astfel pentru ea, încât să nu poată scăpa de a-i servi drept taxi acestui Lawrence Cory! Când îi dezvălui destinația ei exactă, nu fu uimită să-l audă exclamând:

– Doar la câțiva kilometri de locul meu de vilegiatură!

– Dar fac o oprire pe drum, se grăbi ea să adauge. Peste două ore, contez să ajung la hotelul unde am rezervat o cameră.

Stupefiată, îl văzu că se îndepărtează cu pași mari. Dar n-avu timp să înceapă să se bucure. În oglinda retrovizoare, îl văzu că-și ia bagajul, abandonat pe marginea drumului, și revine. Deschise portiera din spate, își depuse acolo geanta de voiaj, apoi înconjură mașina și se așeză lângă ea.

– Eu sunt ca dumneavoastră, prefer călătoriile liniștite, cu „halte pentru ecler cu ciocolată". Vă plac prăjiturile, nu-i așa?

Kimberley demară. Pierduse, știa s-o recunoască. În fața unei asemenea îndrăzneli, cum să se lupte?

El își continua monologul, indiferent la expresia încruntată a tinerei femei.

– Am visat întotdeauna să mă lansez într-un studiu asupra meritelor comparate ale prăjiturilor englezești și frantuzești. Checurile și budincile noastre...

– Domnule Cory?

– Da, domnișoară Harris?

– Nu găsiți excesiv să-mi impuneți această conversație pe lângă prezența dumneavoastră?

Se exprimase calm, fără agresivitate dar cu fermitate. Lawrence Cory izbucni în râs.

– Încercam doar să destind atmosfera. Dar fiindcă eforturile mele sunt zadarnice...

Ea puse cu hotărâre o casetă cu muzică clasică în combina mașinii.

– Schubert, comentă Lawrence Cory, unul din compozitorii mei preferați.

Ascultară un timp melodia, adânciți în meditație. Extrem de melancolică, opera se armoniza tulburător cu peisajul ploios care defila prin fața ochilor lor.

Deodată, vocea pasagerului strică acest subtil și liniștitor echilibru.

– Se pare că nu mă apreciați mult.

– Nu vă cunosc...

– Și nu doriți să ne cunoaștem mai bine, așa-i?

Ea schiță un zâmbet malițios.

– Într-adevăr... Toate femeile sunt oare obligate să răspundă încercărilor dumneavoastră de seducție?

– Nu încercam să vă seduc, se supără Lawrence. Întotdeauna sunteți atât de suspicioasă?

– Întotdeauna. Și dacă tăgăduiți, cum explicați purtarea dumneavoastră de la cafenea?

– Ce a fost ambiguu? V-am lovit, m-am temut că v-am făcut rău...

– Par atât de fragilă?

– Pentru o persoană care este puțin psiholog, nu există nici o îndoială.

Scoasă din sărite de această mică frază, Kimberley tresări și mașina făcu o ușoară deviere.

Lawrence Cory izbucni în râs.

– Dovada!

Kimberley își îndreptă toată atenția asupra drumului.

– Vă considerați drept Freud, acum? întrebă ea, cu o voce perfect stăpânită.

– În general, oamenii apreciază să li se acorde interes. Sunteți altfel?

– Trebuie s-o cred. V-aș fi recunoscătoare să mă acceptați așa cum sunt și să vă păstrați analizele pentru dumneavoastră.

– Am înțeles!

El însoți această declarație cu un gest pacifist al mâinii, apoi se instală mai confortabil pe scaunul lui. În această manevră, atinse ușor cu cotul brațul gol al tinerei femei.

Această mângâiere involuntară o tulbură pe Kimberley. Își simți inima strângându-se, un nod în gât și obrajii roșind. Jenată, aruncă pe furiș o privire vecinului ei; el o observa, dar abia îi întâlni ochii și el închise pleoapele, ca și cum avea intenția să doarmă.

Liniștită de această atitudine, putu în fine să-și recapete calmul și să-și analizeze reacția. Ciudat fenomen, această tulburare copleșitoare pe care bărbatul o stârnise în ea la prima lor întâlnire, în urmă cu o oră, se repeta. Și tot timpul schimbului lor de replici, se simțea stingherită, nervoasă, susceptibilă și vulnerabilă. Ce avea oare încât s-o tulbure astfel? Bărbați atrăgători întâlnea în fiecare zi.... Și de altfel, acest Lawrence Cory nu-i plăcea deloc, cu insolența lui și acest fel de a fi ca și cum știa totul.

Iată un mister pe care nu dorea să-l lămurească. Într-o oră, va ajunge la hotelul ei și va putea în sfârșit de scape de el. Pentru totdeauna!

Capitolul 2

Kimberley simți o reală ușurare când ajunse în sfârșit la hotel.

Lawrence Cory, care dormea, n-o mai deranjase, dar simpla sa prezență lângă ea era suficientă ca s-o tulbure. Și apoi, după această lungă și dificilă zi, se simțea literalmente epuizată!

Oprirea motorului îl trezi pe vecinul ei, care se întinse cu gesturi de felină.

– Am ajuns?

– Da, la hotelul unde fac o pauză.

Cu hainele mototolite și încă umede de ploaie, cu părul ciufulit și trăsăturile trase, tânăra femeie simțea că nu arăta bine. Aerul odihnit al leneșului ei pasager o exaspera și mai mult și coborî din mașină trântind portiera.

Își scotea valiza grea din portbagaj când Lawrence Cory interveni.

– Lăsați, o voi duce eu.

– Mulțumesc dar nu-i nevoie, mă ocup eu!

– Nu fiți atât de încăpățânată! Măcar atâta lucru pot face, după ce mi-ați oferit atât de amabil ospitalitate. Nu sunt un ingrat.

Puse stăpânire pe bagajul greu și se îndreptă cu un pas hotărât spre hotel.

Descumpănită, Kimberley rămase o clipă uluită în fața portbagajului deschis. Apoi trânti capacul cu violență.

Când va reuși oare să scape de acest intrus? O ajutase, îi răspunsese cu aceeași monedă... De ce nu dispărea, acum?

În spatele biroului de la recepție, un personaj a cărei grăsime dovedea că-i plăcea să mănânce bine, ridică o privire binevoitoare spre nou-veniți.

Kimberley îl identifică imediat drept proprietarul hotelului, domnul Dubois, care-i răspunsese la telefon cu atâta amabilitate.

– Sunt Kimberley Harris, spuse ea ignorându-l în mod ostentativ pe Lawrence Cory. Am rezervat o cameră pentru o noapte.

– Domnișoară Harris, dar bineînțeles! Cu furtuna asta teribilă, nu vă așteptam atât de devreme. Drumul n-a fost prea greu?

Tânăra femeie nu se putu împiedica să arunce o privire piezișă spre pasagerul ei. Domnul Dubois nu va putea bănui niciodată cât de penibilă fusese ultima parte a drumului!

– Nu prea, minți ea. Dar sunt nerăbdătoare să fac o baie!

– Căzile sunt imense și apa fierbinte... Veți fi mulțumită de scurtul dumneavoastră sejur la „Hanul lebedei!"

Domnul Dubois îi întinse o cheie.

– Camera 407, spuse el. Henri va veni să vă ia lucrurile.

Tăcut până acum, Lawrence Cory se manifestă:

– Nu-i nevoie să-l deranjați, pot să duc eu bagajele domnișoarei Harris.

Bonomul nu-și ascunse surprinderea.

– Sunteți împreună? Am înțeles că domnișoara Harris dorea o cameră simplă. Dar nu este nici o problemă, eu...

– Sunt singură! exclamă Kimberley. Domnul Cory este... hm... un prieten, doar un prieten. El nu rămâne.

Ea îi adresă o privire amenințătoare lui Lawrence, cerându-i tăcere; n-avea intenția să-i povestească domnului Dubois strania lor întâlnire.

– Henri se va ocupa de valiza mea, domnule Cory, adăugă ea. Este preferabil să ne spunem rămas-bun aici.

Îi întinse mâna și, după o secundă de ezitare, el i-o luă.

– Urăsc despărțirile. Să ne spunem mai degrabă la revedere...

– La revedere, atunci, consimți ea.

Din fericire, numitul Henri alese acest moment pentru a-și face apariția, oferindu-i lui Kimberley o portiță de scăpare providențială.

Ea îl urmări pe scară, fără măcar să-i adreseze o ultimă privire celui care o privea îndepărtându-se cu un zâmbet neîncrezător.

În sfârșit, scăpase de el!

Tânăra femeie se întinse pe pat, epuizată. Hotărâtă să lupte împotriva somnului, nu trebui totuși s-o facă: surescitarea îi sfredelea membrele obosite și tensiunea care-i înțepenise spatele în timpul călătoriei se transformase în durere. Numai căldura unei băi putea să-i calmeze durerea musculară și nervii!

Întinsă într-o apă irizată de numeroase mici bule aeriene ale unui odorant de baie spumos, reuși în sfârșit să-l alunge pe Lawrence Cory din mintea ei și să se destindă.

Se bucura s-o regăsească în curând pe Pamela, prietena ei cea mai bună, cea pe care o considera sora ei: nu crescuseră împreună, împărtășind aceleași necazuri de copile fără părinți, dar și rarele momente de bucurie ale unei educații de orfelinat? Aveau atâtea lucruri în comun... Dar peste câteva zile, Pamela punea capăt unei vieți de singurătate; Kimberley îi dorea din toată inima toată fericirea.

Înfășurată într-un halat mare, își acordă timp să se maseze cu o cremă hidratantă și-și termină toaleta cu un nor de talc delicios parfumat.

Acum, se simțea aproape odihnită. O masă bună, o noapte bună de somn, și mâine va putea să-și reia drumul fără cea mai mică urmă de oboseală... și fără Lawrence Cory!

Îmbrăcă un ansamblu cu pantalon din jerseu grej pe care-l puse în valoare cu cercei și un lanț de aur. Cu o expresie aprobatoare, se examina în oglindă: toaleta, simplă și totodată elegantă, îi punea în valoare corpul zvelt și culoarea nisipie se potrivea perfect cu părul ei castaniu cu reflexe roșcate. Nu mai avea decât să-și marcheze ochii verzi cu o trăsătură de creion, apoi să-și rujeze ușor buzele și era în sfârșit gata!

În clipa aceea, se auziră două ciocănituri scurte în ușă. Kimberley tresări. Desigur, putea fi domnul Dubois sau Henri, s-o anunțe că cina era servită. Dar degetul ei mic îi șoptea că nu...

El stătea în fața ușii, îmbrăcat elegant cu un pantalon de catifea reiată, o cămașă albă și o haină de tweed foarte „englezească".

Primul reflex al tinerei femei fu să-i închidă ușa în nas, dar renunță: cunoștea acum încăpățânarea acestui bărbat. Fără nici o îndoială, ar fi capabil să-și petreacă seara în fața ușii ei. Era preferabil să-l înfrunte din nou.

– Ce faceți aici? întrebă ea tăios. Credeam că ați plecat.

El îi adresă un zâmbet puțin trist.

– Credeați? Afară de cazul când nu sperați.

– Care este diferența?

– Există una... în ochii mei cel puțin. Dar, deși nu vă interesez, vă anunț că am luat o cameră în acest hotel, la etajul de dedesubt.

De ce oare un bărbat atât de seducător simțea nevoia să se impună astfel? Kimberley îl măsură cu circumspecție. Tânăr,

frumos, elegant, se pare foarte cultivat și inteligent, Lawrence Cory trebuia să placă femeilor... De ce se încăpățâna s-o urmărească pe ea? Fiindcă, evident, farmecul lui viril nu acționa asupra ei? Din mândrie? Din sfidare? Nu... era altceva? Dar ce?

– De-a ce vă jucați? întrebă ea cu bruschețe.

– De ce credeți că mă joc? Nu mai am vârsta.

– Într-adevăr. Nici să vă pierdeți astfel timpul.

– Sper că nu este cazul... și că veți accepta invitația mea la cină.

Ea scutură din cap.

– Ați pierdut! Aveam intenția să chem serviciul de etaj ca să mi se aducă o gustare. Sunt foarte obosită.

– Intenționați să mâncați singură în cameră?

– Da.

– În această încântătoare ținută? Ar fi păcat.

Ochii lui albaștri o măsurară pe tânăra femeie din cap până în picioare, cu o admirație neascunsă.

– Păcat sau nu, asta este.

În ciuda tonului agresiv al răspunsului ei, se simțea ridicolă.

– Și dacă am îngropa securea războiului? propuse Lawrence. Îmi sărbătoresc aniversarea și mi-ar plăcea să vă invit s-o celebrăm.

– Aniversarea dumneavoastră? Stranie întâmplare...

În sinea ei, bănuia că inventase toată această poveste ca s-o convingă. Hotărât lucru, era în stare de orice!

– Atunci, este da?

– Este nu!

– Dar sunteți incredibilă! exclamă Lawrence Cory. Nu există realmente nici un mijloc de a sparge gheața cu dumneavoastră. Totuși, am putea avea relații amicale.

– Și dacă nu mă interesează? Credeți într-adevăr că toate femeile din lume vă consideră un cadou căzut din cer?

– Deloc, cu siguranță... Dar pe acelea, nu le-am întâlnit încă.

Pentru a i se ierta aroganța răspunsului, izbucni în râs. Dar Kimberley rămase de piatră.

– Ei bine, tocmai ați întâlnit pe una din ele, domnule Cory. Și acum, bună seara!

Încercă să închidă ușa, dar bărbatul o blocă repede cu o mână fermă. Nu mai râdea și ochii lui albaștri străluceau de mânie.

– N-am forțat niciodată o femeie să accepte o invitație și nu voi începe azi Vă doresc o cină plăcută în singurătate.

Se răsuci pe călcâie, lipsind-o pe Kimberley de plăcerea de a-i trânti ușa în nas.

Rămasă singură, ezită asupra comportării de urmat.

Deși îi spusese lui Lawrence Cory că va cina în cameră, n-avea nici un chef să rontăie un sandviș în fața televizorului.

„Și apoi, cu atât mai rău dacă mă ia drept o mincinoasă, își spuse ea deodată. N-o să-mi stric seara din cauza acestui tip supărător".

Cochet amenajată, sala de mese a „Hanului lebedei" era primitoare, în timp ce mirosuri apetisante care veneau din bucătărie făceau poftă de mâncare oaspeților.

Kimberley reperă o masă mică mai la o parte, lângă o fereastră care dădea spre un lac pe care înotau lebede și rațe. Domnul Dubois nu neglija nici un detaliu și, de la vesela de porțelan de Limoges la buchetul încântător de trandafiri care decora fiecare masă, totul te invita la o cină agreabilă. Cu atât mai mult cu cât Lawrence Cory nu era acolo!

Își acordă timp să studieze meniul și să-și compună prima ei masă din gastronomia franceză.

„La dracu cu zgârcenia!" își spuse ea alegând mâncăruri alese.

– Pentru început, îi spuse ea chelnerului, voi lua o porție de pate de ficat, urmat de o bucată de miel tânăr însoțit de o jumătate sticlă de vin de Bordeaux. Simt o foame de lup!

Buna ei dispoziție trebuia totuși să fie de scurtă durată: savura pateul de ficat când Lawrence își făcu apariția.

Se cufundă imediat în contemplarea unui grup poznaș de boboci de rață care se bălăceau pe micul lac. Totuși, deși se apăra, gândurile ei mergeau spre exasperantul personaj care se instalase nu departe de ea. Din fericire, îi despărțea o masă ocupată de o zgomotoasă familie numeroasă, astfel că nu trebuia să înfrunte privirea lui ironică.

Agitația ciudată care le cuprinsese pe vecinele ei, două englezoaice în vârstă, la intrarea lui Lawrence nu-i scăpase lui Kimberley.

– El este, murmură una din ele, sunt sigură!

– Ar fi extraordinar să-l întâlnim aici, în Franța.

– Și totuși! Nu pot să mă înșel, abia acum trei zile l-am văzut, la galeria de pictură. Am și acum catalogul în geanta mea...

Kimberley nu auzi urmarea. Așadar, Lawrence Cory frecventa expozițiile londoneze. La prima vedere, putea să pară straniu, pentru un individ constrâns să facă autostopul. Gândindu-se mai bine, trebuia să admită că nu părea să aibă dificultăți financiare – nu luase o cameră în acest hotel? – și că poseda evident o anumită cultură. De ce un bărbat ca el se găsea în situația să cerșească un loc într-o mașină? Asta era cel mai ciudat!

„Enigma va rămâne nedezlegată“ își spuse Kimberley, deoarece mai degrabă mor decât să-i pun întrebarea! De altfel, acum că acest domn Cory găsise persoane cunoscute, nu va mai avea probleme. Aceste doamne vor fi cu siguranță încântate să-l transporte în sudul Franței.

Își savură mâncarea sa cu o plăcere lacomă și își începea desertul când familia care făcea barieră între ea și Lawrence Cory se retrase.

Din fericire, adâncit în gândurile lui, nu păru să remarce.

„Ultima noastră întrevedere l-a convins definitiv să mă lase în pace", se gândi Kimberley, ușurată.

Așa erau bărbații, la fel de rapizi să abordeze o femeie cât și să renunțe dacă aceasta nu se arunca în brațele lor. Și se pretinde că nu le plac femeile ușuratice...

Exclamația bruscă a uneia dintre vecinele ei o smulse brusc din aceste reflecții amare.

– Și apoi da, mă duc la el. Voi regreta prea mult că l-am întâlnit fără să-i cer un autograf!

Atunci, sub privirea uluită a lui Kimberley, doamna se ridică și se îndreptă drept spre masa lui Lawrence Cory.

Un autograf! Hotărât lucru, pasagerul ei nu înceta s-o uimească pe Kimberley... Iată că autostopistul se dovedea celebru!

Urmări scena cu satisfacție și amuzamentul ei era în creștere în timp ce femeia se aplecase spre Lawrence și în ciuda jenei vizibile a idolului ei, îi întindea catalogul strigând cât o ținea gura:

– Știu cine sunteți! Lawrence Cory!

Spre deosebire de Kimberley, el nu râdea deloc. Părea chiar ciudat de stânjenit.

– Da... eu sunt, murmură el.

Își plecase capul și Kimberley, ghicea că ar fi dorit să se găsească la mii de leghe de acolo.

Inconștientă de jena interlocutorului ei, femeia se întoarse către prietena ei și striga peste toată sala:

– Ți-am spus! Este Lawrence Cory, pictorul!

Apoi flutură catalogul sub nasul victimei sale.

– Semnați aici, vă rog!

Descumpănit, de atâta hotărâre, Lawrence nu putu decât să asculte.

Sala, în acest moment, păru cuprinsă de frenezie, ca și cum fiecare client simțea dorința imperioasă să aibă și el parafa acestui om important.

Câteva secunde au fost suficiente pentru ca o mulțime de admiratori să se înghesuie în jurul lui Lawrence Cory, ghemuit pe scaunul lui. Fascinat și speriat, observă această îmbulzeală cu ochi buimăciți. Pentru prima dată, aroganța îl părăsi, lăsând locul unei adevărate panici.

Zâmbetul lui Kimberley se șterse. Situația nu mai avea nimic nostim și cel pe care-l considerase aproape un dușman nu-i mai inspiră decât milă. Cât de pierdut părea în mijlocul acestei hoarde care se arunca asupra lui fluturând hârtii și creioane ca niște arme!

Fără să-și acorde timp să reflecteze, se aruncă în învălmășeală.

– Lawrence, spuse ea pe un ton ferm, să mergem să luăm cafeaua pe terasă.

Ochii pierduți ai lui Lawrence Cory se îndreptară spre ea, plini de recunoștință. Apoi, ca prin farmec, privirea lui își regăsi toată siguranța și se ridică.

– Scuzați-mă, dar tânăra mea soție are nevoie de puțină liniște. Este luna noastră de miere, înțelegeți...

Lui Kimberley i se tăie respirația. Cum putea el...? Se lăsă condusă afară fără să spună un cuvânt, dar după ce ușa-fereastră se închise în urma lor, dădu frâu liber indignării.

– De ce ați spus așa ceva? Voiam să vă ajut și iată cum îmi mulțumiți! Sunteți un.... un...

Căută în zadar un cuvânt destul de greu care să-i exprime furia. Cum nu reușea, el îi veni în ajutor.

– Un bădăran, un necioplit? Sau un mitocan, un mojic?

– Mai rău decât atât! Dacă m-aș fi așteptat la asta, niciodată...

– Niciodată, ce? i-o tăie el. A trebuit să vă forțez mâna ca să mă invitați în mașina dumneavoastră, ați refuzat să cinați cu mine și-mi arătați o antipatie vizibilă. M-ați smuls din această haită dezlănțuită, și vă mulțumesc din nou, dar nu-mi cereți să mă arunc la picioarele dumneavoastră, în temenele ridicole.

– N-am nimic de cerut!

– Nici eu...

– Oh, ba da.... văzând figura dumneavoastră panicată, acum câteva minute, am înțeles că mă implorați...

– Și m-ați salvat.... Cât de emoționant!

– Stupid, mai ales! Dar nu credeam să fiu complice la o asemenea minciună.

– Să minți, este uneori indispensabil, spuse el cu tot calmul din lume. Cunosc fanii! Când reperează o pradă, le trebuie un motiv solid pentru a-i da drumul.

– Este prețul gloriei mi se pare!

– Dar eu nu sunt cu adevărat celebru... Dacă una dintre acele două femei n-ar fi asistat la expoziția mea, acum câteva zile, niciodată nu m-ar fi recunoscut.

Lawrence Cory era așadar un pictor renumit. În fond, se gândea Kimberley, i se potrivea. Cel puțin, asta explica modul său puțin convențional de a călători. Umorul lui insuportabil și insolența sa făceau parte fără îndoială din panoplia de artist.... Extravaganță ca sinonim al creativității. Era ridicol!

În acel moment, chelnerul le aduse cafelele.

– Să ne așezăm, propuse Lawrence. Și să ne continuăm agreabila conversație sub acest cer romantic înstelat.

– Nu mai continuați, murmură Kimberley printre dinți.

Se așeză totuși, dar fața ei furioasă arăta destul de clar că nu ceda decât pentru a-l cruța pe chelner de spectacolul unei scene.

– Doamna dorește și altceva? întrebă atunci acesta. Un lichior, un alcool?

În fața expresiei consternate a tinerei femei, el crezu potrivit să-și ceară scuze.

– Vă deranjez, vă rog să mă iertați. Vă las...

Kimberley n-avu timp să se explice: el deja dispăruse. Făcu un gest de neputință. La ce bun să încerce să pună lucrurile la locul lor, acum? În acest han, era de acum înainte „Doamna Lawrence Cory" în ochii tuturor! Din fericire, nu stătea aici decât o noapte!

– L-ați speriat pe acest biet tânăr, îi reproșă Lawrence. Este francez, nu uitați, nu este obișnuit cu doamne de fier.

– Domnule Cory, dacă cineva de aici poartă responsabilitatea acestei încurcături demnă de cea mai proastă comedie, acela sunteți dumneavoastră... Atunci, încetați să ironizați, vă rog!

– Ironic, zeflemist, mincinos... Ce proastă imagine aveți despre mine!

– Conformă cu aceea pe care o dați!

– Oh... zăresc câțiva reprezentanți ai clubului meu de fani care se îndreaptă spre această terasă... Să fugim!

O larmă de exclamații se apropia într-adevăr și Kimberley sări în picioare: n-avea nicidecum intenția să înfrunte încă o dată acești oameni exaltați care o luau drept „soția eroului".

Lawrence o prinse de braț și o antrenă pe scara care ducea în grădină.

O liniște binefăcătoare domnea în labirintul de alei care șerpuiau în jurul lacului. Timpul rău de peste zi nu mai era decât o amintire urâtă și parfumul florilor se răspândea într-un aer aproape

cald. Pe cerul senin strălucea un corn de lună înconjurat de o mulțime de stele. Primăvara flirta deja cu vara.

– Liniște, în sfârșit, murmură Lawrence.

Și pentru prima dată, Kimberley se simți în acord cu el. Simțea aceeași impresie de calm după furtună, aceeași seninătate.

– Da... Ce nebunie, toate astea! Acești oameni sunt ciudați: nu vor să facă rău, dar cât de îngrozitori pot deveni!

– Cu timpul, sunt lucruri care te fac să râzi. Adesea, dintr-o situație dificilă prin care trec, nu păstrez decât amintirea aspectelor comice. Îmi place partea pozitivă pe care o dă o anumită distanță.

Kimberley izbucni în râs și repetă cu voce ascuțită cuvintele bătrânei englezoaice:

– Semnați aici, vă rog!

Într-un gest de autoironie, Lawrence se chirci în el însuși.

– Da, doamnă, imediat!

Râsetele lor răsunară în noapte și bobocii de rață, treziți de atâta veselie, se lansară în măcăieli cacofonice.

Kimberley și Lawrence râseră și mai tare.

Când liniștea reveni asupra micului lac care strălucea sub clarul cornului de lună, Lawrence o invită pe tânăra femeie să se așeze pe un zid de piatră pe care creșteau liane sălbatice cu un miros de caprifoi.

Rămaseră mult timp tăcuți, contemplând frumusețea peisajului, savurând blândețea acestei nopți primăvăratice. Profunzimea acestei reculegeri deveni în sfârșit evidentă pentru Kimberley, care se simți brusc jenată.

– Am înțeles că vă ocupați de pictură, spuse ea. Este meseria dumneavoastră?

– Da... Sau cel puțin, una din pasiunile care-mi permit să-mi câștig existența.

Ea nu îndrăzni să-i ceară mai multe precizări. Dar Lawrence se întorcea deja spre ea.

– Și dumneavoastră, ce profesie aveți?

– Mai comună... Conduc o societate industrială.

– Sunteți director?

– Da. Am moștenit această întreprindere de la un unchi. Cum nu l-am văzut niciodată, nu mă așteptam desigur la așa ceva. Am ezitat înainte de a lua frâiele, dar făcusem studii comerciale, prin urmare...

– Nu este prea greu?

La această întrebare aparent inofensivă, Kimberley simți că se enervează din nou.

– Prea greu... Vreți să spuneți: pentru o persoană de sexul așa-zis „slab"?

Făcu un gest de iritare și continuă:

– Bănuiam că sunteți genul de bărbat care crede că locul unei femei este acasă.

– Dacă ele o doresc, de ce nu? Altfel, n-am nici un fel de prejudecată în această privință. De altfel, majoritatea prietenelor mele lucrează și am considerat întotdeauna că este normal.

Părea sincer și Kimberley își regretă agresivitatea.

– De ce ajungem întotdeauna să ne certăm? întrebă ea.

Un zâmbet ușor apăru pe fața frumoasă a lui Lawrence.

În penumbră, trăsăturile lui păreau și mai nobile, mai armonioase, și Kimberley fu frapată încă o dată.

– Nu știu, răspunse el. Trebuie să avem totuși puncte comune. Cu timpul, sper, vom sfârși prin a ne înțelege.

El luă mâna tinerei femei și o duse la buze cu nesfârșită blândețe. Această tandrețe neașteptată o tulbură pe Kimberley?

N-ar fi știut s-o spună. ... Dar emoția care o gâtui făcu să-i bată inima ca un metronom înnebunit.

Încercă totuși să se elibereze.

– Vom putea poate să devenim prieteni, murmură ea. Dar nu este ceea ce sperați de la mine...

– Și dumneavoastră, ce așteptați? Nu sunt sigur că știți.

De data asta, își retrase mâna cu un gest atât de hotărât, încât Lawrence nu i-o putu reține. Furia creștea în ea cu o forță reînnoită. Își reproșa că putuse să creadă că ar putea întreține relații amicale cu acest bărbat...

– Ba da, foarte bine! exclamă ea. Vreau să încetez această conversație fără rost și să mă duc la culcare. Sunt obosită!

Sări în picioare, gata să-și ia rămas-bun.

– Mai rămâneți puțin, o rugă Lawrence. Să încercăm să doborâm acest zid care se ridică fără încetare între noi...

– La ce bun? Nu suntem predestinați să ne revedem.

Lawrence se ridică și se apropie de ea.

– Cum puteți prevedea ce ne rezervă viitorul? Poate că drumurile noastre se vor întâlni din nou, cine știe?

Aproape o atingea acum și Kimberley, din instinct, făcu un pas înapoi.

– Fiți liniștită. N-am intenția să vă sperii.

– Nu mă tem de dumneavoastră!

– De mine, nu, dar de dumneavoastră înșivă?

– Nu începeți din nou cu psihologia dumneavoastră de doi bani!

– Cine este el, Kimberley?

Surprinsă de această întrebare deplasată, tânăra femeie bâigui:

– Dar... Ce vreți să spuneți?

– Cine este individul smintit care te-a rănit? Cine a înrădăcinat în dumneata această teamă de bărbați? Eu nu-ți vreau nici un rău....

Ochii lui albaștri o fixau cu o intensitate aproape seducătoare, astfel încât nici măcar nu avea forța să reacționeze când o trase în brațele lui și puse stăpânire pe buzele ei. Când o strânse mai tare în brațele sale, Kimberley simți nevoia nestăpânită să se abandoneze acestui sărut. Lawrence nu mai era un străin, avea impresia că-l cunoaște de secole.

Trebui să facă un efort pentru a se smulge din această minunată îmbrățișare și, respingându-l pe Lawrence, lăsă să-i scape o exclamație tânguitoare:

– Lăsați-mă!

– Trebuie să mă supun?

Această întrebare, pusă cu o voce răgușită și dezolată se adresa lui însuși. Kimberley îi răspunse, în defensivă:

– Da! Nu vă apropiați de mine!

El avu un gest obosit.

– De acord... Să intrăm acum, este târziu.

Intrară în han fără să schimbe o vorbă și, în hol, despărțirea fu scurtă.

– Bună seara, domnule Cory.

– Îți doresc o noapte bună, domnișoară Harris. Vise plăcute.

Imaginile care populară mintea lui Kimberley noaptea aceea, aveau ritmul chinuitor al coșmarurilor. Lawrence Cory, acest intrus, o urmări până și în această lume ireală. Și ea se zbătea, evita îmbrățișările lui impetuoase și mângâierile lui pasionate, înainte de a ceda, emoționată, săruturilor lui languroase. Apoi se trezea tresărind și, în singurătatea camerei sale, i se părea că simte încă dulceața gurii lui Lawrence pe pielea ei... Ar fi vrut să strige, să alunge aceste idei nebune, să interzică gândurilor ei să revină la el... Dar de fiecare dată când adormea din nou, Lawrence apărea, îi murmura cuvinte fermecătoare, irezistibile, ca o chemare prea mult timp așteptată.

La ora șase dimineața, nemaiputând suporta, renunță definitiv să se odihnească.

Făcu un duș rece pentru a șterge oboseala și coborî la recepție. Domnul Dubois, deja la postul lui, se miră s-o vadă atât de matinală:

– Domnișoară Harris, sunteți deja în picioare! Dar micul dejun nu este încă gata.

– N-are importanță, domnule Dubois, voi lua o cafea pe drum.

– Vă voi pregăti o băutură caldă. Aveți încredere în Dubois, un client nu va pleca de aici cu stomacul gol!

El refuză să-i dea nota înainte de a pune în funcțiune enormul filtru de cafea și a despacheta voluminosul pachet de cornuri livrate de cofetarul local.

– O să vă placă aceste cornuri calde! Se topesc în gură, tipic franțuzești!

Incapabilă să reziste amabilității gazdei sale, Kimberley se așeză în sala de mese. În ciuda apetitului ei, întotdeauna solid dimineața, nu se abandonă lăcomiei și se grăbi să-și înghită gustarea. Trebuia neapărat să sfârșească înainte ca Lawrence Cory să coboare!

Suna ora șapte când îl părăsi pe domnul Dubois, jurând să revină într-o zi.

Cu bagajele în mână, ajunse la mașină cu un pas liniștit: era sigură că Lawrence dormea încă profund.

Se înșela. Presupusul adormit stătea pe capota mașinii ei și o primi cu un zâmbet radios.

– Soarele a răsărit de ore... Nu te așteptam atât de târziu!

– Dar... Ce faci aici? Micul dejun nici măcar nu s-a servit...

– L-am împărțit pe cel al domnului Dubois, la ora cinci. Tartine cu unt și dulceață. Cornurile nu sosiseră încă, dar pentru dumneata, nu mă scutesc de nici un sacrificiu!

Kimberley ridică ochii spre cer.

– Ce eroism, într-adevăr! Și presupun că ai petrecut noaptea aici.

– Nu, am dormit ca un preafericit în patul meu. Dar mă trezesc întotdeauna foarte devreme.

Ascultându-l vorbind despre noaptea lui liniștită, enervarea tinerei femei ajunse la paroxism.

– Ei bine, consideră-te fericit! În ceea ce mă privește sunt istovită.

– Dacă ești obosită, pot să conduc eu.

– Nu cred că ți-am propus ospitalitate, domnule Cory!

– Dar o vei face!

Ea se postă în fața lui, cu mâinile în șolduri. Furia făcea să-i strălucească ochii și-i înroșea obrajii. În lumina dimineții, era încântătoare. Dar foarte departe de a bănui, atât de mult o scotea din sărite acest bărbat.

– Nu! strigă ea. Nu, nu și nu! Sunt în concediu și țin la liniștea mea. Una din admiratoarele dumitale va fi cu siguranță încântată să-ți servească de șofer, așa că nu încerca să mă înduioșezi pentru soarta dumitale! De altfel, vei avea astfel timp să te bucuri de cornuri! La revedere, domnule și călătorie plăcută!

Fără să mai aștepte, își aruncă bagajele în portbagaj și se repezi în mașină. Se aștepta la o nouă ofensivă a lui Lawrence, dar, de data asta, el nu insistă.

Ușurarea pe care o simți fu totuși de scurtă durată. Deoarece mimica tristă și micul semn de adio pe care i-l adresă fură mai rele decât o pedeapsă: remușcarea o chinui până la sosire. Remușcare... și poate puțin regret.

Capitolul 3

– Kim!

Ușa de la intrare era deschisă și Pamela alerga spre ea.

– În fine, ești aici! Începeam să cred că erai definitiv pierdută.

– În două sau trei rânduri, a fost cât pe ce!

Tinerele femei izbucniră în râs și se îmbrățișară cu efuziune, încântate că se regăsesc după două luni lungi de despărțire.

Abia lăsându-i timp lui Kimberley să-și ia valiza, Pam o conduse în încântătoarea casă acoperită de viță-de-vie sălbatică.

– Vino repede, am atâtea lucruri să-ți povestesc!

– Și eu visam la o seară liniștită... glumi Kimberley.

– De asemenea, ți-am pregătit un ceai bun și câteva prăjituri. Cunoscându-te, m-am gândit că asta te va ajuta să suporți povestea aventurii mele. Dar, bineînțeles, pot aștepta până mâine!

Kimberley scoase o exclamație îngrozită.

– Nu, vreau să aflu totul imediat! De când mi-ai anunțat marea veste, tânjesc după detalii!

Pam tropăia literalmente de nerăbdare și de bucurie în timp ce prietena ei își depunea bagajul în holul mare.

– Dragostea îți face bine, ești strălucitoare!

– Oh, Kim, nu reușesc să cred ce noroc am!

– Și unde se ascunde fericitul ales?

– În acest moment este cu mama sa, se ocupă de organizarea cazării tuturor invitaților noștri. Nu l-am văzut de la prânz... și-mi lipsește deja! Oricum, o să-l vezi mâine.

În realitate, tânăra femeie simțea puțină teamă la ideea de a-l întâlni pe logonicul lui Pam. Mai mult decât o prietenă, o considera pe tânăra femeie ca pe sora ei și era deci important să nu-i displacă bărbatului vieții ei!

– Georges te va adora, sunt sigură! declară Pam.

Kimberley schiță un zâmbet amuzat. Pam citea în ea ca într-o carte deschisă. Și reciproca era la fel de adevărată.

– Arzi de dorință să-mi povestești întâlnirea voastră! Și eu să savurez aceste minunate tartine!

Se instală pe o canapea confortabilă de catifea și Pamela se grăbi să vină alături. Într-o jumătate de oră, Kimberley se bucură de un platou de prăjituri delicioase și de povestea în culori vii a celei mai frumoase povești de dragoste a secolului. Cea mai frumoasă... după Pam, bineînțeles!

Dar Kimberley nu era departe de a crede că într-adevăr Georges apăruse ca un adevărat miracol în viața prietenei ei. Aceasta părea și mai blondă, și mai grațioasă, și mai frumoasă decât înainte. Și acum, în imensii ei ochi albaștri aproape copilărești, strălucea o mică flacără pe care Kimberley n-o văzuse niciodată: aceea a fericirii în sfârșit găsite...

De la optsprezece ani, Pam avusese o viață instabilă, incapabilă să se fixeze, mergea din serviciu în serviciu, de la aventuri de o vară la iubiri dezamăgitoare. Niciodată nu reușise să-și găsească echilibrul, să facă alegerea cea mai bună. Dar astăzi, totul se schimbase de-a binelea și Kimberley o simțea.

– Pari așa de mulțumită în această casă!

Pam sări în mijlocul încăperii și făcu o serie de piruete.

– Da, mă simt acasă, aici. Nu numai în această casă, deocamdată provizorie, dar în această țară, în această regiune, în această familie. Oh, știu, totul s-a făcut atât de repede, trebuie să mă iei drept nebună!

– Nu... Sunt doar puțin neliniștită.

Pamela veni să îngenuncheze la picioarele prietenei ei.

– Nu mai este nevoie să-ți faci griji, Kim. Sâmbătă, voi deveni doamna Defontaine, protejată și răsfățată de un soț model. Vei fi liniștită definitiv când îl vei cunoaște!

Pamela avu o ezitare, apoi adăugă cu un zâmbet tandru:

– Și va fi rândul meu, femeie măritată, să-mi fac griji pentru tine. Rolurile se vor inversa în sfârșit!

De când se știa, Kimberley își asumase întotdeauna rolul persoanei rezonabile, al sfătuitorului, al surorii mai mari, în relațiile lor. Pam avea dreptate: poate că asta se va schimba.

– Vorbește-mi despre călătoria ta, reluă Pam. Ai întâlnit pe cineva interesant?

Își privea prietena cu un ochi închizitor, ca și cum ghicea că se întâmplase ceva pe drum. Mai întâi surprinsă, Kimberley alungă repede această idee absurdă. Deși bună psihologă, Pam nu citea în globul de cristal!

– Nu, pe nimeni!

Lawrence Cory nu era „nimeni". Dar în ciuda confidențelor pe care Pam i le făcuse, Kimberley nu se simțea pregătită să vorbească despre el.

Chiar cu cea mai bună prietenă, păstra o grădină secretă, ascundea unele incidente care presăraseră scurta ei viață

sentimentală. Din pudoare? Poate. Din orgoliu? Cu siguranță. Era conștientă și se învinuia uneori pentru aceste ascunzișuri.

– Ce păcat! exclamă Pamela. Am crezut întotdeauna că tu și cu mine vom găsi fericirea în același timp. În visele mele de tânără îmi imaginam chiar o dublă căsătorie. Dar, din păcate...

Kimberley se revoltă...

– Nu-mi compătimi soarta, o duc foarte bine! Îmi ador meseria și nu uita că-l am pe Charles!

Pam oftă.

– Îți iubești meseria, dar pe Charles? Cu siguranță, nu destul ca să te căsătorești cu el!

– N-am spus că mă voi căsători.

– Totuși, într-o zi, o vei face.

Kimberley ezită: deja examinase acest lucru, se temea că Charles o să-și facă cererea. Ce-i va răspunde, atunci? Îi va cere probabil un răgaz, răbdare. Dar va veni momentul când va trebui s-o rupă cu el... sau să spună da.

– Poate, răspunse ea în cele din urmă. Dar nu va fi atât de catastrofal cum crezi. Este un bărbat încântător, inteligent, delicat și atent... A fost mereu acolo când am avut nevoie de el...

– Nevoie! Dar ceea ce ai tu nevoie, este un bărbat care să te stimuleze! Care să te facă să râzi, să cânți, să plângi, să vibrezi!

Inexplicabil, imaginea lui Lawrence Cory se impuse atunci în mintea lui Kimberley. O respinse cu iritare, cum alungi un gând rău.

De altfel, Pamela își continua rechizitoriul împotriva lui Charles.

– Este cultivat și politicos. Nu prea urât și plin de delicatețe. Dar este suficient? Niciodată nu se înflăcărează. Care sunt pasiunile lui, iritările lui? Cum poți să-ți imaginezi un viitor atât de... rezonabil?

– „Raţiunea este mama imaginaţiei“.

Acest citat nu avu alt efect decât să provoace puţin mai mult lirismul Pamelei.

– Dar de ce te temi, ca să vrei siguranţă? De ce te închizi în turnul tău de fildeş când un bărbat seducător se apropie de tine? Uneori, păreai făcută din gheaţă! Dar eu ştiu ce foc mocneşte în tine. Atunci, las-o pe adevărata Kimberley Harris să înflorească...

Se întrerupse, surprinsă de expresia de intensă suferinţă care transforma faţa prietenei ei. O înlănţui cu un gest tandru.

– Draga mea Kim, te-am făcut să suferi... Iartă-mă!

– Nu-i nimic, oboseala...

– Ce ţi-am putut spune ca să te bulversezi astfel? Eşti îndrăgostită de Charles?

– Nu. În fine... Nu ştiu.

Charles n-avea nimic de-a face cu emoţia ei. Dar una din frazele Pamelei, în schimb, o atinsese în punctul cel mai sensibil: „păreai făcută din gheaţă“. În ziua rupturii lor, Philippe folosise şi el această metaforă: „Femeie de gheaţă“. Şi dacă avusese dreptate? Cât despre Lawrence Cory, comparaţia lui nu fusese cu nimic mai favorabilă: n-o comparase cu o doamnă de fier? Şi dacă toţi aveau dreptate? Nu se lăsase oare copleşită de rolul de femeie de afaceri, prin această aparenţă de fermitate, de rigiditate şi de seriozitate, pe care voia s-o impună? Nu neglijase în mod inconştient fantezia, sensibilitatea, senzualitatea?

– Nu, murmură ea, nu sunt nici de fier, nici de gheaţă!

Gata să plângă, scuturâ din cap de la stânga la dreapta, refuzând să admită ceea ce i se părea totuşi drept adevăr.

– Dar bineînţeles că nu! exclamă prietena ei. Făceam doar aluzie la ideea pe care şi-o fac unii despre faimoasa domnişoară Harris, directoarea societăţii! Pentru a crede asta, trebuie să te

cunoască foarte prost. Tu care plângi în fața jurnalului televizat, care te aprinzi contra tiranilor, pe care te supără nedreptatea, cum să te creadă de fier? Tu care te topești în fața unui bebeluș, care te minunezi în fața frumuseții, care cruți viața șoarecilor care-ți ocupă podul, cum poți fi bănuită că ești de gheață?

– Dar pasiunea, dragostea, de ce n-au loc în viața mea?

– Pentru că nu l-ai întâlnit încă pe acela ca va ști să ți le inspire. Dar asta va veni, sunt sigură.

– Mi-ar plăcea să împărtășesc optimismul tău...

– Iată rezultatul proastelor mele discursuri: acum ești tristă. În ziua revederii noastre!

Părea atât de necăjită, încât Kimberley izbucni în râs.

Cu începere din acest minut, ordonă ea, este interzis de a afișa o figură posacă! Condu-mă mai curând să vizitez această casă splendidă și, apoi, voi merge să mă culc. O noapte bună de somn va șterge acest mic acces de lehamite.

***

Sloiuri de gheață și zăpadă cât vedeai cu ochii... Într-o albeață imaculată, Kimberley fugea. Nu voia ca frigul s-o ajungă din urmă și s-o transforme într-o statuie de gheață. Dar gerul o pătrundea încetul cu încetul, mâinile îi deveneau mai transparente decât sticla, picioarele n-o mai ajutau să scape de pe banchiză. Martor la această metamorfoză, Lawrence Cory o sfida cu un râs strident...

Kimberley se trezi tresărind. Soneria ascuțită a telefonului răsuna cu insistență în toată casa, fără ca Pamela să intervină. Poate dormea încă, se gândi Kimberley. Deși străină de această locuință, hotărî să meargă să răspundă.

Se îmbrăcă în grabă și se repezi spre ușă. Exact în momentul când punea mâna pe clanță, soneria se opri.

O clipă, se simți tentată să se întoarcă să se culce, dar amintirea coșmarului ei glacial o făcu să se răzgândească. De altfel, fiindcă se trezise, putea la fel de bine să pregătească micul dejun.

Dar, când ajunse în bucătărie, plutea un miros plăcut de pâine prăjită și de cafea: prietena ei i-o luase înainte.

– Pam, deja trează, la ora opt! Și când te gândești că altădată nu reușeam să te fac să părăsești patul!

– Ai constatat-o ieri: nu mai sunt aceeași. Încă din zori, mă arunc în viață cu frenezie, pentru a nu pierde nimic.

– Ai auzit telefonul, acum câteva clipe?

– Da, eram în grădină și am alergat să ridic receptorul. Era Estella, viitoarea mea soacră. Îmi reamintea întâlnirea pentru cină.

– Ei bine, voi profita să fac o plimbare pe câmpie. Nu te neliniști pentru mine!

– Pentru mine mă tem.

– Dar de ce?

– Vezi tu, familia Defontaine este venită din patru colțuri ale Franței ca să asiste la căsătoria noastră. Astă seară, cu tatăl lui, cu unchii și numeroșii săi veri, Georges își va îngropa viața de burlac. În paralel, Estella organizează o serată exclusiv feminină. Nu este îngrozitor?

– Nu te vor mânca! Sper că nu contai pe mine ca să te protejez.

Pam scoase un adevărat strigăt de disperare.

– Ba da! Kim, nu mă abandona! Nu cunosc pe nimeni... Și dacă mă urăsc?

– De ce? Ești cea mai frumoasă, cea mai inteligentă dintre logodnicele pe care le poți dori unui văr. Te vei descurca foarte bine fără mine!

Pentru a sublinia caracterul definitiv al acestei hotărâri, mușcă hotărâtă din tartina sa. Dar Pamela nu se lăsă impresionată.

– Kim, o rugă ea, nu mă părăsi! Dacă cel puțin Georges era prezent, n-aș fi atât de timorată. Dar fără el...

Kimberley deschise brațele într-un gest de capitulare.

– De acord, voi veni să te țin de mână! Presupun că trebuie să cedez acestui ultim capriciu de tânără fată. Dar, ține pentru tine ce spun, cu începere de sâmbătă, voi fi neînduplecată.

– Îți cer doar să fii prezentă la căsătoria mea, o rugă Pam râzând.

– Jur! N-am traversat Canalul Mânecii ca să te las singură în ziua aceea!

O umbră de tristețe voală privirea viitoarei mirese.

– Kim, ai realizat că în această zi mare, tu vei fi mica mea familie.

Nefericită de lipsa ei de tact, Kimberley luă mâna prietenei ei și o strânse foarte tare.

– Îl vei avea pe Georges lângă tine.... și pentru totdeauna.

***

Când îl văzu pe Georges, Kimberley îl găsi formidabil. Nu numai că era frumos, dar inteligența îi lumina privirea. Și iubirea pentru Pam iradia din toată ființa lui!

– Este da, declară ea imediat.

Georges făcu ochii mari de uimire.

– Dar cu ce?

– Vă acord mâna celei mai bune prietene!.

El sări imediat în picioare și o antrenă pe logodnica lui într-un vals nebun.

– Pam, iubirea mea, striga el. Avem aprobarea lui Kimberley! În sfârșit, mă voi putea căsători cu tine!

O învârti pe Pamela în mijlocul încăperii și Kimberley nu putea decât să se înduioșeze față de atâta fericire.

Când se prăbușiră pe canapea, gâfâind, Pam era roșie în obraji și Georges era cu părul în dezordine. Păreau doi copii fericiți și poznași.

– Eram îngrozit la ideea de a vă întâlni, mărturisi atunci tânărul. Contați atât de mult pentru Pamela! Fără girul dumneavoastră, mă întreb dacă ar fi acceptat să spună „da“ domnului primar.

– Aș fi ezitat, este adevărat, interveni Pam. Dar rochia mea de mireasă este atât de frumoasă, încât aș fi sfârșit prin a ceda totuși!

În ciuda tonului lejer al conversației, Kimberley ghicea că, la fel ca și ea, lui Georges îi fusese realmente teamă de această primă întrevedere. Și ea înțelegea de altfel și spaima pe care prietena ei o simțea să fie prezentată curând clanului feminin Defontaine.

De altfel, Pam nu întârzie să-și răsucească mâinile cu nervozitate.

– Kimberley, trebuie să mergem să ne pregătim, acum.

– Avem încă o oră înaintea noastră!

– Știu, dar mi-am cumpărat o rochie nouă pentru această ocazie și voiam să-mi spui...

– Vei fi admirabilă, o întrerupse Georges. Ca întotdeauna! Dar cunosc femeile, le trebuie un secol pentru a se găti. Nu vă grăbiți; eu voi face un tur în pavilion, vreau să fie impecabil.

– Ce pavilion? întrebă Kimberley.

Dar Pamela o antrena deja pe scară.

– O căsuță situată în fundul grădinii, căreia îi spunem pavilionul de vară. O vom vizita mai târziu. Vino repede!

– Anglia poate fi mândră de reprezentantele ei! declară Georges

Admirația lui era sinceră în timp ce le privea pe cele două tinere femei care coborau scara ca niște manechine.

– Ce frumoase sunteți!

Pamela îmbrăcase noua sa toaletă, o rochie lungă alcătuită din nenumărate volane de tul albastru, cu balerini asortați și, cu părul ridicat în coc, semăna cu o dansatoare.

Kimberley, dinspre partea ei, optase pentru o rochie scurtă din satin roșu care-i punea în valoare picioarele interminabile. La sfatul prietenei ei, își lăsase liber splendidul ei păr castaniu-roșcat care-i încadra fața ca un halo mătăsos.

– Aș putea rămâne ore întregi să vă admir, dar trebuie să plecăm! Pam a estimat cu larghețe timpul necesar de pregătire pentru splendida voastră intrare în scenă!

Rulară mai mulți kilometri traversând un peisaj magnific de podgorii și Georges se arăta inepuizabil în legătură cu meritele nectarului pe care-l producea via lui. Familia Defontaine producea vinul de generații și această moștenire nu se abătea de la tradiție: se lansase recent în oenologie cu un mare succes.

– Nu este o podgorie mare, spuse el, dar veți aprecia acest vin roze. Proaspăt, acidulat, este îmbietor și plăcut ca această regiune a sudului. Când îl bei, chiar la celălalt capăt al lumii, crezi că auzi greierii!

Angajă mașina pe o alee vastă mărginită de stejari bătrâni. În depărtare se profilau turnulețele înalte ale unei clădiri uriașe.

– Și iată căsuța noastră, anunță el.

– Căsuța? exclamă Kimberley. Eu numesc asta un castel. Aici veți locui?

– Nu, răspunse Pamela. Părinții lui Georges ne oferă o casă drept cadou de nuntă. Mai mică, dar vei vedea, Kim, este splendidă.

Învecinată cu o mică pădure, deasupra unei vii care se întinde cât vezi cu ochii. Iedera acoperă zidurile ei de piatră și este înconjurată de bariere albe. Are șase camere mari, dar cu toate acestea s-ar putea spune că este o casă de păpuși, sau de zâne!

– Pam exagerează, interveni Georges, deși foarte frumoasă, locuința nu este mai puțin modestă. Un prieten arhitect se ocupă acum de ea și cunoscându-i talentul, știu că va ști să-i exploateze farmecul. Ne vom muta acolo îndată ce ne întoarcem din voiajul de nuntă.

– Și această casă unde locuiește Pam acum, vă aparține?

– Da, părinții mei sunt actualii ei proprietari. Ei sperau ca Pamela și cu mine să locuim acolo...

Pamela îl întrerupse, radioasă.

– Dar îndată ce am văzut viitorul nostru cuib al dragostei, l-am recunoscut: acolo, și nu în altă parte, trebuie să ne alcătuim familia! Estella și Paul ne-au înțeles: au renunțat atunci la planul lor, și vor pune proprietatea în vânzare.

– Ce păcat, este atât de frumoasă!

– De ce n-ai cumpăra-o tu, Kim? sugeră Pam. Ai veni să-ți petreci toate weekendurile aproape de mine!

– Director de întreprindere nu este întotdeauna sinonim cu „Cresus“, din păcate, răspunse Kimberley. Știi că n-am nici măcar mijloacele de a avea propriul meu apartament la Londra.

– Am o idee mai bună, atunci, continuă Pam râzând. Prietenul arhitect al lui Georges se interesează de această construcție. Căsătorește-te cu el și vei fi vecina mea tot anul!

– Găsești rapid soluții! Nu mă îndoiesc că domnul acesta este foarte simpatic, dar de aici până la a mă căsători cu el și să-mi părăsesc munca... Totul pentru a-ți face plăcere!

Zâmbea, dar numai pe jumătate; cu Pam trebuia să fie atentă. Dacă își punea în cap să dibuiască un logodnic pentru Kimberley, trebuia să te aștepți la orice.

– Oh, dar se pare că este atât de seducător! insistă Pamela. În fine, nu l-am văzut încă, dar după vocea lui la telefon...

Dojenitoare, vocile lui Kimberley și a lui Georges se amestecară în aceeași exclamație:

– Pam! Ești incorigibilă!

– Nu este nimic rău să visezi! Recunoaște că ar fi fantastic și că...

– Ah, iat-o pe mama, care vine să ne întâmpine! i-o tăie Georges.

Abia oprise și Pam sări din mașină ca să alerge să se arunce în brațele soacrei. Îmbrățișarea lor nu era lipsită de afecțiune și Kimberley fu definitiv liniștită de viitorul prietenei ei: aici, fiecare părea s-o iubească din toată inima.

De-abia sosit, Georges dispăru.

Pamela fu răpită și ea de o droaie de tinere femei și dispăru.

Estelle o conduse pe Kimberley în salon și-i prezentă fiecare invitată la această serată exclusiv feminină. După ce a strâns vreo sută de mâini, tânăra englezoaică nu mai știa foarte bine cum stă.

– Să nu-mi spuneți că toate aceste persoane fac parte din familia dumneavoastră! declară ea Estellei.

– Exceptând câteva prietene și cunoștințe, majoritatea acestor femei sunt surori, mătuși sau verișoare. Știți, trebuie să fie mari ocazii ca aceasta să ne reunim cu toții. Pe unii nu i-am văzut de ani de zile și mărturisesc că uneori mă încurc și eu!

– Cât despre mine, mi se învârtește capul, glumi Kimberley. După ce vom face turul, voi merge să iau puțin aer.

– Vă prezint pe Simone, nepoata mea preferată, și vă eliberez.

O tânără încântătoare de vreo optsprezece ani îi întrerupse sporovăiala ca s-o salute pe Kimberley.

– Încântată să vă cunosc, murmură ea. Și de a vedea că Pam a găsit totuși pe cineva să invite la căsătoria ei.

Tonul mieros al frazei nu-i scăpă lui Kimberley. Trebuia să vadă în asta o răutate ascunsă sau o simplă stângăcie?

Simone o studia cu ochii ei mari verzi, fals naivi, și zâmbetul ei senzual și totodată arogant spori indispoziția lui Kimberley. Această pisică drăguță făcea pe mâța blândă, dar putea să parieze că se putea transforma foarte repede într-o tigroaică de temut. Pamela va trebui să se păzească de ghearele ei!

– Unul din prietenii noștri trebuie să sosească, i-o întoarse Kimberley. Dar ceilalți n-au putut să se elibereze pentru mai multe zile. Din Anglia până la voi, în sud, este o călătorie lungă.

– Vărul meu are întotdeauna idei ciudate: să se ducă să-și caute soție atât de departe!

– Pam a venit la el, interveni Estelle. Spre marea lui fericire... și pentru a mea. Nici nu îndrăzneam să visez o noră atât de adorabilă!

O nou-sosită se repezi în acel moment spre Estelle și nepoata ei. Kimberley profită de ocazie și se îndreptă spre bar. Cu o cupă de șampanie în mână, o căută în zadar pe Pam, apoi hotărî să se ducă să viziteze grădina.

Era cald, în ciuda orei înaintate, și tânăra femeie găsi răcoarea într-o pădurice care mărginea locuința. Ajunse foarte repede în partea opusă și fu impresionată de peisajul magnific care se întindea la picioarele ei.

Soarele cobora spre orizontul viilor și tufelor de mimoze în floare. În depărtare se zăreau meandrele unui râu unde flamingo roz veniți din apropiatul Camargue, își potoleau setea. Numai țârâitul greierilor tulbura calmul acestui loc încântător.

Oboseala celor două nopți de somn prost o cuprinse brusc și se lăsă să alunece în iarbă, ca să se odihnească o clipă și să admire locul.

Un minut mai târziu, sprijinită cu spatele de trunchiul aspru al unui pin, se cufunda încet în lumea viselor.

Un mic zgomot o trezi curând și deschise ochii. Mai întâi crezu că încă mai dormea. Apoi se redresă și exclamă:

– Dumneata? Dar este imposibil, visez!

– Pe mine? Mă flatezi! răspunse Lawrence Cory.

Era așezat aproape de ea, cu un creion și un bloc de desen în mână. Îmbrăcat într-un costum care distona cu locul în mijlocul naturii, desena.

– Ce faci? exclamă Kimberley.

– O schiță a unei fete încântătoare în plin somn.

– Dar cine ți-a permis?

– Nu puteam să-ți cer permisiunea fără să te trezesc. Și apoi, subiectul n-ar fi fost același. Acesta mă inspira!

– N-aveai dreptul!

– Nu m-am gândit că te rănesc. Dar uitasem redutabila fațadă după care te ascunzi. Glaciala domnișoară Harris nu suportă să fie surprinsă într-o stare de abandon... Păreai o copilă; o fetiță fragilă și dulce. De altfel, privește!

Pe carnetul de crochiuri, Kimberley descoperi trăsăturile abil desenate ale unei femei care-i semăna în mod straniu. În atitudinea lui languroasă, personajul radia o senzualitate tulburătoare, cu gura oferită ca un fruct copt, cu franjul greu de gene care-i umbrea ochii și părul des care-i sublinia linia pură a gâtului.

– Mi-l faci cadou? întrebă ea.

– Dacă-mi spui „te rog"! Un „bună ziua", ar fi la fel de binevenit.

– Bună ziua, murmură ea.

– Inutil de adăugat că ești încântată să mă revezi, o citesc în ochii dumitale!

– Dă-mi-l.... te rog!

Cu o ușoară reținere, Lawrence rupse pagina și i-o întinse.

Kimberley privi lung imaginea. Ce derutant era să se revadă astfel culcată pe hârtie, într-o atitudine atât de vulnerabilă! Conștientă de cruzimea gestului ei, dar incapabilă să se controleze, rupse portretul în bucățele. Se detesta că este capabilă de asemenea faptă, dar era ceva care o depășea.

În loc de scuză, nu putu decât să murmure:

– Sunt sigură că puteai s-o faci mai bine.

Nu reuși să definească ce emana din privirea lui Lawrence în acest moment. Era oare tristețe, furie stăpânită sau doar decepție?

– Să spunem că era o ciornă. Voi încerca să fiu mai iscusit data viitoare.

Ar fi putut să strige, să facă scandal... Totul ar fi părul preferabil în ochii lui Kimberley acestui calm, care nu făcu decât să-i stăpânească furia.

– Nu va exista o data viitoare.... Nu vreau să te mai revăd.... Niciodată!

Lawrence izbucni în râs:

– Constat că situația îți scapă... Arțagul dumitale te orbește: ce crezi că fac aici, pe o proprietate privată și îmbrăcat într-un asemenea costum? Nu este cu siguranță o ținută pentru un autostopist, nu?

– Într-adevăr, replică ea tăios. Aștept explicațiile dumitale!

– Nimic mai ușor: nu sunt nici un spărgător, nici un braconier, ci martorul lui Georges Defontaine la căsătoria lui. Așa cum dumneata ești a lui Pam. Vom fi deci destinați să ne revedem.

– Îl cunoști pe Georges?

Nu putea să-și ascundă uimirea.

– Da, și de mult timp. Ca și pe tatăl lui, pe mama lui și numeroșii membrii ai familiei. De altfel, și eu fac puțin parte din ea: un văr la modă din Anglia, cum se spune în Franța.

– Dar dumneata și cu mine nu suntem prin nimic legați!

– Ba da, prin trecutul nostru, deja. Îmi voi aminti întotdeauna acea femeie misterioasă, o figură la prora unui vas care traversa Canalul Mânecii. Apoi, acea zgomotoasă întâlnire, în fața cafenelei. Și, în grădina hotelului, sub clar de lună, dulceața...

– Taci! strigă Kimberley.

Nu putea să suporte evocarea îmbrățișării lor pe marginea lacului. Rușinea îi îmbujorase obrajii, încețoșându-i ochii de lacrimi.

– Nu numai că n-o să tac, dar...

Cu o mișcare rapidă, prinse brațele tinerei femei și o trânti la pământ. Gura lui se apropie periculos de fața lui Kimberley, respirația lui îi mângâia pielea. Fascinată de albastrul de azur și de profunzimea ochilor lui, nici măcar nu se gândise să se zbată

– ... dar vreau să reînsuflețesc această amintire. Să regăsesc căldura corpului dumitale, dulceața pielii, arsura sărutului! Și dumneata o dorești!

Cum putea oare să nege, când gura ei tindea spre a lui, când corpul ei se supunea mângâierilor lui? Împotriva veleităților de rezistență, toată ființa ei se răzvrătea. Și se supunea, subjugată de senzualitatea acestei îmbrățișări pasionate.

A recunoaște, devenea inutil.

În tăcerea acestei idilice naturi, răsună brusc o voce subțire și mânioasă:

– Deranjez?

Lawrence și Kimberley tresăriră. În fața lor, încordată ca un cocoșel ofensat, Simone îi măsura cu aroganță.

– De necrezut! continuă ea pe un ton ironic. Și eu care credeam că englezoaicele sunt reci și rezervate. Va trebui să-l avertizez pe bietul meu văr Georges să-și supravegheze viitoarea soție. „Cine se aseamănă se adună“, nu așa se spune?

– La vârsta ta, nu da crezare acestui vechi proverb, i-o întoarse Lawrence, nici ideilor preconcepute și aparențelor.

Încă întins lângă Kimberley, se sprijinise neglijent într-un cot, ca un spectator străin de scenă. Schiță chiar un zâmbet malițios.

– La vârsta mea, nu sunt oarbă! răspunse Simone.

Apoi, după ce lovi furioasă cu piciorul un bulgăre de pământ, făcu stânga-mprejur și plecă alergând.

Kimberley rămânea nemișcată.

– Kim? o chemă Lawrence.

Ea reacționă în sfârșit și își ascunse fața roșie de rușine în mâini.

– Nu voi uita niciodată, murmură ea. Niciodată n-am fost tratată astfel.

Lawrence o trase spre el ca s-o consoleze.

– De ce te rușinezi? Că ești femeie? Că dorești un bărbat? Că ești dorită de el?

Ea îl respinse, cu un gest furios.

– M-ai forțat strigă ea.

– Într-un fel. Dar nu te-ai opus deloc!

El câștigase și Kimberley preferă să înceteze această discuție stupidă. Se ridică și se îndreptă spre casă, fără să se întoarcă.

Dacă ar fi făcut-o, Lawrence ar fi putut să vadă lacrimi mari de neputință curgând pe fața ei.

Capitolul 4

În timpul întregii serate, Kimberley trebui să reziste dorinței de a-și lua rămas-bun de la gazdele ei. Dar, în ajunul căsătoriei celei mai bune prietene, nu putea să atragă atenția asupra sa.

Din fericire, Lawrence Cory dispăruse la câteva minute după ce se întorsese din pădurice. Fără îndoială pentru a se întâlni cu clanul familiei.

Ea trebui în schimb să suporte privirile neîndurătoare ale Simonei. Kimberley dorea din toată inima ca, în ciuda furiei, tânăra să nu fi povestit nimănui scena la care fusese martoră. Dar se pare că nimeni nu era la curent cu scandalosul episod.

Suferi deci cu resemnare și încercă să facă o impresie bună mătușilor și verișoarelor care o asaltau cu întrebări asupra Pamelei.

Norocul îi surâse în fine: nu era încă ora zece când Pamela hotărî să se întoarcă acasă.

– Trebuie să dorm pe săturate ca să arăt bine în ceea ce trebuie să fie cea mai importantă zi din viața mea! explică ea.

Estelle le conduse cu mașina și cele două prietene hotărâră ca înainte de culcare să bea o ciocolată caldă.

– Cine este acel bărbat care te-a gratificat cu un zâmbet plin de subînțelesuri înainte de a dispărea? întrebă Pamela cu un aer scrutător.

Pam avea hotărât lucru un al șaselea simț ca să detecteze acest gen de amănunt. Deși puțin dispusă să abordeze acest subiect, Kimberley știa că va trebui să-i spună mai devreme sau mai târziu. Era preferabil să fie în intimitate.

– Se numește Lawrence Cory. Ne cunoșteam deja.

Un adevărat urlet izbi timpanele tinerei femei.

– Cum! Lawrence Cory... Prietenul lui Georges, arhitectul! Unde l-ai întâlnit?

– Pe autostradă, venind aici.

– Dar spuneai că n-ai întâlnit pe nimeni interesant!

– Nimic mai adevărat... Nu știam că acel bărbat era o relație comună Am descoperit-o în această seară.

– Lawrence Cory, exclamă Pamela, neinteresant! Este unul din arhitecții cei mai buni din generația sa! Bine pregătit în artă, istorie, vinuri și țări îndepărtate! Pasionat de literatură și de sociologie. Imbatabil la șah...

Kimberley trebui să intervină pentru a pune capăt acestei enumerări elogioase.

– Dar cum de știi toate astea?

– Ți-am spus, Lawrence Cory este cel mai bun prieten al lui Georges. Au făcut împreună studiile la Arte Frumoase, la Paris. Inseparabili, nu se despărțeau decât în vacanțe!

– Nu știam că logodnicul tău este artist. El mi-a spus că se ocupă de vin.

– Are mai multe talente, declară Pamela cu mândrie. De când m-a întâlnit, a neglijat puțin pictura dar va reveni la ea. Îl voi îndemna și contez de asemenea pe Lawrence să-l incite să lucreze din nou.

– Vorbești despre acest bărbat ca de o veche cunoștință.

– Georges și părinții lui mi-au povestit totul despre el. Adaug că Estelle îl consideră aproape ca pe al doilea fiu al ei.

Kimberley înghiți puțină ciocolată fierbinte și luă un aer detașat. Această ciudată întâmplare începea să-i pară suspectă.

– Mă întreb dacă întâlnirea noastră a fost întru totul întâmplătoare...

Tonul ei deveni mai direct, aproape amenințător.

– Pam, dacă ai vreun amestec, spune-mi imediat!

Prietenei ei îi scăpă un râs încurcat,

– De fapt, am vorbit la telefon cu Lawrence, săptămâna trecută. Discutând despre sosirea lui, am înțeles că venea cu mașina împreună cu doi prieteni și că lua feribotul ca să traverseze Canalul Mânecii. Era același vapor cu care veneai și tu! Ce coincidență, nu-i așa?

– Da, într-adevăr, răspunse Kimberley cu un ton sec.

– Atunci, i-am făcut o descriere a ta, pentru ca să se prezinte dacă reușea să te identifice.

– M-a recunoscut cu siguranță, dar n-a binevoit să-mi spună cine era.

– Iată ce mă intrigă! Credeam că ți-ar fi plăcut să cunoști pe cineva înainte de a sosi printre toate aceste figuri noi. Părea că înțelesese.

– Dar a ales să mă lase în ignoranță! Asta îl amuza, presupun.

– Nu lua totul în tragic! Lawrence avea cu siguranță un motiv pentru a proceda astfel. Mă întreb cum ai reacționat când te-a abordat... Dacă ți-ai arătat răceala obișnuită față de necunoscuți, n-ar fi îndrăznit...

Kimberley i-o tăie cu o voce severă.

– Lawrence Cory n-are nimic dintr-un timid, te asigur! Aroganța și insolența lui depășesc puterea mea de înțelegere!

– Dar, în sfârșit, ce ți-a făcut? Vorbești cu atâta arțag...

Kimberley nu se putu împiedica să nu roșească la amintirea a ceea ce necunoscutul încercase să facă. Dar dacă Lawrence se arătase foarte îndrăzneț, ea însăși nu se opusese deloc. Cu toate că își reproșa teribil, trebuia să admită că răspunsese cu ardoare sărutărilor lui. Dar asta nu-i va mărturisi niciodată Pamelei.

Obrajii roșii ai prietenei sale au fost un răspuns suficient pentru Pamela.

– Nu pot să cred că ți-a făcut rău! Dar s-a întâmplat ceva, nu poți s-o negi, Kimberley! Unde ai dormit alaltăieri seară?

Ea își lăsă capul în jos, ca un copil vinovat.

– La hotel.

– Și Lawrence?

– În același hotel! Dar în altă cameră! Nu s-a întâmplat nimic... Ce-ți imaginezi?

– Nu-mi spui nimic... Atunci, cum să nu-mi fac idei? Cu atât mai mult cu cât prietenul lui Georges este teribil de seducător! Dacă ai cedat avansurilor lui, aș fi prima care să mă bucur.

– Dar drept cine mă iei? exclamă Kimberley, scandalizată. N-am obiceiul să mă arunc în brațele primului venit!

– Dragostea la prima vedere există: eu însămi am întâlnit-o. Îndată ce l-am văzut pe Georges, am știut că eram făcuți unul pentru altul.

– Atunci, i-ai sărit de gât spunând: te iubesc, căsătorește-te cu mine...

– Nu... nu tocmai. Mi-a făcut curte, m-a înconjurat cu atenții, mici cadouri, cuvinte tandre.

– Ei bine, nu pare genul lui Lawrence Cory să acționeze în felul ăsta. El se arată mult mai... îndrăzneț!

– Nu exagera, Kim! Este imposibil ca cel mai bun prieten al lui Georges să fie un bădăran. Am cu totul altă versiune a acestei povești!

– Care?

– Te găsesc prea nervoasă, prea susceptibilă, dintr-o dată. Acest bărbat te tulbură... și încă profund! Te place, iată ce cred!

Iritată, Kimberley se mulțumi totuși să ridice ochii la cer fără să răspundă. Inutil să intre într-o polemică fără rost cu Pam, amândouă ar risca să se certe. Și în ajunul căsătoriei prietenei ei, nu ținea deloc la așa ceva.

– Cine tace consimte! continuă Pam. Dar trebuie să te avertizez că dacă am dreptate, dacă Lawrence Cory te seduce, va trebui să înfrunte o veritabilă bătălie: știu din sursă sigură că verișoara lui Georges, Simone, este interesată de el. Ea nu-ți va face nici un cadou, o cunosc. Fiindcă dacă nu are nici frumusețea ta, nici distincția ta, are în schimb o hotărâre de neclintit!

– Nu va avea nici o problemă cu mine... Nu fac parte din fanii clubului lui Lawrence Cory!

***

Așezată lângă Charles, care sosise chiar dimineață cu avionul, Kimberley se simțea foarte emoționată.

Biserica, deși mică, avea o orgă a cărei muzică minunată răsuna sub bolta înaltă pictată. Soarele care pătrundea prin vitraliile multicolore arunca străluciri de curcubeu asupra adunării în reculegere.

Doar Simone, plasată exact în fața ei, se agita ca un copil nervos. Exaltarea ei atinse culmea când Lawrence Cory coborî aleea centrală ca să ajungă la locul său. Fără să țină seama de solemnitatea momentului, tânăra fată îl prinse de mână și-l trase cu

toate forțele ei ca să-l facă să se așeze lângă ea. O privire dojenitoare a lui Lawrence o făcu să renunțe dar, evident, nu ceda decât cu moartea în suflet.

Amuzată și totodată iritată de această mică scenă, Kimberley își aminti cuvintele lui Pam. Simone părea într-adevăr foarte hotărâtă să-l cucerească pe frumosul arhitect!

Deodată, acordurile Marșului nupțial al lui Mendelssohn răsunară în naos și toți se întoarseră pentru a privi intrarea miresei.

Cramponată de brațul socrului ei, Pamela cobora spre altar cu o figură tulburată și totodată radioasă. Împodobită cu un val de tul imaculat, înainta cu un pas lent care făcea ca dantela și mătăsurile brodate ale rochiei lungi să foșnească. Opt fetițe îmbrăcate în satin roz-deschis purtau trena cu o seriozitate remarcabilă.

Inima lui Kimberley se strânse la vederea acestui splendid tablou. Era un moment pe care nu-l va uita niciodată.

Însoțit de mama lui, Georges o întâlni pe Pam în fața altarului și, descoperind ființa angelică învăluită în alb, nu putu să-și reprime o privire de admirație profund tulburată. Cei doi se iubeau cu atâta intensitate încât un zâmbet înduioșător apăru pe fețele lor.

Ceremonia se derulă cu fast și, când vocea tremurătoare a Pamelei pronunță un „da“ vibrant de convingere, Kimberley nu putu să-și rețină lacrimile.

Ele curgeau încă atunci când noul cuplu părăsi biserica sub o ploaie de orez și de ovații tradiționale. Sub vălul ei, Kimberley reuși să observe pleoapele roșii ale miresei. O dată mai mult cele două prietene plânseseră simultan. Dar astăzi, era de fericire!

***

Un imens cort din bumbac alb era întins în grădina familiei Defontaine pentru a primi invitații. Mâncărurile cele mai delicate se îngrămădeau pe mesele mari decorate cu buchete de trandafiri albi, și dopurile sticlelor de șampanie săreau în explozii neîncetate. O orchestră cânta melodii agreabile așteptând începerea petrecerii.

Pamela alerga printre musafiri, distribuia sărutări înainte de a se întoarce pentru a se cuibări în brațele soțului ei, apoi pleca din nou spre alți nou-sosiți, cu zâmbetul pe buze și cu o lumină radioasă în ochi.

Cu un pahar în mână, Kimberley, urmată pas cu pas de Charles, circula prin mulțime într-un circuit foarte complex: decât să meargă în întâmpinarea persoanelor întâlnite în seara precedentă, manevra în unicul scop să-l evite pe Lawrence Cory.

După ce se băuse șampania, venise momentul discursurilor. Tatăl lui Georges luă primul cuvântul pentru a-și expune mândria și emoția, apoi Estelle luă microfonul și cu lacrimi în ochi, își exprimă fericirea în cuvinte ezitante, dar de o mare intensitate.

Spre surpriza lui Kimberley, Lawrence Cory fu cel care încheie ceremonia cu un mic discurs plin de umor și de căldură. Când izbucniră aplauzele ca să-l ovaționeze ea bătu spontan din palme cu entuziasm.

– Mulțumesc, murmură oratorul, mulțumesc mult!

În acest moment, ochii lui, care cercetau atent adunarea, se opriră asupra lui Kimberley. Apropiindu-și din nou microfonul, îi adresă un zâmbet ironic și declară:

– Și un mulțumesc foarte special compatrioatei mele Kimberley Harris, care se pare că, de data asta îmi apreciază cuvintele. Hotărât lucru, această zi se anunță excepțională!

Toate privirile se îndreptară spre o Kimberley cu obrajii roșii care, neputându-și exprima furia, se mulțumi să schițeze un mic zâmbet crispat.

Luând brațul lui Charles, îl conduse în afara cortului.

– Să facem un tur în grădină, locul acesta este o adevărată etuvă!

– Dar cine este acest bărbat, Kimberley? întrebă Charles. Nu l-am văzut niciodată în anturajul tău, la Londra. Totuși, părea că te cunoaște bine.

– Nu, l-am întâlnit aici, în Franța, acum trei zile. Este cel mai bun prieten al lui Georges, și-au făcut studiile impreună. Nu este decât o pură întâmplare că este englez, ca noi.

– Totuși...

Incapabilă să-și ascundă iritarea, Kimberley îl întrerupse:

– Să schimbăm subiectul, vrei, Charles? Acest arhitect nu prezintă nici un interes!

În ciuda durității acestei sugestii, Charles păru că o primește cu entuziasm.

– Da, să găsim un colțișor liniștit și să ne așezăm ca să vorbim. Am ceva să-ți spun!

Tonul solemn al lui Charles prevestea o discuție serioasă menită să nu-i placă lui Kimberley. Cucerit de emoția ceremoniei religioase, nu intenționa oare și el să se căsătorească?

Kimberley nu se simțea pregătită să abordeze acest subiect. Dar pentru a-l evita pe Lawrence Cory, ar fi făcut ce era mai rău!

Resemnată, îl urmă pe însoțitorul ei până la o bancă mică de piatră adăpostită de soare sub o salcie plângătoare.

Abia așezat, Charles îi luă mâna.

Kimberley nu se înșelase: acum știa că voia să-i facă cererea. Ce-i va răspunde? Ce putea să spună ca să amâne scadența? Pentru a-și lăsa timp să-și înțeleagă sentimentele, să-și aleagă destinul! Și cum să-i explice unui bărbat îndrăgostit că nu era sigură de propriile ei sentimente, pentru el?

Charles tuși pentru a-i atrage atenția.

– Kimberley, vezi tu, am reflectat bine. Și cred că este timpul acum să luăm o decizie!

– Nu astăzi, Charles! i-o tăie ea. Ghicesc unde vrei să ajungi și nu consider că este momentul ideal. Această zi este a Pamelei și a lui Georges, mi-ar plăcea să le fie consacrată în întregime.

– Dar, Kimberley, fericirea noastră n-o va strica pe a lor! O va întări.

„Bineînțeles că nu, se gândi ea. Pamela va fi dimpotrivă foarte contrariată de o asemenea veste".

– Vom vorbi despre toate astea la întoarcerea noastră la Londra, Charles. Nu aici!

– Căsătorește-te cu mine, Kimberley!

Enervată de insistența lui, nu putu să-și rețină un adevărat strigăt:

– Nu!

Ochii de obicei nepăsători ai lui Charles aruncau fulgere și, timp de o secundă, tânăra femeie se sperie de rictusul de furie care-l desfigura.

– Nu sunt pregătită pentru căsătorie, Charles. Îmi pare rău... Dar nu suntem grăbiți, nu-i așa?

– Acesta este poate punctul tău de vedere! replică Charles. Dar dinspre partea mea, consider că este timpul să știu ce aștepți de la relația noastră. Kimberley, nu mai pot rămâne în ignoranță!

La aceste cuvinte, o îmbrățișă pe tânăra femeie cu o brutalitate stângace și puse stăpânire pe buzele ei cu o pasiune prost stăpânită.

Charles o mai sărutase, dar era prima dată când simțea o asemenea repulsie să fie în brațele lui. Se datora oare stângăciei lui Charles? Sau lipsei de dragoste din partea ei?

Acest sărut devenea o adevărată tortură, avea impresia că este înăbușită, devorată. Încerca să se zbată, dar ardorea lui Charles nu făcu decât să sporească.

– Kimberley, murmură el, nu realizasem niciodată până în această zi cât de mult te doresc! Kimberley...

Tânăra femeie voia să strige, dar nu avu timp. Un râs cristalin și ironic izbucni nu departe de ei. Charles și cu ea tresăriră și se întoarseră spre responsabila acestei intervenții.

Simone îi măsura cu un amuzament și un dispreț neascunse în timp ce Lawrence Cory, care o ținea de braț, se mulțumea cu o privire rece și neutră.

– Kimberley Harris! exclamă Simone. Hotărât lucru, ocupația dumneavoastră preferată nu este greu de ghicit. Și cu orice partener!

– Dar, ce vreți să spuneți? bâigui Charles.

Umilită, batjocorită și plină de o furie rece, Kimberley se ridică.

– Vă rog să mă scuzați, trebuie s-o întâlnesc pe Pamela.

Apoi, fără un cuvânt pentru Charles, se îndepărtă în grabă.

Abia scăpată de privirile lor stupefiate, își simți ochii plini de lacrimi. Puțin dornică să se dea în spectacol în fața mulțimii de invitați care invadaseră grădina, găsi ușa întredeschisă a unui garaj și se refugie acolo.

În semiobscuritatea acestui hangar, izbucni în hohote.

Corpul i se scutura de sughițuri; așezată pe capota prăfuită a unei mașini, se simțea ridicolă, urâtă, părăsită de toți. Îl ura pe Charles, pe această mică pacoste Simone și mai mult încă, îl ura pe Lawrence Cory! El singur purta responsabilitatea a ceea ce se întâmplase!

De la prima întâlnire, evenimentele surveneau în dezordinea cea mai totală, fără să poată pretinde că le controlează. Ce devenise Kimberley Harris, femeia de afaceri cu nervi de oțel? Cea care-i înfrunta pe rechinii industriei fără cea mai slăbiciune, fără să-și dezvăluie cea mai mică emoție?

A fost de-ajuns să-l cunoască pe acest bărbat ca platoșa ei să devină mai friabilă decât un castel de nisip; și Lawrence călca în picioare acest edificiu fragil ca un copil neîndurător pe o plajă estivală.

Îl ura, oh da, îl ura!

Deodată, ținta urii ei apăru în fața ei, cu mâna întinsă. Nu-l auzise sosind.

– Nu sunt decât eu, Kimberley, te căutam...

– Oh, dumneata! bâigui ea între două hohote. Dumneata!

Fără cea mai mică atenție pentru smochingul său gri-deschis, se așeză lângă ea pe capotă, o îmbrățișă și o strânse lângă el cu o tandrețe fraternă.

Puțin obișnuită cu atâta blândețe și încă tulburată, Kimberley simți cum furia i se topește ca zăpada în soare. Cu fața ascunsă la gulerul costumului lui, lăsă să-i curgă ultimile lacrimi fără reținere. Și, încetul cu încetul, calmul lui Lawrence i se transmise și ei. Se simțea mai bine acum, dar o senzație nouă venită din adâncul ei însăși, o oprea să se miște. Ghemuită la pieptul lui larg, avea impresia că nimic n-o mai putea atinge, nici perfidia Simonei, nici declarațiile de dragoste ale lui Charles, nici chiar ironia lui Lawrence Cory.

El nu spunea nici un cuvânt, mulțumindu-se s-o legene încet și să-i mângâie obrazul cu vârful degetelor.

Minutele care se scurseră li se părură secole, atât de intensă era comunicarea dintre sufletele și corpurile lor.

Lawrence fu cel care puse capăt acestei stranii complicități.

– Nu trebuie ca Simone să ne descopere astfel... Probabil ne caută.

– Da, eu... bâigui Kimberley.

Ar fi vrut să se scuze, să se justifice. Dar ea însăși nu știa de ce, nici pentru ce.

– Sst... murmură Lawrence. Taci! Și șterge-ți lacrimile, pari o păpușă de cârpă.

Această ironie amabilă a fost suficientă ca s-o facă să reacționeze. Luând batista fină de batist pe care el i-o întindea, își șterse fața răvășită de lacrimi.

– Această bucată de țesătură nu va fi suficientă să repare stricăciunile, spuse ea cu un zâmbet slab. Voi merge în sala de baie.

– Cred că trebuie, într-adevăr. Atunci, să ne reîntâlnim peste zece minute în fața bufetului. N-ai mâncat nimic și sunt acolo prăjituri superbe!

Ea ezită: dorința de a accepta această invitație se opunea cu nevoia irațională de a pune din nou o distanță rezonabilă între ei.

Cumpănea ce avea ambiguu relația lor. Dispute între îmbrățișări, relațiile lor oscilau între agresivitate și dorință într-o tulburătoare intimitate pe care n-o putea accepta.

– Cred că Charles mă așteaptă, răspunse ea.

Rictusul nervos care deformă zâmbetul lui Lawrence nu-i scăpă lui Kimberley. Nici fraza plină de semnificație pe care o bombăni îndepărtându-se:

– Ești liberă.... liberă să te înșeli.

***

Pamela și Georges plecară spre Veneția la sfârșitul după-amiezii și Kimberley nu avu deloc ocazia să discute cu prietena ei. În timpul petrecerii, Georges o acaparase pe tânăra lui soție și Charles se arătase la fel de posesiv cu Kimberley.

O antrenase în valsuri, tangouri și rockuri, neacordându-i decât câteva pauze pentru a-și potoli setea și a se odihni.

Deși exasperată de această purtare de dictator gelos, Kimberley nu protestase. Căci acest vârtej epuizant îi oferea ocazia să-și uite nemulțumirile și să-l țină la distanță pe Lawrence. De altfel, datorită încântătoarei Simone, acesta nu avu deloc posibilitatea s-o invite. Dar, adesea, îi simțise privirea ironică urmărind cuplul pe care-l forma cu Charles.

La căderea nopții, înainte de a porni spre aeroport, Charles o însoți pe Kimberley în mașina sa închiriată.

– Aș putea aranja să rămân o zi în plus, declară el deodată. Bineînțeles, va trebui să-mi amân câteva întâlniri, dar o voi face dacă vrei.

Părea atât de plin de speranță, încât Kimberley vru să-i accepte propunerea. Dar voia să fie singură și, de altfel, această complicație n-ar fi servit la nimic: n-avea nicidecum intenția să răspundă la întrebarea care-l obseda pe Charles înainte de întoarcerea la Londra.

– Nu, ia avionul. Ți-am promis să reflectez în timpul șederii mele aici.

– Să reflectezi! exclamă Charles, contrariat. Nu crezi că...

– Nu! Nu insista! În mediul afacerilor sunt cunoscută pentru că nu mă angajez niciodată cu ușurință. Nu-mi cere s-o fac în viața mea privată! Când îți voi da răspunsul, oricare va fi, va fi ferm și definitiv.

– Cap rece și pumn de fier! În domeniul sentimental, Kimberley, spontanietatea nu este un semn de ușurință... ci de dragoste!

Femeie de fier, femeie de gheață... Charles împărtășea și el această părere. Era prea mult, Kimberley nu mai dorea să se apere.

Se ghemui lângă portieră și fixă drumul strângând din dinți.

Pe durata celor câțiva kilometri care-i despărțeau de casă, Charles conduse fără să renunțe la un mutism contrariat și cu o expresie de câine bătut.

Sărutul pe care îl depuse pe obrazul lui în momentul despărțirii se voia consolator, dar n-avu puterea să-l facă să zâmbească pe Charles.

– Pe curând, Kimberley. Te aștept la Londra... precum și răspunsul tău.

***

În ciuda blândeței acestei seri de primăvară, tremura și ceașca de ceai fierbinte n-o încălzea deloc. Aprinse atunci legătura de crenguțe pe care le îngrămădise în căminul salonului și-și întinse mâinile spre căldura binefăcătoare. O flacără se ridică, șovăi, urcă din nou, apoi perseveră și-i atinse degetele. Ea scoase un mic strigăt speriat.

Fără motiv, o imagine veni să se suprapună peste aceea a focului: cea a lui Lawrence Cory, la fel de precisă și clară ca o fotografie.

În gândul ei, îi surâdea și privirea lui albastră strălucea cu intensitate. Se temu din nou, de foc, de el, de a se arde la această căldură de jăratic.

Izbucni într-un râs nervos.

– Te temeai oare că femeia de gheață se va topi ca zăpada la soare? spuse ea cu voce tare Sărmana mea, Kimberley, oboseala te face să bați câmpii.

Capitolul 5

Ceasul deșteptător arăta ora unsprezece când Kimberley deschise ochii. Îngrozită o clipă, se gândi că n-avea nici o importanță, că numai soarele, greierii și libertatea o așteptau.

Adresă un zâmbet splendidului cer albastru care se vedea pe fereastra larg deschisă și sări în picioare.

Avea o foame de lup, care-i depășea și pofta de viață, de a profita de acest concediu, de această regiune cu pronunție melodioasă din sudul Franței și cu mirosuri de levănțică. Dispăruseră oboseala, lacrimile, gândurile negre din zilele precedente!

În timp ce cafeaua fierbea, degajând aroma sa voluptuoasă în bucătăria mare de tip vechi, se așeză pe terasă ca să privească peisajul minunat care i se oferea vederii.

Dincolo de peluza de un verde viu amenajată în terasă, o grădină stufoasă și bogată în specii de flori, cobora în pantă lină spre un râu larg care mărginea proprietatea. Începând de la malul opus și până la colinele line care barau orizontul, domnea vița-de-vie și geometria impecabilă a rândurilor nu ceda decât rareori locul unor loturi de levănțică mov deschis.

Pescărușii rătăciți departe de mare, veneau să-și amestece țipetele lor răgușite cu micile strigăte ale rândunelelor și cu țârâitul obsedant al greierilor.

Brusc, un fulger luminos o orbi. Surprinsă, scrută partea din grădină de unde provenea. Cuibărită între tufișuri de mimoze în floare, distinse pavilionul de vară despre care îi vorbiseră Georges și Pamela.

Neliniștită, rămase un moment nemișcată, căutând un semn de prezență umană. Dar totul era liniștit și presupuse că fusese doar o rază de soare reflectată de un geam al căsuței.

Puțin mai târziu, la fereastra camerei sale, atunci când ieșea de la duș și-și întindea fața cu picături de apă spre soare, fu din nou orbită de o lumină strălucitoare.

De data asta se simți realmente neliniștită: era posibil să fi intrat vreun vagabond pe proprietate? Era puțin probabil, dar prefera să aibă inima împăcată. Nici nu-și dădu osteneala să se gândească la un posibil pericol și îmbrăcă prima rochie de bumbac care-i căzu în mână. Apoi se repezi în grădină.

Îndată ce se apropie de căsuță, se simți liniștită: un geam deschis se balansa în voie, în adierea unui vânt slab, jucându-se cu razele soarelui de amiază. Enigma era dezlegată!

Astrul ajuns la zenit dăruia o căldură aproape sufocantă și Kimberley se simți atrasă irezistibil de răcoarea pe care o promitea râul cu apă albastră. De aceea, hotărî să improvizeze o mică plimbare.

Cu picioarele în apă, își aminti avertismentul Pamelei: „Când te vei scălda, nu încerca să ajungi la malul celălalt, nici măcar până la stâncile care formează o insuliță în mijlocul apei. Nu pare periculos, dar un curent pervers trece pe acolo, prezentând riscuri chiar și pentru tinerele englezoaice viguroase“.

Prevăzătoarea Pamela, care abia absentă, veghea asupra prietenei ei! Și care ghicise că, pe această căldură, Kimberley nu va rezista tentației de a înota puțin.

În ciuda pudorii sale, Kimberley hotărî să se scalde goală. În graba ei de a verifica faptul că nimeni nu dă târcoale prin grădină, nu-și dăduse osteneala să ia altceva decât această rochie de bumbac pe care o purta acum. Dar locul era pustiu, și nu risca s-o deranjeze cineva, deoarece se găsea pe o proprietate privată.

Ea se aruncă în apă cu o bucurie copilărească și începu să înoate de-a lungul malului.

Apa era delicios de răcoroasă. În mijlocul râului, bancuri late de nisip formau adevărate mici plaje. Adăpostite de tufișuri de mimoze, vor fi ideale să se bronzeze în toată liniștea.

Kimberley se pregătea să revină spre locul de plecare când zgomotul unui plonjon o făcu să tresară.

Vagabondul! Așadar, nu se înșelase, era într-adevăr un intrus în grădină. Conștiința nudității ei îi apăru într-o clipă: asta o făcea atât de vulnerabilă!

Obișnuită în munca ei să ia decizii rapide, îi trebui puțin timp să înțeleagă că singura tactică posibilă consta să se ascundă și să aștepte un moment mai potrivit pentru a interveni. Misteriosul personaj nu va întârzia cu siguranță mult timp în apă și va putea atunci să se îmbrace ca să-l înfrunte.

Ascunsă de o scobitură a malului, care o împiedica să vadă obiectul temerii ei, știa totuși că va fi suficient ca înotătorul să coboare dus de curent ca s-o surprindă!

Zărind stâncile care ieșeau din mijlocul apei, hotărî să se ducă să se adăpostească acolo. Inspirând adânc, putea să ajungă acolo înotând pe sub apă, ca să rămână invizibilă.

Traversarea, doar de cinci sau șase metri, i se păru că durează o eternitate, și simți în sfârșit cu ușurare sub degete masa dură a adăpostului ei.

După ce își recăpătă respirația, riscă o privire în susul râului. Cineva se scălda într-adevăr acolo, un bărbat cu părul scurt și cu brațe musculoase, cu spatele spre ea.

Trebuia să sufere cu răbdare, dar neliniștea nu întârzie s-o cuprindă: curentul rece despre care îi vorbise Pam exista fără îndoială! Sub efectul acestei ape reci, membrele i se anchilozau și, mai rău încă, junghiurile unei crampe musculare începeau să-i amorțească piciorul drept.

Auzindu-l pe individ apropiindu-se, teama ei crescu. În ce situație neplăcută se pusese. Respira din ce în ce mai greu. Prinderea de stâncă slăbea, degetele îi alunecau pe piatra ascuțită. Curentul o târa și rezistența ei scădea din secundă în secundă. Panica o cuprinse atunci și, pierzându-și capul, scoase un strigăt. Apoi, totul deveni negru. Leșinase.

– Kimberley! Kim!

Două palme viguroase loviră obrajii tinerei femei.

Când deschise ochii, deveni conștientă de o prezență alături de ea și încercă să se ridice.

– Nu te mișca, Kimberley, nu încă...

Lawrence Cory se apleca spre ea, cu o privire neliniștită. În ciuda stării de șoc, înțelese imediat că vagabondul de care fugise nu era altul decât el. Și cel care o salvase de la înec!

– Cum te simți?

– Bine, dar trebuie că mi-am pierdut cunoștința.

– Într-adevăr! Din fericire, am auzit un strigăt... M-am repezit și am zărit un corp dus de curent. Dacă mai dura o clipă, nu mai

puteam să te ajung. Ai scăpat ca prin urechile acului, Kimberley! Nu te credeam atât de imprudentă! Pamela nu te-a prevenit de pericolul acestui râu?

– Ba da, dar...

– Dar m-ai văzut și-ai vrut o dată mai mult să mă eviți.

– Nu știam că erai tu. Și eram goală...

Fața ei lividă se îmbujoră brusc și se ridică dintr-un salt. Era încă dezbrăcată și corpul ei încântător se oferea fără apărare privirii lui Lawrence Cory.

– Calmează-te, îi porunci el. Nu este momentul pentru pudoare excesivă. Ai fost cât pe ce să mori și ești încă foarte slăbită!

El îi adresă un zâmbet liniștitor și vocea îi deveni mai blândă.

– De altfel, suntem la egalitate: nici eu nu port nimic. Frunzele de viță nu lipsesc totuși... Dar nu te neliniști: nici un șarpe nu-i va întinde mărul lui Adam! Nu astăzi, cel puțin...

Gluma lui n-o amuză pe Kimberley. Dar ce putea să facă sau să spună? Se simțea așa de epuizată, înghețată, învinsă...

– Te voi lăsa singură un moment. Doar cât să iau o pătură și mă voi întoarce. Îmi juri să nu te miști? Dacă vei avea o altă slăbiciune, este preferabil să fiu aici.

– Voi fi cuminte, promit.

Când Lawrence reveni, câteva minute mai târziu, tânăra femeie se simțea deja mai bine. Ignorând protestele lui Kim, îi puse un pled cald de mohair în jurul umerilor și insistă s-o conducă acasă. Acolo, aprinse un foc mare în șemineu apoi, ca o infirmieră atentă, îi servi un ceai fierbinte.

Ghemuită pe canapea, Kimberley încă mai tremura, dar își regăsise culorile.

– Îți mulțumesc încă o dată că m-ai ajutat. Oricum, mă întreb ce faci aici.

Un zâmbet larg lumină trăsăturile până atunci încordate ale lui Lawrence.

– Locuiesc în acest loc, ca și tine.

Ea scoase un adevărat strigăt.

– Cum? Dar este imposibil!

– Ah, te recunosc în sfârșit! Douăzeci de minute fără cea mai mică agresivitate: începeam să te cred foarte bolnavă.

– Nu reîncepe cu sarcasmele tale! Mi-ar plăcea să cunosc motivele prezenței tale aici. Și nu pretinde că ești instalat în această casă!

– Totuși, ăsta este adevărul. Georges și Pamela au fost drăguți să mă invite să stau aici în timpul absenței lor.

– Imposibil! Pam mi-ar fi cerut părerea.

– Cu siguranță, n-a îndrăznit! Cel puțin dacă nu s-a temut de un refuz... Deoarece ai fi spus „nu“, nu-i așa?

– Da!

– Am câștigat!

– Și sunt sigură că ai complotat totul cu Pamela.

Lawrence adăugă un buștean pe foc, apoi se întoarse spre Kim, cu mâinile în șolduri.

– Și în ce scop, după părerea ta?

Furia o cuprindea din nou. Își uitase pățania, leșinul, salvarea. Conta doar acest bărbat exasperant a cărui simplă prezență era suficientă să-și piardă controlul.

– Nu face pe nevinovatul! strigă ea.

– Credeam că un acuzat rămâne numai până când i se dovedește vinovăția. Și încă nu știu ce-mi reproșezi. Nici presupusei mele complice, biata Pamela.

– Ea și-a imaginat că-mi voi pierde capul după primul bărbat destul de amabil care să mă remarce! Ei bine, s-a înșelat!

– Nu te subestima, Kimberley! Am crezut că mi-am dat seama, ieri, că nu eram singurul care te găsesc seducătoare.

Nu era nici o îndoială, Lawrence făcea aluzie la scena dezagreabilă din ajun, când el și Simone o surprinseseră cu Charles.

– Nu s-a întâmplat nimic cu Charles! exclamă ea. Nu voiam...

El o întrerupse cu o voce blândă și calmă:

– N-ai de ce să te aperi. Charles nu este logodnicul tău?

– Nu! Ba da! Dar el nu-i place celei mai bune prietene a mea, care încearcă să-mi găsească un altul. De la despărțirea de...

Se întrerupse brusc, înțelegând că din cauza furiei, se angaja pe un teren primejdios.

– Această faimoasă durere din dragoste, comentă Lawrence.

– Pamela ți-a vorbit despre Philippe Crossley! N-avea dreptul, ea...

– Prietena ta a păstrat acest secret prețios, te asigur! Dar nu este greu de ghicit, văzându-te atât de tristă, că un bărbat te-a făcut să suferi...

Kimberley se lăsă să cadă pe spătarul canapelei, descumpănită. Hotărât lucru, îndată ce se certa cu Lawrence Cory, situația se întorcea în defavoarea ei: devenea stupidă, se încurca în argumente, nu-și mai găsea cuvintele.

Cu un gest obosit, lăsă de înțeles că depune armele.

Lawrence înțelese mesajul și schiță un zâmbet liniștitor.

– Haide, spuse el, am o veste bună pentru tine.

– M-ar mira!

– Presimțisem această reacție neprimitoare și am ales să mă instalez în pavilionul de vară. În felul acesta, nu te voi deranja deloc.

Fulgerele de lumină pe care le zărise mai devreme îi reveneau în memorie. Dacă s-ar fi apropiat de căsuță în acel moment, ar fi scutit-o de atâtea neplăceri!

– Aici sau acolo, oftă ea. Dar presupun că trebuie să accept acest compromis; sunt eu însămi o invitată.

– Am să ți-o amintesc! Bun, fiindcă am făcut pace și ți-ai regăsit tonusul obișnuit, propun să faci un duș fierbinte. Voi face și eu, după tine.

– După mine? Dar pentru ce nu-l faci la tine?

– Încă nu există apă...

– Dar atunci...

– Da, va trebui să mă suporți în bucătărie și în baie! Dar nu te neliniști, voi fi cât mai discret posibil.

Ea se ridică și se îndreptă spre scară, înfofolită în pătură, cu toată demnitatea de care se mai simțea în stare.

Un lung duș fierbinte i-a fost de-ajuns să-și recapete echilibrul. O frecționare plină de energie cu prosopul urmată de un masaj puternic cu o cremă parfumată și nimic nu-i mai amintea de acel accident stupid!

Nu se grăbi cu pregătirea: dacă era obligată să împartă baia cu Lawrence Cory, era în orice caz hotărâtă să nu facă nici o concesie. El n-avea deloc scrupule să-i tulbure liniștea concediului, ea de ce l-ar menaja?

Desigur, îi salvase viața, și pentru asta, o să-i fie mereu recunoscătoare... dar nu era el primul răspunzător pentru riscurile pe care și le luase? Și de toate neplăcerile pe care le avusese de când călcase pe pământ francez?

În această stare de spirit plină de rea-credință, i se alătură în bucătărie.

Lawrence își făcu de lucru în fața mașinii de gătit, de unde se ridica un miros minunat de ierburi provensale. Apetitul lui Kimberley se trezi instantaneu, ca și proasta ei dispoziție, în fața spectacolului acestui bărbat care se comporta ca și cum era la el acasă.

– Ce faci?

El se întoarse și-i adresă un zâmbet mândru.

– O omletă spaniolă: cu roșii, ardei verzi, ceapă și cârnați condimentați. Cred că mi-a reușit, simți această aromă?

– O să iei toate mesele aici? întrebă ea pe un ton sec.

– Când va trebui... Deși discret din fire, nu pot să devin complet invizibil.

– Și unde ai găsit ingredientele pentru acest preparat? Frigiderul era gol.

– De vreme ce n-am putut fura nimic, de ce acest ton agresiv?

– Nu te acuzam.

– Ah, da? Totuși, am crezut... Ei bine, m-am dus dis-de-dimineață să fac câteva cumpărături. Nu prevăzusem să am o invitată, dar am obiceiul să fiu prevăzător.

Ea observă atunci că pusese două tacâmuri pe masă. Se gândise chiar s-o decoreze cu un buchet încântător de mimoze.

– N-am acceptat să împart masa cu tine.

Imediat ce o rosti, își regretă mica frază răutăcioasă. Nu făcea decât să-și dezvăluie vulnerabilitatea.

– Scuză-mă, adăugă ea imediat. Dar sunt încă puțin nervoasă.

– Te găsesc absolut normală, dimpotrivă, o ironiză Lawrence. Dar să încetăm discuția asta și să ne așezăm la masă, mor de foame!

– Și eu la fel!

El destupă una din sticlele de vin produs de Georges și aduse tigaia fumegândă unde se etala o omletă multicoloră.

– Îmi place ca mâncarea să fie pe cât de bună, tot pe-atât de aspectuoasă, declară el. Te las să judeci...

O servi ceremonios și așteptă să guste mâncarea.

– Nota zece, comentă ea. Domnul Bocuse însuși n-ar renega această rețetă.

El izbucni în râs, vizibil încântat de compliment.

– Să nu exagerăm!

Se ospătară comentând gastronomia franceză și marii ei bucătari, apoi Lawrence se ridică să prepare cafeaua.

– Ești surprinzător de degajat, remarcă Kimberley. Parcă ești la tine acasă.

– Este o reflecție dezagreabilă sau o simplă constatare? întrebă Lawrence.

– O constatare.

– Atunci voi răspunde că această capacitate de adaptare face parte din farmecul meu.

– Mereu la fel de modest!

– Nu, lucid. Îmi cunosc atuurile, dar și defectele și limitele.

– Cât de reconfortant!

El părea deodată concentrat. Căzut pe gânduri, nu răspunse ironiei lui Kimberley.

– Tu, în schimb, spuse el, îmi pari deosebit de inconștientă de capacitățile tale, atât fizice cât și morale.

– Nu sunt atât de complexată cum se pare că-ți imaginezi!

– Nu asta vreau să spun... Cred că te temi să înfrunți anumite situații, de teamă că nu ești capabilă să ți le asumi, poate.

– Faci din nou pe psihanalistul amator!

El îi adresă un zâmbet pocăit.

– Unul din micile mele defecte... În fine, dacă ai nevoie de un ghid pentru a face față unor anumite experiențe, nu mă uita!

Era preferabil să nu răspundă acestei propoziții cu umor ambiguu, își spuse Kimberley. Dar nu-și putu stăpâni o remarcă severă:

– Când vei renunța să te amesteci în ceea ce nu te privește?

– Dacă erai puțin mai comunicativă în ceea ce te privește, n-aș fi fost indiscret.

– Ce îndrăzneală! Aș putea să-ți răspund la fel. Cu ocazia primei noastre întâlniri, nici măcar nu ți-ai dat osteneala să-mi spui că erai un prieten al lui Georges. Și ai pretins că ești pictor...

– Arhitect sau pictor, păreai atât de puțin interesată!

– Nu știam cine erai!

– Un bărbat... Doar un bărbat care te găsea frumoasă și misterioasă.

Ar fi trebuit să fie flatată... Nu era totuși cazul. Imaginea pe care o dădea despre ea nu corespunsese niciodată cu aceea pe care și-o făcea ea însăși. O tânără femeie foarte simplă, iată ce era și ce pretindea!

Modernă, ambițioasă, elegantă, inteligentă, da, accepta această definiție. Dar misterul, frumusețea, tot atâtea clișee care-i păreau superficiale...

– Oh! îți ghicesc gândurile, continuă Lawrence. Crezi că mă opresc doar la aparențe... Este adevărat, dar cum să fac altfel? Dacă n-aș fi fost sensibil la această aură enigmatică pe care o degajezi, de ce mi-ai fi atras atenția? Cu siguranță, nu datorită firii tale sociabile și spontane!

– Oh, ești imposibil! Sunt așa cum sunt...

– Îi plac cui îi plac, termină Lawrence. Și dacă îmi plăceai mie?

– Starea ta sufletească îmi este indiferentă. Te suport în această casă și cu asta basta!

– Ai putea totuși obține avantaje din prezența mea aici.

Ea izbucni în râs.

– Și care, te întreb?

Ea se ridică să-și pună farfuria goală în chiuvetă. Lawrence făcu la fel.

– Vrei într-adevăr să știi?

– Desigur!

Stăteau față în față, măsurându-se reciproc cu o privire ironică.

Cu o îndrăzneala surprinzătoare, Lawrence o trase pe tânăra femeie în brațele lui.

– Iată răspunsul meu!

Puse stăpânire pe buzele lui Kimberley într-un sărut impetuos.

Ar fi vrut să se zbată. Dar corpul refuza să se supună voinței sale și cedă argumentelor înflăcărate ale lui Lawrence fără cea mai mică rezistență. Ca și cum avea propria lui viață, el se apropia, se supunea, se destindea în această desfătare senzuală, în această căldură în care el o chema fără reținere. El se revolta împotriva acestei femei reci, cum credea ea că este, cum voia să fie uneori...

Când Lawrence își slăbi îmbrățișarea, Kimberley, supusă și epuizată, își puse capul pe umărul lat care i se oferea.

Rămase mult timp nemișcată, recăpătându-și treptat respirația și controlul asupra ei însăși.

Lawrence îi mângâia încet părul lung, castaniu-roșcat murmurând cuvinte de liniștire pe care ea nu le asculta, cuprinsă de revolta care urca din nou în ea. Credea oare că o îmblânzise? Credea că Kimberley Harris se putea lăsa atât de ușor supusă?

– Nu, lasă-mă! strigă ea pe neașteptate.

Se desprinse din brațele primitoare cu vigoarea unei tigroaice.

Stupefiat, el o privea uimit.

– Nu înțeleg... murmură el. De ce această oprire? De ce să reiei lupta?

Ea îl fulgera cu toată strălucirea furtunoasă a ochilor verzi.

– Pentru că mă ataci pe ascuns! Faci astfel încât să-mi anihilezi judecata, gândurile...

– Să gândești! Mereu să gândești! Lasă-ți puțin creierul în pace! Simte, Kimberley, vibrează, trăiește. Ești o ființă din carne și sânge, nu doar acest robot programat să funcționeze pentru femeia de

afaceri! Nu mi-ai dat dovada chiar în acest moment? Pretinzi că am visat această minunată femeie care răspundea îmbrățișării mele? Am inventat-o eu? Răspunde!

Întorcându-se pentru a-și ascunde jena, Kimberley se apropie de fereastră și-și sprijini fruntea de geamul rece. O amețeală o cuprindea insidios la amintirea gurii lui Lawrence peste a ei, mâinile lui pe pielea ei. Când vorbi în sfârșit, vocea ei nu mai era decât un murmur răgușit, aproape speriat:

– N-am explicații de dat! Nici să mă justific. Lasă-mă, ai promis să mă lași în pace.

Sesiză zgomotul unui pas suplu care se îndepărta. Lawrence renunțase...

În ciuda victoriei pe care o repurtase, se simțea învinsă. Trădată de o parte din ea însăși, care, în acest duel al simțurilor, se situa de partea lui Lawrence, motiv pentru care se știa vulnerabilă. La un alt asalt languros, va putea oare rezista?

– Da, murmură ea. Voi putea lupta împotriva dorinței de Lawrence Cory... și a propriei mele dorințe, dacă trebuie!

Capitolul 6

Înarmată cu o carte bună, ochelari negri și o cremă de bronzat, Kimberley își aranjă salteaua moale pe peluză și se așeză pe ea.

Avea intenția să devină la fel de aurie ca piersica pe care tocmai o mâncase în loc de mic dejun. Și asta, în ciuda carnației de englezoaică!

Pielea ei, foarte albă și catifelată, fusese întotdeauna unul din principalele ei atuuri fizice: contrasta cu strălucirea întunecată a părului castaniu cu reflexe roșcate și cu verdele intens al ochilor.

Dar astăzi, dorea să se bronzeze, să semene cu femeile energice din această regiune, pe care le admirase în sat, învârtindu-se în foșnetul jupoanelor din pânză provensală. De altfel, chiar în această după-amiază, va merge să cumpere una din aceste minunate fuste cu volane!

Orașul cel mai apropiat găsindu-se la peste o jumătate de oră de mers cu mașina, va profita de drum ca să facă și puțin turism. Era nerăbdătoare să descopere această splendidă regiune pe care i-o descrisese Pamela. De trei zile de când era acolo, abia dacă părăsise casa, mulțumindu-se să facă doar câteva cumpărături în târgul vecin.

Proprietatea era atât de plăcută! O plimbare rapidă cu mașina până la mare îi permisese să-și aprecieze norocul: plajele, în acest început de sezon, erau pline de turiști. Aici se putea bronza pe peluză și să se scalde în râu în toată liniștea. Și asta în ciuda prezenței lui Lawrence!

Nu-l mai văzuse după scena care-i opusese și trebuia să admită că se arăta foarte discret. Abia îl auzise strecurându-se încet pe coridoare, dimineața devreme și seara târziu, pentru incursiuni indispensabile în bucătărie și sala de baie.

În ajun, în plină după-amiază, în timp ce culegea câțiva trandafiri, ecourile unei muzici de jaz îi indicaseră prezența lui în pavilionul de vară, dar nu se arătase.

În mod ciudat, se simțise puțin vexată să se vadă astfel ținută deoparte. Deoarece nu era nici o îndoială că el o evita, calculându-și programul ca să n-o întâlnească.

Desigur, nu făcea decât să se supună dorinței ei. Dar această situație o exaspera pe Kimberley mai mult decât ar fi făcut-o prezența lui Lawrence. În incertitudinea plecărilor și venirilor lui, Kimberley tresărea imediat ce sesiza un zgomot neobișnuit, de teamă să nu fie el.

Rezultatul era că se gândea fără încetare la el. Evident, nu putea să-i pretindă s-o informeze cu programul lui exact! Dar, în schimb, era hotărâtă să-i ceară, îndată ce-l va vedea, să înceteze acest joc copilăresc și exasperant!

Cum soarele devenea din ce în ce mai cald, hotărî să-și devanseze plimbarea. Dacă pleca acum, va avea timp să viziteze o biserică pe care Pamela i-o recomandase, înainte de prânz. După aceea, va avea tot timpul să descopere cel mai frumos dintre jupoanele provensale și să scotocească un supermarket!

Zece minute mai târziu, era la volanul micii ei mașini și demara bucurându-se de acest program.

Ziduri înalte de piatră adăposteau străduțele înguste de arșița soarelui și coborau într-o armonie de culori de ocru și chihlimbar care o încântară pe Kimberley. Cu obloanele lor în culori vii și abundența de mușcate și de iasomie care se cățărau în jurul ferestrelor, fiecare casă, deși asemănătoare cu celelalte, avea personalitatea și frumusețea ei proprie.

Simplul fapt că era acolo, mergând pe acest pavaj inegal, o umplea pe Kimberley de bucurie.

Copii cu pielea mată alergau în acest labirint familiar, cu ghiozdanele în mâini, cu zâmbetul încântat al celor care ies de la școală. Pe terasele cafenelelor, bărbații savurau lichiorul de anason tăifăsuind veseli și interpelându-se de la o terasă la alta, cu acel accent ascuțit și cântat pe care Kimberley îl adora.

Femeile părăsiseră străzile la această oră, dar mirosurile plăcute de carne friptă, de usturoi, de cimbru și de busuioc le trădau prezența în fața mașinilor de gătit.

Bineînțeles, grijile și dramele nu cruțau această regiune, dar Kimberley abia putea să creadă, atât de vivace părea aici bucuria de viață.

Ajunse într-o piață mare mărginită de terase cu umbrele multicolore, unde jucătorii de bile își potoleau setea înainte de a reveni pe platforma centrală. Sub platani, ei cântăreau îndelung în mână bila grea de metal, înainte s-o arunce cu îndemânare. Kimberley nu putu rezista acestui spectacol plăcut și se așeză pe o bancă pentru a se iniția cu regulile acestui sport local.

Se amuză un timp urmărindu-i pe acești bărbați exuberanți care țințeau și aruncau rapid, apoi analizau la nesfârșit fiecare punct, cu centimetrul în mână, în dispute pe cât de teatrale pe atât de lipsite de agresivitate.

Curând, își lăsă privirea să alerge peste arhitectura locului, splendidă cu arcadele și frontoanele ei sculptate. Vederea atâtor

frumuseți îi reaminti de Lawrence Cory. I-ar fi plăcut să știe ce gen de case construia... Poate turnuri de sticlă, atât de înalte, atât de impresionante, atât de reci! Nu, aceste edificii nu corespundeau personalității sale. După îmbrăcămintea lui, ghicea că dacă aprecia o anumită simplitate, nu neglija calitatea materialelor rafinate și confortul.

Tocmai acesta fu momentul ales de Lawrence să traverseze piața cu pași mari. Kimberley nu se miră să-l întâlnească, dar coincidența dintre gândurile ei și această apariție o amuză, cu atât mai mult cu cât era îmbrăcat într-un costum de pânză bej, deosebit de elegant.

Trecu prin fața ei fără s-o vadă și se îndrepta spre un magazin mare, amenajat ca atelier, care se găsea doar la câțiva metri de Kimberley.

Un bărbat veni în întâmpinarea lui Lawrence și, după ce se salutaseră, se lansară într-o discuție însuflețită.

După gesturile lor, Kimberley ghici că vorbeau despre localul în fața căruia se aflau, despre spațiu, despre lumină și de dispunerea meselor existente acolo. Își aminti că Pamela îi mărturisise că Lawrence dorea să se stabilească în regiune și să deschidă un cabinet de arhitectură. Așadar, găsise unde să-l instaleze!

Trebuia să admită că, încă o dată dădea dovadă de bun-gust: sala mare cu ziduri de piatră grinzi aparente, era locul visat pentru a lucra!

Plină de curiozitate, nu-i slăbea din ochi pe cei doi interlocutori și, curând, bărbatul scund care-i făcea față, îi observă privirea fixată asupra lor. O privi de câteva ori uimit, ceea ce o determină să plece. Nu ținea ca el să-l prevină pe Lawrence de prezența ei indiscretă!

Își reluă plimbarea pe străzi și ajunse curând în fața bisericii despre care-i vorbise Pamela. Marele ei orologiu arăta ora douăsprezece și jumătate și, deși îi era foame, hotărî s-o viziteze înainte de a porni în căutarea unui restaurant.

Stilul pur roman al fațadei se desfășura și în interior, cu arcadele ei din piatră brună și sculpturile de o naivitate emoționantă. Rătăci îndelung, în admirație, de la alei la naos, contemplând statuile, tablourile și splendida cutie cu moaște care făcea din acest loc de cult un veritabil muzeu.

După liniștea și răcoarea care domneau sub boltă, căldura mediteraneană se abătu peste ea ca o mantie fierbinte, astfel că se grăbi să ajungă la încântătorul mic han pe care îl reperase în apropierea pieții principale. Un panou enorm lăuda climatizarea și meniul părea foarte îmbietor.

Tocmai comandase un fel de mâncare apetisant când îl văzu din nou pe Lawrence Cory, prin geam.

De data asta, era însoțit de Simone, care se crampona de brațul lui și-l sorbea din ochi fără cea mai mică reținere. Mergeau drept spre ea și Kimberley înțelese că veneau să prânzească în același restaurant.

Era prea târziu ca să dispară, fiindcă chelnerița îi aducea deja felul întâi. Hotărât lucru, totul părea să se coalizeze împotriva nevoii ei de liniște! Lawrence avea oare un al șaselea simț ca s-o repereze unde se găsește?

Nu mai avea decât să spere că va trece neobservată în acest mic colț pe care-l alesese. Deplasându-și scaunul în așa fel încât să nu se vadă decât pe trei sferturi, nu putu totuși să reziste tentației de a urmări cuplul cu coada ochiului în timp ce pătrundea în restaurant.

Cu siguranța pe care o dă obișnuința, Lawrence se îndrepta spre o masă situată în partea opusă celei a lui Kimberley. Cât despre Simone, îl urma fără o privire pentru altcineva care nu era frumosul arhitect.

Un bar impozant și o enormă plantă ornamentală o adăposteau acum de vederea lor și Kimberley scoase un oftat de ușurare: putea să-și savureze în tihnă salata de roșii și de ardei verzi!

Dar abia avu timp să ia câteva înghițituri că ușa se deschidea din nou. Kimberley îl văzu intrând pe bărbatul scund pe care-l zărise dimineață cu Lawrence, însoțit de o femeie care trebuia să fie soția lui.

Privirea surprinsă care se opri asupra ei o anunța că și el o recunoscuse.

Și ceea ce trebuia să se întâmple, se întâmplă.

Abia trecuseră trei minute de când bărbatul se întâlnise cu Lawrence și cu Simone când o voce familiară răsună peste sală:

– Kimberley Harris! Așadar, tu ești cea care-l neliniștești atât pe dragul Daumier!

Lawrence se posta deja în fața ei.

– Vino să iei loc cu noi! Prietenii mei și cu mine sărbătorim un contract important.

– Îți mulțumesc, răspunse ea cu un zâmbet forțat, dar aproape am terminat prânzul.

El aruncă o privire sceptică spre farfuria pe jumătate plină.

– Domnul Daumier te ia drept spioană, vino să-i arăți că se înșală!

– Nu insista! murmură ea. Nu țin deloc să...

Sosirea domnului Daumier o întrerupse.

– Dragă doamnă, interveni el, mă alătur prietenului meu Lawrence pentru a vă solicita prezența la masa noastră. Simțul meu de ospitalitate refuză să lase o femeie frumoasă să-și ia masa singură!

Tirada sa emfatică și totodată cântată, rostită cu acel irezistibil accent din sud, o făcu pe Kimberley să zâmbească spontan. Fără să-și dea seama, căzuse din simpatie în cursa inevitabilă: nu putea decât să accepte o invitație atât de încântătoare!

Îi urmă prin urmare fără tragere de inimă pe cei doi bărbați. Cinci cupe de șampanie erau deja dispuse în fața doamnei Daumier

și a Simonei și, dacă femeia în vârstă afișa un zâmbet amabil și curios, tânăra în schimb, nu-și ascundea nemulțumirea.

– O cunoști deja pe Simone, îi spuse Lawrence lui Kimberley. Și permite-mi să ți-i prezint pe domnul și doamna Daumier, de la care tocmai am cumpărat atelierul de arhitectură. Azi sărbătorim această vânzare și instalarea mea definitivă în regiune.

– Încântată, spuse Kimberley.

– Și iat-o pe Kimberley Harris, continuă Lawrence, cu care împart casa Pamelei și a lui Georges Defontaine.

După grimasa iritată care deformase trăsăturile Simonei, Kimberley înțelese că această frază dădea loc la confuzie. De aceea, se grăbi să adauge:

– Eu locuiesc în casa principală, iar Lawrence ocupă pavilionul de vară. Așa este mai practic, deoarece nu suntem apropiați.

– O situație pe care o veți remedia, fără nici o îndoială! interveni Simone pe un ton caustic. Cu temperamentul dumneavoastră...

Politicoși, cei doi Daumier se prefăcură că nu înțeleseseră subînțelesul, dar Kimberley nu-și făcea deloc iluzii asupra reputației pe care o va avea de acum înainte în acest oraș.

Lawrence o fulgeră pe Simone cu privirea, dar tânăra perversă nu se sinchisi; jubila că marcase un punct împotriva rivalei ei.

Domnul Daumier ridică paharul și făcu un toast, punând capăt proastei dispoziții care pusese stăpânire pe cei cinci comeseni.

– Pentru contractul nostru, proclamă el, pentru instalarea în această frumoasă regiune, pentru reușita dumitale!

Datorită șampaniei, atmosfera se destinse puțin.

– Așadar, te-ai decis să trăiești în regiune, îi spuse Kimberley lui Lawrence. Ai intenționat asta de mult?

– Mă gândeam la asta... Dar cariera mea la Londra mă împiedica să trec la fapte. Apoi, în acest an, evenimentele s-au derulat în așa

fel încât momentul mi s-a părut propice. Și plecarea la pensie a domnului Daumier a fost argumentul definitiv ca zarurile să fie aruncate: părăsesc totul!

La aceste cuvinte, figura nemulțumită a Simonei se lumină de fericire. Privirea trufață pe care i-o aruncă lui Kimberley exprima sentimentul victoriei cu care se împăuna, ca și cum alegerea lui Lawrence nu privea două țări, ci două femei, două rivale...

Dacă Kimberley ar fi îndrăznit, ar fi răspuns acestei priviri perfide cu o replică tăioasă. Dar prezența acestui încântător cuplu de meridionali o împiedica: ce-ar fi crezut despre englezi, și despre Anglia în general, dacă și-ar fi arătat agresivitatea față de această copilă a regiunii?

Preferă să mențină conversația la un ton politicos.

– Îmi imaginez că Georges este încântat de decizia ta! spuse ea pe un ton indiferent.

Lawrence izbucni în râs.

– Oh da! A influențat-o din plin! Între Pamela și mine, pare hotărât să golească Marea Britanie de cetățenii ei! Când te vei alătura clubului nostru de exilați voluntari, Kimberley?

– Mărturisesc că m-aș lăsa ușor tentată de clima acestei regiuni... și Pamela îmi va lipsi atât de mult! Dar munca mea, viața mea...

– ... Vă reține acolo, i-o tăie Simone.

Ea nu adăugase: „Și cu atât mai bine“, dar mesajul nu era mai puțin limpede.

Domnul Daumier rămase cu gura căscată de uimire, soția lui tuși cu un aer absent și Lawrence trimise o nouă salvă de priviri furioase tinerei fete.

Impasibilă, Kimberley dovedi că legendarul sânge-rece englez nu era un cuvânt fără rost, răspunzând:

– Dar grație primirii care mi s-a făcut aici, poate îmi voi schimba părerea!

Aparent, nu era nici o ironie în vocea ei, dar Lawrence, sensibil la acest umor rece tipic „englezesc", izbucni în râs.

Masa se desfășură în această ambianță ambiguă și dacă fileul de vită cu piper al lui Kimberley se dovedea o adevărată capodoperă a gastronomiei, n-o trăgea inima să-l aprecieze. Extrem de stânjenită, aștepta momentul când va putea să fugă departe de Lawrence Cory și de caustica lui însoțitoare. Imediat după ce-și bău cafeaua, se ridică și-și salută gazdele.

– Doar n-o să ne părăsiți atât de devreme! exclamă domnul Daumier. Țin să vă ofer un rachiu care o să vă placă!

– Vă mulțumesc, dar aștept un telefon important!

Era o jumătate de minciună, deoarece Charles îi promisese s-o sune în cursul săptămânii, dar nici un alt pretext nu-i venise în minte.

– Voi profita de mașina lui Kimberley pentru a mă întoarce și eu acasă, spuse atunci Lawrence.

– Nu! Te voi aduce eu, Lawrence! exclamă Simone. Mai rămâi puțin!

– Da, dragă prietene, întări domnul Daumier, insist! Un rachiu de pere sau de prune va pecetlui acordul nostru!

– Tocmai din cauza acestei afaceri trebuie să mă întorc. Pentru a telefona.

– O veți face la atelier... Este aproape al dumitale, de acum înainte!

– Nu încă... Nu, îmi trebuie anumite documente pentru a negocia cu bancherul meu. Și nu le am la mine!

– În cazul acesta... spuse domnul Daumier.

Simone tăcea, lividă, în timp ce Lawrence și Kimberley își luau rămas-bun.

Kimberley simți milă pentru această tânără îndrăgostită care-și ascundea prost decepția. Cum să-i explice că nu era câtuși de puțin

interesată de Lawrence? Că în zece zile, se va întoarce în Anglia și că nu se va mai ridica între ei ca un obstacol imaginar? Simone va putea atunci să-și exercite pe îndelete seducția asupra frumosului arhitect!

Și Kimberley paria că redutabila creatură va ști să-l cucerească!

La acest gând, simți în inimă înțepătura geloziei, dar nu întârzie să analizeze acest fenomen ciudat: Lawrence tocmai îi luase brațul și o conducea spre ieșire.

Rulau de-a curmezișul câmpiei când Kimberley întrebă pe un ton sec:

– De ce ai făcut asta?

– Ce anume?

– De ce ți-ai părăsit prietenii atât de repede? Simone ar fi fost încântată să te aducă. Și acel telefon nu trebuie să fi fost atât de urgent...

– Într-adevăr... Dar sunt nerăbdător să rezolv definitiv această afacere. Și nu rămânând ore întregi la masă voi încheia acest lucru.

Ea îi adresă o privire sceptică.

– Atunci, de ce ți-ai complicat viața invitând-o pe Simone la acest prânz de afaceri?

Lawrence râse amuzat și Kimberley își reproșă că pusese această întrebare: credea că-i face o scenă de gelozie?

– N-am invitat-o pe Simone, răspunse Lawrence. Ea s-a impus! Ca și tine, trecea din întâmplare prin oraș...

– Dacă insinuezi că mă găseam intenționat în drumul tău, te înșeli! Îți amintesc că eram în acel restaurant înaintea ta! Și că nu sunt la curent cu faptele și gesturile tale!

– Știu... răspunse el cu un zâmbet ironic. Și am remarcat de asemenea talentul tău de a te juca de-a v-ați ascunselea!

– La acest mic joc, mă bați! Circuli prin casă cu o artă de disimulare demnă de o fantomă scoțiană.

– Numai cu scopul de a nu te deranja. De altfel, când am plecat foarte devreme în această dimineață, dormeai ca un înger.

Ea tresări. Cum putea să știe ce făcea ea în zori? Părea atât de sigur pe el... Intrase oare în camera ei, o observase în timp ce zăcea fără apărare, cufundată într-un somn adânc? O mai făcuse deja în grădina familiei Defontaine... Și ea nu-l uitase!

– M-ai spionat! exclamă ea.

Lawrence scutură din cap, cu un aer de reproș.

– Kimberley, te rog, nu spune prostii! În ciuda obiecțiilor pe care le ai contra mea, știi bine că nu sunt bărbatul care să acționeze în felul acesta! Mă crezi, nu-i așa?

– Da, bineînțeles.

El avea dreptate: reflectând, trebuia să admită că în ciuda insolenței și numeroaselor lui defecte, Lawrence nu și-ar fi permis niciodată nedelicatețea de a intra în camera unei doamne.

– Și nu uita că dacă unul din noi doi poate fi calificat spion, reluă Lawrence, acela nu sunt eu! Domnul Daumier te-a luat drept o „Mata-Hari" din lumea afacerilor. El pretinde că, atunci când el și cu mine discutam în fața atelierului, înainte de prânz, nu ne-ai scăpat din ochi! Imaginează-ți uimirea lui să te găsească în acel restaurant, ascunsă într-un colț. Înțeleg perfect bănuielile lui!

Jenată, încercă o urmă de umor:

– Ce semnezi? Vânzarea unui local sau un tratat de politică internațională? Dacă eu sunt o Mata-Hari, cine dintre voi doi este James Bond?

– Nu glumi! Acest gen de contract suscită mai multă gelozie și rivalități decât îți poți imagina. Domnul Doumier îmi cedează de asemenea clientela sa, și unii se tem să vadă un tânăr arhitect stabilindu-se aici. Cu atât mai mult cu cât mă bucur de o anumită reputație.

– Mereu modest!

– Mereu lucid!

– În orice caz, sper că domnul Daumier este acum liniștit, m-am dovedit inofensivă...

– Oh, dimpotrivă, te crede redutabilă... Și are dreptate!

– Dar de ce?

– Pentru că i se părea evident că răbdarea ta față de Simone este prefăcută. Te-ai stăpânit, și îți sunt recunoscător. Dar comportamentul tău stoic te-a trădat... Da, ești redutabilă!

Dacă, în fond, acest calificativ nu-i displăcea, Kimberely afișă totuși o figură contrariată: Simone nu era rivala ei, Lawrence trebuia să înțeleagă!

– Domnule Cory, știi că nu-mi pasă de agresiunile verbale ale iubitei tale. Mă lasă rece! Ținând seama de puțina considerație pe care o am pentru ea și pentru tine, cum aș putea să fiu atinsă de arțagul ei sau de ironia ta?

Cu coada ochiului, văzu privirea furibundă a lui Lawrence și se aștepta la o ripostă violentă. Dar, după câteva secunde de tăcere, el răspunse pe un ton inexpresiv, fără furie, nici reproș.

– O persoană normală ar fi... Dar asemănarea ta cu un aisberg poate explica atâta indiferență!

Dacă ar fi strigat acest răspuns cu mânie, dacă și-ar fi bătut joc de ea, Kimberley nici măcar n-ar fi tremurat sub insultă. Se aștepta la asta. Dar acest ton de simplă constatare o lovi ca un pumnal... în plină inimă.

Capitolul 7

Când ajunseră acasă, Estelle îi aștepta pe terasă instalată confortabil într-un șezlong.

– Grădina era atât de liniștită încât mi-am permis să mă așez ca să vă aștept.

– Dar ați fi putut rămâne ore întregi! exclamă Kimberley.

– Asta m-ar fi odihnit, este atâta lume în casă!

O sărută pe tânăra femeie pe amândoi obrajii și-i întinse fruntea lui Lawrence. Încântat s-o vadă, el o strânse în brațe cu o veselie copilărească.

– Seducătorul acesta mă va sufoca sub sărutări! Lasă-mă să te privesc.

Se dădu înapoi și-l privi cu satisfacție.

– Te-ai bronzat, îți stă minunat! Știi că ești din ce în ce mai frumos? Nu-i așa, Kimberley?

Sub privirea amuzată a lui Lawrence, Kimberley se mulțumi să clatine din cap fără entuziasm. Decepționată, Estelle se bosumflă.

– Ei bine, v-ați certat?

Râsul lui Lawrence izbucni răsunător.

– Nu în mod special! Dar raporturile noastre sunt încordate: Kimberley m-a surghiunit chiar în pavilionul de vară.

– Denunțătorule! exclamă Estelle.

Ea zâmbea cu resemnarea unei mame de familie obișnuită cu certurile vlăstarelor ei.

– Nu te-am izgonit eu! interveni Kimberley. Tu singur ai hotărât să te instalezi acolo!

– Și este mai decent! comentă Estelle.

Cuprinsă de milă pentru tânăra femeie care roșea, se apropie de Kimberley și-și trecu un braț sub al ei.

– Haide, vino! Visez la o ceașcă bună de cafea.

– Atunci vă las, declară Lawrence. Am hârtii de semnat și de dat câteva telefoane.

El o îmbrățișă din nou pe Estelle.

– Am noutăți foarte bune de anunțat! Beți-vă cafeaua și vă voi găsi mai târziu!

– Și-mi vei spune tot? întrebă Estelle, intrigată.

Lawrence luă un aer misterios.

– Poate!

Apoi, el traversă grădina în direcția pavilionului de vară, sub privirea încântată a Estellei.

– Nu înțeleg de ce îl detești, spuse ea întorcându-se spre Kimberley.

Nu era nici un reproș în vocea ei, doar uimire. Apoi adăugă mai încet, ca pentru ea însăși:

– Este adevărat că ura este uneori aproape de dragoste!

– Nu în acest caz, vă asigur.

– Viitorul o va spune...

Tăind scurt această discuție Estelle o conduse pe tânăra femeie spre bucătărie.

– Sper că aveți cafea „adevărată"!

– Boabe, pe care le macin eu însumi, adevărată dinamită! Așa îmi place, dar consumul ei trebuie s-o spun, mă face uneori încordată!

– Presupun că Lawrence Cory acționează mult mai mult asupra nervilor tăi decât cofeina!

Kimberley își făcea de lucru în fața mașinii de gătit și Estelle se așeză la masă.

– Ce liniște plăcută! Sper că nu vă deranjează că am rămas în timpul absenței dumitale.

– Nicidecum! Sunt chiar încântată, văd atât de puțină lume!

Estelle oftă.

– Aproape că te invidiez... Singurătatea și inactivitatea încep să-mi lipsească! Cu toată familia acasă, timp de o săptămână, recunosc că sunt epuizată.

– Pot veni să vă ajut, din când în când. Dacă asta vă ușurează.

– Nici vorbă! Ești adorabilă, Kimberley, dar droaia mea de nepoate îmi dau o strașnică mână de ajutor. În calitate de stăpână a casei, conduc această armată ca un general, dar în ciuda bunăvoinței lor și a caracterului meu tiranic, totul este lipsit de organizare!

Râseră în cor, apoi Kimberley se ridică pentru a servi cafeaua.

– Și dacă am merge în salon? propuse ea. S-a făcut răcoare!

Merseră să se instaleze pe canapea, cu cestile în mână.

– Ador această încăpere! exclamă Kimberley. Și toată această locuință, de altfel. Ce loc idilic!

– Da, și mie îmi place... Am fost așa fericită aici.

– Ați locuit aici? se miră Kimberley.

– La începutul căsătoriei mele, da. Și totdeauna am sperat ca și Geoges să trăiască la rândul lui aici... Dar el și Pamela aveau alte planuri în cap.

– Mi-au vorbit despre planurile lor, într-adevăr. Dar nu știam, în schimb, că ați locuit aici.

– Soțul meu și cu mine am cumpărat această proprietate de foarte mult timp. Dar după moartea socrilor mei, am ales să locuim pe domeniu. Era mai ușor pentru exploatarea viței-de-vie!

– N-ați fost niciodată tentați s-o vindeți?

– O închiriem. De altfel, așa a întâlnit-o Georges pe Pamela. Paul, soțul meu, îl însărcinase să meargă la aeroport ca să întâmpine o locatară și... iată!

Râdea, și Kimberley aștepta urmarea, intrigată.

– Dragoste la prima vedere! continuă Estelle. S-au îndrăgostit de la prima privire. Sper că o atât de frumoasă aventură vei avea și tu, Kimberley...

Ea vorbea cu atâta tandrețe, încât tânăra femeie fu emoționată. Oh, nutrea aceeași speranță ca Estelle, dar nu credea deloc... Cel puțin, nu într-un viitor apropiat.

– Poate... răspunse ea.

Tristețea din vocea ei nu-i scăpă Estellei, care o prinse de mână.

– Este suficient uneori să deschizi ochii, Kim...

Ce voia oare să spună? Bineînțeles, Lawrence Cory dăduse buzna în viața ei ca un adevărat uragan. Dar trăsnetul nu-i alesese drept țintă, dimpotrivă. Și chiar dacă Estelle părea convinsă că de la dragoste la ură nu este decât un pas, se înșela!

– De fapt, interveni Estelle, era să uit motivul vizitei mele. Voiam să te invit la o mică reuniune pe care am organizat-o sâmbătă seara în onoarea lui Lawrence. Tocmai și-a sărbătorit aniversarea și eu...

– Aniversarea?

Așadar, în ziua aceea, la hotel, Lawrence nu mințise! Ea care crezuse că inventa un pretext ca s-o invite la cină! Oricum, chiar dacă ar fi crezut, tot n-ar fi acceptat...

– Da, și am prevăzut un tort enorm cu lumânări! Vom avea o săptămână de întârziere de la data nașterii lui, dar cum se spune în Franța: „intenția contează!“ Știi, sunt foarte atașată de Lawrence... Georges și cu el sunt prieteni de ani de zile și și-a petrecut adeseori vacanțele la noi. Îl consider ca al doilea fiu al meu. În inima mea, nutresc visul să se instaleze într-o zi în această regiune... Și să-și găsească aici femeia vieții lui!

Estelle se gândea oare la Simone spunând asta? se întrebă Kimberley. Dacă nepoata ei se căsătorea cu Lawrence, el va face parte de-a binelea din familie. Evident, o asemenea căsătorie o va umple pe Estelle de fericire.

În orice caz, dorința Estellei era aproape împlinită: vestea bună pe care Lawrence o promisese, cu siguranță n-o va decepționa!

Pe Kimberley o mânca limba să-i spună, dar prefera să tacă. Nu ei îi revenea, ci lui Lawrence, bucuria s-o facă. În fond, nu era o străină pentru acest mic grup atât de sudat?

O dată mai mult, invidie afecțiunea pe care Pamela o găsise aici. Și se gândea cât de greu o să-i fie când va pleca să-și ia rămas-bun de la Estelle și de la această casă. Bineînțeles, va regăsi Londra și prietenii, serviciul și angajații ei, dar va renunța la ambianța călduroasă care domnea aici.

– Trebuie să mă întorc acasă! o anunță Estelle. Vom fi încă zece la masă în această seară și n-am pregătit nimic! ce gazdă ciudată!

– Va fi formidabil, sunt sigură!

– Salată, pui rece, brânză și înghețată cu fructe! Vrei să vii?

– Mulțumesc, dar aveți deja prea multe de făcut! În schimb, pentru sâmbătă, accept bucuroasă.

– N-aș fi tolerat un refuz din partea ta! Vei vedea, când îl vei cunoaște mai bine pe Lawrence, o să-l adori...

Kimberley nu făcu nici un comentariu: de ce să încerce să-i explice că între unele persoane, ca între câine și pisică, nu poate fi apropiere. Fiindcă Estelle iubea pe toată lumea... și mai ales pe Lawrence!

Estelle se ridică tocmai când Lawrence dădu buzna în încăpere. Își schimbase costumul de pânză de in cu o pereche de blugi și un pulover de bumbac, dar ținuta relaxată nu-i micșora cu nimic distincția naturală.

– Tocmai plecam, explică Estelle. Dar mai întâi, vorbește-mi despre această veste mare!

Lawrence făcu o grimasă de necaz.

– Femeile! Te părăsesc fără nici un regret, dar nu uită să-și potolească teribila lor curiozitate.

– Haide, dragul meu Lawrence... îl rugă Estelle.

– Nu voiam să spun nimic înainte ca totul să fie definitiv!

– Te rog... Nu mă lăsa în această cumplită incertitudine!

Kimberley râdea în fața complicității care-i unea pe cei doi.

Lawrence se așeză într-un fotoliu cu un gest de capitulare.

– În fața acestei priviri rugătoare, nu pot decât să mă înclin...

Sări în picioare și-o ridică pe Estelle de la pământ.

– Într-o lună, un nou arhitect îl va înlocui pe domnul Daumier! Și ghicește numele celui care va deveni fericitul proprietar al acestei agenții!

Suspendată în aer de mâinile solide ale lui Lawrence, Estelle scoase un strigăt de triumf.

– Lawrence Cory!

El o repuse jos și se îmbrățișară pentru a se săruta și felicita. În bucuria lor, păreau că uitaseră complet de Kimberley.

– Oh, Lawrence, sunt atât de fericită, repeta Estelle. Atât de fericită!

– Bănuiam reacția ta!

– Și Georges! Va fi atât de mulțumit. Spera atât de mult să iei această decizie.

– A influențat-o din plin!

– Ei bine, ce-ți trebuie acum, este o soție adorabilă care-ți va da copii încântători!

Estelle se gândea evident la Simone, își spuse Kimberley. Lawrence știa oare? Dacă da, această manipulare feminină nu părea să-i displacă, deoarece râdea din toată inima.

– Și presupun, dragă Estelle, replică el, că vei lua asupra ta descoperirea acestei adorabile persoane.

Estelle luă o expresie mirată și plină de naivitate.

– Desigur. N-ai intenția să alegi singur, nu?

– Bineînțeles că nu! De altfel, știi exact ceea ce vreau...

– Cred c-am ghicit, într-adevăr.

Acest răspuns plin de insinuare și de mister, spori hohotele lor de râs.

Kimberley nu putu rezista la atâta bucurie copilărească și-i imită. Dacă Lawrence nu vedea obiecții ca Estelle să intervină în viața lui privată, nu era ea cea care să fie șocată! De altfel, totul rămânea un joc și dacă Lawrence se amuza, este pentru că planurile Estellei îi conveneau. Simone nu era oare încântătoare?

– Dar apropo, întrebă deodată Lawrence, cărui fapt datorăm onoarea acestei vizite? N-ai venit doar ca să faci pe peițitoarea.

– Nu, ca să vă invit, pe amândoi, să veniți la cină, sâmbătă seara. Sper că ești liber.

Estelle nu făcu aluzie la aniversarea lui Lawrence, dar îi adresă o privire complice lui Kimberley.

– Pentru tine, întotdeauna! răspunse el.

– Bine, atunci, plec! Ocupă-te de Kimberley, Lawrence al meu, ai grijă de ea!

– Voi fi foarte fericit să veghez asupra acestei tinere persoane... dacă vrea!

Kimberley simți că roșește sub privirea sclipind de maliției a arhitectului. Trupul lui Lawrence o stupefia: cum îndrăznea să se arate în această postură de seducător în fața Estellei? Faptul că era posibilul viitor soț al nepoatei ei nu părea să-l frământe peste măsură!

– N-am nevoie de un înger păzitor! replică ea.

Estelle nu părea supărată, dimpotrivă. Se apropie de tânăra femeie și o ciupi de obraz, adresându-i un zâmbet tandru.

– Haide, haide... Spuneam asta ca să râdem! De altfel, singurul pericol care te amenință aici, este realmente acest diavol de Lawrence!

Plecarea Estellei lăsă un mare gol.

Lawrence și Kimberley se întoarseră în bucătărie, fără să spună un cuvânt și fără măcar să-i propună, el îi servi din oficiu o a doua ceașcă de cafea.

Ea vru să refuze, dar băutura reconfortantă o tenta și se așeză la masă, în fața lui.

– Când vei înceta să stai în defensivă? o întrebă Lawrence pe negândite.

Uimită, Kimberley ezită.

– Dar... nu sunt!

– Ba da! Și mă mitraliezi cu priviri asasine, agrementate cu remarce perfide, ca pentru a preîntâmpina un atac. Dar eu nu sunt deloc agresiv.

– Îți faci idei...

– Atunci, să declarăm un armistițiu!

– Fiindcă nu suntem în război...

– De acord!

El luă mâna tinerei femei și înainte ca ea să aibă timp să și-o retragă, depuse un sărut în palma ei.

– Pentru a pecetlui pactul nostru de pace! declară el.

Ochii lui străluceau cu o asemenea intensitate, încât Kimberley n-avu puterea să protesteze.

Acest gest de o intimitate tulburătoare o impresionă până în adâncul ființei. În mod inexplicabil, inima ei începu să bată mai repede, în timp ce corpul îi era străbătut de un frison fierbinte.

Dar Lawrence se ridica deja, cu un aer preocupat. În mod vizibil, nu se mai gândea decât la munca lui, ca și cum uitase scena care tocmai se desfășurase.

– Am de dat niște telefoane. Pe curând!

Și dispăru ca și când nu se întâmplase nimic, lăsând-o pe Kimberley emoționată și descumpănită. Aproape decepționată...

***

Cină singură, apoi se instală pe canapeaua din salon, cu un roman bun. Dar, incapabilă să se concentreze, nu reușea să citească un rând. În mod irezistibil, gândurile ei reveneau la Lawrence, la comportamentul lui ciudat, la schimbările lui bruște de dispoziție, la tulburarea pe care o stârnea în ea. Cu cât se gândea mai mult, cu atât înțelegea mai puțin complexitatea relațiilor lor, această agresivitate amestecată cu senzualitate care-i făcea să se înfrunte fără încetare. Când vor găsi oare un teren de înțelegere?

Își lăsă cartea și, nervoasă, hotărî să-și facă un ceai: calitățile liniștitoare ale florilor de tei îi vor face mult bine.

Singură în bucătăria mare, aproape își dori ca Lawrence să-i facă o mică vizită. Chiar în acel moment când își spunea asta, el își făcu apariția, cu o sticlă în mână.

– Aruncă acest bol și apa caldă, declară el. Nu ceai într-o seară de sărbătoare, ci șampanie.

Ea se grăbi să scoată cupele, în timp ce Lawrence aprindea focul în căminul din salon.

– Ador focul de lemne!

– Dar este foarte cald!

– Atunci, ambianța va fi toridă!

Și, cu un gest profesional, făcu abil să sară dopul sticlei.

– Pentru stabilirea mea în această regiune!

– Îți doresc o viață foarte frumoasă în Franța.

Șampania era delicioasă și Kimberley simți că ochii îi străluceau precum conținutul cupei sale. Se simțea deodată plină de viață, de bucurie, de speranță.

Când Lawrence deschise radioul și o antrenă într-un rock îndrăcit, se lăsă antrenată cu plăcere.

El dansa bine, cu o suplețe de felină și un simț înnăscut al ritmului. În ciuda complexității pașilor, Kimberley îl urma cu ușurință, încântată. Când muzica se opri, nici măcar nu gâfâia. Urmă un slow languros și Lawrence o înlănțui. Obraz lângă obraz, se dedicară muzicii romantice, blândeții acestei seri de primăvară și acestei complicități născânde.

Când ultimele note se stinseră și comentatorul se lansă într-un discurs de neînțeles, nu-l ascultară. Continuară să se învârtească, încet, pe o melodie care nu exista decât pentru ei.

Apoi, buzele lor se căutară, se găsiră și nu mai știură nimic din ce-i înconjura. Lupta căreia i se consacrau acum, deși violentă,

uneori furioasă, adesea înflăcărată, această luptă n-avea drept scop decât plăcerea, fericirea corpurilor lor și realizarea dorințelor lor cele mai nebunești.

Dar soneria stridentă a telefonului îi smulse brusc unul de lângă altul. Schimbară o privire plină de regret și Lawrence încercă s-o rețină pe Kimberley lângă el. Dar el știa că țiuitul enervant rupsese farmecul.

Kimberley se lăsă să cadă pe canapea în timp ce el ridică receptorul cu un gest nervos.

– Alo, cine este la aparat? Da... Așteptați!

El îi întinse telefonul lui Kimberley.

– Este pentru tine.

Ea îl luă, încă sub șocul sărutului pe care-l schimbaseră.

– Alo?

– Kimberley? Sunt Charles. Ce se întâmplă, cine este cu tine la ora asta?

Charles aproape striga în telefon și Kimberley fu stupefiată. Rămase tăcută câteva secunde.

– Kimberley, vrei să-mi răspunzi?

– Sunt cu Lawrence Cory, spuse ea. Dar nu înțeleg de ce te enervezi astfel, încât nici măcar să-mi spui bună ziua.

– Bună seara, Kimberley, se spune bună seara, la această oră. Și am dreptul să știu ce face acest bărbat la tine acasă atât de târziu seara!

– Dreptul! exclamă tânăra femeie, din ce în ce mai furioasă. N-am de dat nici socoteală, nici explicații!

Charles se îmblânzi.

– Îmi pare rău, dar înțelege surpriza mea: te sun, crezând că te găsesc singură și îmi răspunde acel arhitect.

– Sărbătoream un eveniment.

Vocea de la capătul firului deveni din nou autoritară.

– Care?

De data asta, Kimberley se supără de-a binelea.

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta! Și ai dreptate, este târziu, sunt obosită. La revedere!

Și închise fără să-i lase lui Charles timp să mai adauge un cuvânt.

Furioasă, începu să se învârtă ca un leu în cușcă, sub privirea amuzată a lui Lawrence, care-și sorbea șampania.

– Pisică sau tigroaică, spuse el cu un zâmbet, ești întotdeauna la fel de frumoasă!

– Nu râde de mine!

– N-aș îndrăzni... Nu, după ce te-am auzit tratându-l cu dispreț pe acel biet băiat. Logodnicul tău, nu-i așa?

Într-un acces de furie, ea luă o vază și i-o aruncă în cap. Lawrence se feri printr-un salt abil și ridică paharul.

– Beau pentru cea mai dulce ființă!

– Lasă-mă în pace! strigă ea.

– Prudența mă îndeamnă s-o fac, într-adevăr. Pe mâine, dragă Kimberley.

Și, părăsind încăperea prin ușa fereastră care dădea în grădină, dispăru în întuneric.

***

A doua zi dimineață, încă adormită, Kimberley se îndrepta spre sala de baie să facă duș. Cum ușa era deschisă, intră fără grijă și scoase imediat un strigăt de surpriză: în fața oglinzii, cu fața acoperită de spumă, Lawrence se rădea.

Când se întoarse spre ea, zâmbind, își strânse instinctiv halatul scurt pe lângă corp. În fața acestui gest de pudoare, Lawrence izbucni în râs.

– Îți aduc aminte că anatomia ta nu mai are nici un secret pentru mine... și că am o excelentă memorie fotografică!

– Cea mai mică politețe ar fi cerut să nu faci aluzie la asta, i-o întoarse ea. În aceste circumstanțe dramatice...

– Îmi cer iertare! Dar credeam că ai uitat că-mi datorezi viața!

– Îmi amintesc perfect! Trebuie într-adevăr să-ți arăt recunoștința mea la fiecare întâlnire?

– Bineînțeles că nu! Dar un simplu zâmbet, un cuvânt amabil din când în când mi-ar fi un balsam pentru inimă!

Își puse mâna cu briciul pe pieptul gol, într-o expresie teatrală.

– Intenționezi să monopolizezi această baie toată ziua? întrebă Kimberley.

– Doar un minut... Mă gândeam să fac o plimbare cu vasul pe râu, astăzi. Te-ar amuza să vii și tu?

– Nu, eu...

– Kimberley, am declarat armistițiu! Ești în concediu și-ți propun un program dintre cele mai atrăgătoare. De ce refuzi?

Kimberley ezită: de ce, într-adevăr? N-avea nici un plan și trebuia să admită că singurătatea începea s-o apese. O plimbare cu vasul n-ar fi oare agreabilă? Deși tentată, căuta un ultim pretext pentru a refuza:

– Dar... aștept un telefon.

– De la iubitul tău? Ai intenția să-i ceri iertare?

– N-am de ce s-o fac? Și Charles nu este iubitul meu!

– Bine... De altfel, nu este genul tău de bărbat.

Ea râse sarcastic.

– Și care este genul meu de bărbat? Tu, presupun.

– Poate! Dar voi ști oare să te conving?

El termină bărbieritul, turnând în palme loțiune după ras cu miros de pin, își aplică palme viguroase.

– Poftim, îți cedez locul! Plecăm peste o oră, ai destul timp!

– N-am acceptat invitația ta.

– Și dacă-ți spun că am pregătit un picnic delicios și că știu cele mai încântătoare locuri din regiune?

– De acord, voi fi gata!

– Nu uita să-ți iei costumul de baie... Dacă nu cumva preferi scăldatul în ținuta Evei.

– Nu mă face să-mi regret hotărârea!

– Retrag ce-am spus. De altfel, ești la fel de încântătoare în bikini...

Auzind oftatul exasperant pe care-l scoase tânăra femeie, se repezi pe culoar.

– Nu voi mai face! Mă angajez să fiu cuminte și prietenos... în această după-amiază. Pe curând!

Ea se pregăti cu entuziasm. În fond, acest plan o încânta și era nerăbdătoare să iasă din casă și să descopere locuri noi. Alese o rochie ușoară de bumbac roșu din garderoba ei și hotărî să nu se machieze: cu bronzul ei n-avea nevoie de fard ca să arate superb!

El o aștepta în bucătărie și, în ciuda promisiunii de a fi cuminte, nu putu să-și ascundă o privire admirativă. Dar se feri să facă cel mai mic comentariu.

– Avem nevoie de mașina ta pentru a ajunge la debarcader, ia-ți cheile! spuse el.

– Bănuiesc că m-ai invitat ca să-ți servesc drept șofer, glumi ea.

– Evident! Pentru ce alt motiv aș fi făcut-o?

El luă un coș enorm de picnic și merse înaintea ei spre garaj. Ea îl urmă bombănind:

– Câtă amabilitate!

– Acest răspuns era cel pe care-l așteptai... Și nu voiam să te decepționez! Am hotărât ca astăzi să fac tot ce vrei.

Rulară aproximativ un sfert de oră înainte de a ajunge la un dig unde erau ancorate mici bărci cu motor. Se îmbarcară într-una din ele și Lawrence luă cârma. În timp ce el manevra printre stânci, Kimberley putu să contemple peisajul pe îndelete: cu un asemenea căpitan nu se temea de nici un accident.

Din cotitură în cotitură, decorul se schimba, geometric și aproape auster în timp ce înaintau de-a lungul viilor, înverzit și bogat în păduri care primăvara se umplea de strigăte de păsări și de culori. Deodată, după ce traversară o pădure întunecată, ajunseră în fața unei câmpii de levănțică ce se întindea cât vezi cu ochii. Pierdută în această imensitate mov, ea se îmbătă de parfumul dulce care se degaja de acolo.

– Am impresia că am ajuns într-un tărâm de basm, îi mărturisi ea lui Lawrence. Această regiune este într-adevăr minunată!

– Da, m-am îndrăgostit de ea din prima zi. Iubirile la prima vedere nu m-au înșelat niciodată, i-am rămas fidel... și acum, părăsesc totul pentru ea!

– Vorbești ca despre o femeie.

– Sudul Franței are într-adevăr ceva senzațional, la fel de tulburător și de seducător ca o foarte frumoasă femeie.

Vorbiră mult timp despre farmecele Provencei și lui Kimberley îi făcu plăcere această conversație. Lawrence îi apărea într-o lumină pe care nu și-o imaginase, sensibil și delicat. Unde dispăruse insolentul autostopist de la prima lor întâlnire?

În mod spontan, îi mărturisi gândul.

– Astăzi te găsesc diferit... De ce a trebuit să treacă atâta timp ca să ne înțelegem?

– Pentru că te încăpățânai să mă vezi ca bărbatul care nu sunt... Pentru prima dată, încetezi să mă confunzi cu imaginea acelui spectru care te urmărește, a acelui bărbat care ți-a făcut rău.

Devenind încrezătoare, ea nu încercă să respingă interpretarea lui Lawrence.

– A existat un bărbat... mărturisi ea. Dar nu un spectru! Această veche poveste de dragoste este într-adevăr încheiată: în inima și în capul meu!

– Vrei să vorbești despre asta?

Totul o incita la confidențe: blândețea căldurii, legănarea ușoară a bărcii, gentilețea atentă a lui Lawrence. Dar Kimberley își dădu seama că n-avea nimic de spus despre acest subiect: n-o mai interesa. Philippe Crossley nu mai era decât o amintire ca altele, nici mai dureroasă, nici mai agreabilă.

– Nu, de ce să ne pierdem vremea cu povești vechi? De ce să nu discutăm mai curând despre viitorul imediat și despre deliciosul prânz din acest coș de răchită?

Ochii ei străluceau de poftă și aerul ei lacom îl amuza pe Lawrence.

– Ce mâncăcioasă te-ai făcut! exclamă el râzând.

– Fără insulte, te rog!

– Nu este o insultă. Detest obsedații siluetei care calculează fiecare calorie și nu știu să aprecieze o masă bună!

Aleseră o pajiște în pantă lină pentru picnic. Kimberley aranjă farfuriile și tacâmurile pe o față de masă înflorată în timp ce Lawrence despacheta proviziile.

Prânzul se compunea din somon afumat, o salată enormă cu brânză de Brie, pe care le consumară cu pâine și o sticlă de vin alb rece. Pentru desert, Lawrence deschise o cutie mare de carton și Kimberley descoperi un sortiment minunat de prăjituri: cu frișcă, ecleruri, tarte cu fructe, savarine.

– Ce minunății! Tot ceea ce puteam să visez.

– Eram sigur că vei fi mulțumită. Ți-am descoperit gustul pentru prăjituri chiar din prima zi, când devorai un ecler cu o figură de pisică mulțumită în acea cafenea sinistră.

– Lăcomia mea se vede atât de bine?

– Oh, da...

Izbucniră în râs, apoi Lawrence se întinse.

– Cred că voi face o mică siestă: m-am trezit în zori pentru a găsi mâncărurile tale preferate și acum sunt epuizat.

– Voi strânge eu între timp.

– De acord!

El se întinse în iarbă la umbra unui stejar și închise ochii imediat. Kimberley profită ca să-l privească pe îndelete. Fără lumina ochilor lui albaștri, fața lui părea și mai virilă, mai hotărâtă. Un nas acvilin, pomeți înalți, bărbie pătrată, trăsăturile lui aveau noblețe, îndulcind șuvițele negre rebele care-i încadrau fruntea lată. Era frumos, se gândi Kimberley, o frumusețe de bărbat, fără o delicatețe dulceagă. Blândețea și-o exprima cu privirea, zâmbetul lui uneori tandru sau glumeț...

Acum că-l cunoștea mai bine, înțelegea sentimentele Simonei: da, o tânără fată se putea îndrăgosti nebunește de acest bărbat!

Dar, după modelul altor membri ai sexului tare, Lawrence trecea de la o femeie la alta, adresând zâmbete seducătoare Simonei, priviri grele de subînțelesuri lui Kimberley.

Asemănarea îndepărtată pe care o avea cu Philippe Crossley nu venea oare de aici, de la această seducție amestecată cu nepăsare? Și nu era ceea ce-i făcea irezistibili pe amândoi?

Sări în picioare, revoltată de propriul ei gând. Înnebunea oare? Încerca să-l găsească pe Lawrence Cory atrăgător? Nu, din fericire nu!

Capitolul 8

Zgomotul unui motor și portiere trântite o treziră pe Kimberley în acea dimineață. Deja familiarizată cu sunetele casei, înțelese imediat că trecuse cineva să-l ia pe Lawrence.

Plecase așadar să lucreze și decât să se bucure că avea casa numai a ei, se simțea puțin decepționată: după ziua formidabilă din ajun, această singurătate regăsită îi apărea ca o perioadă lungă de timp anost pe care-i va fi greu să-l ocupe.

Datorită unui duș și a unei cești bune de cafea, își regăsi totuși dinamismul. Apoi o expediție în oraș și, mai ales, cumpărarea ruinătoare a unui jupon provensal în armonii vii de galben și verde îi redară buna dispoziție.

După un prânz delicios compus dintr-o salată de legume și o tartă cu căpșuni, hotărî să facă plajă în grădină.

Întinzând prosopul pe iarbă, observă că iarba crescuse cam mult: această peluză avea nevoie să fie tunsă! Estelle, ocupată cu invitații săi, n-avea desigur timp să se gândească la întreținerea grădinii acestei case în care nu locuia.

În orice caz, iată că-i oferea lui Kimberley o distracție providențială pentru după-amiază!

În căutarea unei mașini de tuns iarbă, vizită garajul și micul hangar alăturat. Dar indispensabila mașină nu se găsea acolo. Cu siguranță, trebuia să se afle în pavilionul de vară și, fiindcă Lawrence nu era acolo, nimic n-o împiedica să facă o incursiune ca s-o descopere.

Încântătoarea căsuță nu avea decât o ușă pe care Kimberley ezită s-o deschidă: se așteptase să găsească o anexă alăturată, nu să pătrundă direct în apartamentul particular al lui Lawrence. Dar veleitățile ei de grădinărit și certitudinea că găsește mașina de tuns îi învinseră ezitările.

Curiozitatea de a vizita locul unde arhitectul lucra și dormea o chinuia de asemenea, trebui să recunoască. Se hotărî deci să intre.

Fu frapată de confortul și farmecul locului. Se așteptase să descopere o căsuță aproape în ruină sau, cel puțin, abia amenajată, servind în același timp de cameră suplimentară și de debara. Dar camera confortabilă unde trăia Lawrence nu corespundea deloc cu ideea ei preconceputǎ: camera vastă era în întregime lambrisată cu panouri de lemn care-i dădeau un aspect primitor și mobilierul, deși simplu, era intim și de bun-gust. Un palat pe picioare de aramă, încadrat de noptiere vechi ocupa un colț, în timp ce în partea opusă se ridica o planșetă mare de arhitect acoperită de un talmeș-balmeș de creioane, pensule și tuburi de pictură. O splendidă acuarelă reprezentând un peisaj din Provence era și ea acolo, așteptând tușa finală a artistului.

În fața unei ferestre se afla un șevalet, dar pânza pe care o susținea era acoperită cu un cearșaf care o proteja de priviri.

Atrasă de perdeaua grea de catifea, care ascundea evident un colțișor, Kimberley descoperi cu stupefacție un cabinet de toaletă și o cabină de duș nou-nouțe. Așadar, o înșelase de la început! De ce simțise nevoia să mintă, să vină în fiecare dimineață în locuința principală? Ca s-o enerveze? Sau pentru a avea ocazia s-o întâlnească și să încerce s-o seducă?

Față de atâta perfidie, fierbea de furie. Prin urmare, ziua de ieri nu fusese decât ipocrizie! Manifestase prietenie și curtoazie prefăcute, o păcălise, cum făcuse de la început, cu singurul scop s-o prindă în plasa lui. O dată scopul atins, tânăra femeie nu se îndoia, avea probabil intenția s-o respingă și de a se căsători legal cu Simone. Kimberley nu era decât o jucărie pentru el și, capricios ca un copil, n-o dorea decât pentru a se amuza temporar.

Decepționată și furioasă, se pregătea să părăsească pavilionul de vară când șevaletul misterios îi atrase din nou atenția. N-o mai reținea nici un scrupul și făcu să alunece cearșaful de protecție cu un gest furios.

Ceea ce descoperi îi tăie respirația: tabloul reprezenta o femeie goală întinsă lasciv pe malul unui râu. Privirea ei arzând de dorință părea că-l invită pe pictor, care știuse să-i surprindă toată intensitatea. Dar în ciuda frumuseții tabloului, un sentiment de groază o cuprinse pe Kimberley. Deoarece această fată și acest corp oferit nu erau altele decât ale ei...

Rămase împietrită în fața acestui spectacol. I se părea că inima încetase să-i bată, străpunsă de un sloi de gheață. Se clătina de jignire și de rușine, dar ceea ce o tulbura și mai mult, era să se recunoască în această femeie extrem de senzuală, tinzând spre plăcere, iradiind dorință. Căci Lawrence nu se inspirase numai din

trăsăturile ei: în această privire promițătoare de mii de voluptăți, regăsea propriile ei expresii, propria ei personalitate. Totuși, ceea ce exprima această femeie, Kimberley nu trăise niciodată, nu simțise niciodată...

– Îți place?

Aflată sub șoc, nu-l auzise pe Lawrence intrând. Dar sunetul vocii lui n-o făcu nici măcar să tresară: devenise impermeabilă la orice emoție.

Nu se întoarse, incapabilă să-și ia ochii de la pânză.

– Urăsc această pictură, răspunse ea cu o voce albă. Este insultătoare, umilitoare.

– Am dedicat-o totuși glorificării frumuseții și feminității. Cred că greșești în privința ei... Uită-ți reticențele personale, și dă-i o a doua șansă, o atenție nouă.

Ca pentru a-i transmite convingerea lui, Lawrence își puse mâinile pe umerii tinerei femei. Ea simți căldura palmelor lui pătrunzând-o și deși nu-l vedea, îi ghicea fața serioasă și încordată pe care Lawrence o afișa în acea clipă. Își iubea opera, o crease cu pasiune și voia s-o convingă de valoarea ei, de sentimentele de artist care-i însuflețise fiecare trăsătură de penel.

În ciuda stării ei răvășite, Kimberley simțea sinceritatea lui Lawrence. Dar nimic n-o putea convinge...

– Urăsc această pictură, repetă ea. Și nu înțeleg cine ți-a inspirat-o.

– Tu... Am numit-o „Nașterea dorinței".

– Nașterea...

Ea se întrerupse, roșind.

– Haide! Nu te teme să rostești acest cuvânt: dorință.

Ea se răsuci și-i făcu față cu o privire mândră.

– Unde vrei să ajungi?

Totul în persoana ei îl sfida, îl provoca. Încerca să-l înfrunte. Dar Lawrence nu păru nici măcar că remarcă agresivitatea ei: rămânea calm, și ochii lui arătau o asemenea căldură, o asemenea încredere încât Kimberley se simți brusc ridicolă. Cu ideile sale agresive, nu încerca decât să fugă de dialog, decât să evite în mod laș o conversație care să-i pună în discuție personalitatea.

Furia ei trecu și nu mai avu decât o dorință: să depună armele, să se predea acestui seducător, cuibărindu-se la pieptul lui viril și puternic.

– Singurul meu scop este să-ți demonstrez existența acestui cuvânt, realitatea lui. Nu poți nega dorința, Kimberley, este în tine... De ce te temi de ea?

Ea scutură din cap, din ce în ce mai pierdută.

În ochii ei încețoșați de lacrimi, Lawrence putu să citească fragilitatea ei, teama. Deveni și mai tandru:

– De ce nu accepți ca mâna mea să se așeze pe obrazul tău, așa?

Își apropie palma de fața lui Kimberley și o atinse ușor cu o mângâiere.

– De ce să refuzi să alunece de-a lungul gâtului tău, să caute dulceața umărului tău... De ce să te retragi când gura mea o caută pe a ta, de ce?

Puse stăpânire pe buzele ei. Răspunsul la întrebările lui le găsi în ardoarea cu care Kimberley răspunse la sărutul lui.

Orice teamă o părăsise. Pentru o dată, corpul ei hotărâse în locul minții și toată ființa ei îi spunea că adevărul era acolo, în această îmbrățișare, în aceste mâini de bărbat care alunecau în lungul șoldurilor ei, în fiecare gest al lui Lawrence care iradia de fericire și de plăcere.

Se lăsă condusă spre patul mare fără cea mai mică rezistență și, când Lawrence o antrenă în hora nebună a dragostei, nu putu decât să murmure:

– Da, dragostea mea, da...

Și descoperi lumea minunată unde egoismul nu mai există, unde celălalt devine o parte din tine, unde căutarea plenitudinii devine delicioasă durere, minunată așteptare.

Lawrence o ghida în meandrele plăcerii cu voluptate și pricepere și ea i se dăruia fără reținere, încrezătoare. Atinseră în fine extazul, într-un paroxism de surescitare și de pasiune.

Acum, zăceau cuibăriți unul în altul, arzând de senzualitate potolită în căldura acestei primăveri caniculare din sud. Nu schimbară nici un cuvânt. Cât valorau cuvintele când o privire, o mângâiere erau de-ajuns ca totul să fie spus?

Kimberley nu se mișca, copleșită de încântare, de plenitudinea totală pe care Lawrence i-o dezvăluise. Se crezuse femeie, dar înțelegea că abia în urmă cu o oră, era încă o tânără fată în adâncul sufletului ei și în trupul ei. Cu virginitatea sa, ultimele urme ale adolescenței dispăruseră. S-a sfârșit cu neliniștea, s-a sfârșit cu incertitudinea, se simțea liberă și puternică, gata să înfrunte totul.

Timpul trecea, pământul se învârtea și soarele veni să lumineze brusc patul. Kimberley, uitându-și pudoarea, privi cu admirație tabloul minunat care-l formau corpul ei și al lui Lawrence în nuditatea lor. Natura crease această frumusețe, dar clipa era efemeră și numai un pictor putea, cu pensulele lui, să-l rețină pentru eternitate. Simți dorința ca Lawrence să picteze această scenă. Părăsi coconul care era acest umăr ferm de lângă obrazul ei, și se redresă ușor. Pleoapele lui Lawrence erau închise.

– Lawrence?

El nu răspunse și își dădu seama că adormise. Dar n-o părăsise, ghici după râsul euforic pe această față abandonată somnului și viselor.

Rămase mult timp întinsă lângă acest somnoros fericit, savurând simpla lui prezență. Dar, curând, vru să-i audă din nou vocea, să-i simtă privirea asupra ei.

Hotărî să se ducă să prepare o cafea bună și să-l trezească întinzându-i această băutură aromată care-i plăcea atâta. Ar fi încântat și Kimberley se bucura dinainte de expresia lacomă și de răsfățul tandru provocat de această mică atenție. Nu se mai gândea decât la fericirea acestui bărbat: îl iubea atât de mult!

Își îmbrăcă rapid rochia și traversă peluza țopăind. Își regăsi puțin din seriozitate pregătind cafeaua: trebuia să fie perfectă, tare, fără să fie amară și era o adevărată alchimie ca să-i reușească.

Atentă la treaba ei, nu-l auzi pe Lawrence intrând în bucătărie. Când se întoarse ca să caute platoul și cestile, se trezi înaintea lui, în fața privirii dezolate pe care el i-o adresa.

Păli. Expresia mâhnită a lui Lawrence a fost de-ajuns ca s-o facă să înțeleagă dimensiunea disprețului său: ceea ce ea trăise ca pe o minunată aventură, pentru el nu era decât un accident. Și deja îl regreta.

– Kimberley, întrebă el, te simți bine?

De o secundă, se simțea mai nefericită decât fusese vreodată. Dar îi răspunse cu bravură:

– Foarte bine, mulțumesc!

Cu gesturi mecanice, așeză cestile și zahărul pe masă. Lawrence se instală, cu spatele încovoiat de extenuare.

În ciuda durerii, Kimberley avu un zâmbet dezamăgit: Lawrence nu afișa cel puțin aerul victorios al seducătorului triumfător! Oh, își

atinsese scopul, desigur, dar delicata încercare de explicare că un punct final trebuia pus acestui incident nu-l bucura deloc. Văzându-l, era vorba chiar de o corvoadă teribilă!

Lacrimi urcau în ochii ei, dar se controlă. Situația era suficient de penibilă, nu voia să izbucnească în plâns: mândria i-o interzicea!

– Kimberley, începu Lawrence ezitând, eu...

El își trecu mâna pe frunte, într-un gest de băiețel încurcat.

– Da?

Ei trebuie să-i fi fost greu să împiedice tremurul vocii. De altfel, nu știa ce să spună...

– Îmi pare rău... Nu știam, nu bănuiam. Dacă aș fi presimțit, eu niciodată...

– Taci!

Fiecare cuvânt rostit de el se înfipsese în inimă ca lama ascuțită a unui cuțit, sporindu-i suferința. De ce simțea nevoia să se justifice?

De-ar pleca acum, s-o lase cu deziluziile și suferința ei. Să înceteze s-o persecute!

Dar Lawrence insista.

– Trebuia să-mi spui că era prima dată... Totul ar fi fost altfel.

– Nu ți-ai fi luat această responsabilitate, nu-i așa? spuse ea cu un râs sarcastic. Credeam totuși că bărbații apreciază să fie primii!

Kimberley nu s-ar fi crezut niciodată capabilă de un asemenea cinism. Ea însăși nu se recunoștea. Pe durata unei ore, experiența actului fizic, urmat de o suferință din dragoste, îi schimbase personalitatea, cu atât mai mult cu cât anii nu știuseră s-o facă.

– Kimberley! Oprește-te!

Dar ea rânjea disprețuitor, indiferentă la rugămintea umilă care întuneca ochii albaștri ai lui Lawrence. Ea se bucura, de fapt. Să

sufere, să nu mai înceteze cu regretele, să se simtă umilit de propriul lui comportament, iată ce ar fi o răzbunare pentru ea!

– Nu trebuie să te simți vinovat, continuă ea pe același ton. La vârsta mea, virginitatea reprezintă un adevărat handicap în această lume fără onoare și fără scupule. Romantismul și valorile lui nu mai sunt la modă... Într-un fel, mi-ai făcut un serviciu și îți mulțumesc!

Duritatea cuvintelor ei păru în sfârșit să-l convingă pe Lawrence. Se ridică și se îndreptă spre ieșire. Nu mai arăta nici cea mai mică uimire, doar o teribilă oboseală.

– Foarte bine, murmură el. Sunt fericit că am putut să-ți fiu folositor.

– Nici nu-ți imaginezi cât!

Îndată ce dispăruse, ea se repezi în camera ei. Autoritara ființă care tocmai îl sfidase pe Lawrence nu mai exista. Era o femeie rănită care plângea, o femeie îndrăgostită și decepționată...

Capitolul 9

Kimberely își petrecuse dimineața în camera ei, punând din nou ordine în ideile și inima ei.

Ce se petrecuse în ajun, nu va uita niciodată, o știa: nu era prima ei experiență de dragoste? Dar, după o noapte de odihnă și o lungă reflecție, înțelesese că nu trebuia să confunde senzațiile și sentimentele Da, crezuse, după acea îmbrățișare pasională, că-l iubea pe Lawrence. Dar se înșelase!

A cunoaște plăcerea împreună nu era suficient, își repeta ea, să faci să se nască marea dragoste. Oh, nu ignora importanța, într-un cuplu, a unei bune înțelegeri fizice, dar ceea ce conta cel mai mult, era stima, tandrețea, complicitatea. Aceste valori, nu le împărtășea cu Lawrence...

Pentru el, nu reprezenta decât o cucerire în plus adăugată unui palmares de seducător. Și rezistența pe care o opusese farmecului exercitat de Lawrence nu făcuse decât să-i stimuleze mândria masculină. Atunci, și-a dublat eforturile pentru a-și atinge scopul. El câștigase, ea pierduse.

Această eroare, acest pas greșit în viața ei atât de rezonabilă, Kimberley o accepta. De ce ar fi regretat? N-avusese șansa să trăiască această primă dată cu un bărbat care știuse s-o facă să descopere frumusețile plăcerii?

Când părăsi camera, la începutul după-amiezii, era în pace cu ea însăși și gata să-l întâlnească din nou pe Lawrence fără să arate o emoție excesivă.

***

Cu ochii închiși, așezată confortabil într-un șezlong, profita de căldura soarelui când un zgomot ușor o făcu să tresară. Lawrence stătea în fața ei și o observa cu o expresie ciudată, în același timp grav și preocupat.

La această oră atât de caldă nu purta decât o pereche de bermude tăiate din niște blugi și Kimberley primi ca pe un șoc frumusețea acestui corp lung și musculos. Ieri, ochii și mâinile ei descoperiseră fiecare contur al corpului bronzat și simți o sporire a emoției strângându-i inima la această amintire.

– Te-am trezit? o întrebă el.

– Nu dormeam.

– Cu atât mai bine. Pot să mă așez?

– Nu ești acasă la tine?

– Nu vreau să te deranjez.

– Câte atenții neașteptate!

– Nu sunt bădăranul pe care-l crezi.

Vorbise pe un ton obosit, fără măcar să încerce s-o convingă.

– În fine, reluă el cu fatalism, să schimbăm subiectul! Vii la mica sărbătoare a Estellei, astă seară?

– De ce nu?

– Mă gândeam că poate ți-ai schimbat părerea...

– Nicidecum.

– Atunci, poți să mă conduci acolo?

Ea oftă. O dată mai mult, Lawrence se arăta interesat.

– Mă consideri șoferul tău personal?

– Vei fi un șofer seducător! Dar destul cu gluma... Știu că nu-ți place să iei autostopiști, dar noi suntem intimi, acum. Și ar fi stupid să deranjez pe cineva pentru a veni să mă ia, când avem același drum.

Lawrence avea dreptate. Cuvântul „intimi“ păru o figură de stil lui Kimberley, dar se abținu de la orice comentariu. Nu dorea să discute cu el despre ceea ce se întâmplase în ajun.

– Bine, vom merge împreună la această serată. Cum să-ți refuz acest serviciu, de altfel?

– Poți, ești liberă... La fel cum erai să mă respingi, ieri.

– Nu doresc să abordez acest subiect, spuse ea tăios. Incidentul este închis!

– Incident! exclamă Lawrence. Dar, la naiba, Kimberley, din ce piatră ești croită?

Aerul lui revoltat se transformă într-o expresie gânditoare și el se îmblânzi.

– Dacă vrei să mă faci să cred că această experiență nu a avut importanță pentru tine, îți va fi greu să mă convingi.

– N-am spus asta... Numai că eu consider că nu există doar sexul, în viață!

– Desigur, dar există, și contează enorm. Mai ales într-un cuplu! Cum să concepi azi să-ți unești viața cu cineva fără să-l cunoști trupește?

– Generații de femei și de bărbați au făcut-o. Era chiar una din valorile căsătoriei să-ți oferi virginitatea ființei iubite.

– Această convenție ipocrită privea mai ales femeile. Dar, din fericire, libertatea moravurilor a schimbat în bine lucrurile... De ce să nu profite de progresele pe care le-a făcut societatea noastră?

– Este într-adevăr un progres...?

– Sunt sincer convins... și cuplul atât de nepotrivit pe care-l formezi cu Charles nu face decât să-mi întărească părerea. Dar, asta nu-i treaba mea!

– Într-adevăr!

El se ridică și se înclină pentru a-și lua rămas-bun.

– Pe diseară, Kimberley. Voi fi gata și te voi aștepta în salon la șapte și jumătate.

***

La ora fixată, lenevea încă în baie, puțin preocupată de întâlnirea ei. Lawrence fixase o oră fără măcar s-o întrebe dacă ei îi convenea și era o mică lecție pe care nu era nemulțumită să i-o dea!

Nu se grăbi să-și aleagă ținuta, și asta nu mergea fără să-i pună probleme. Garderoba ei de vacanță era modestă și purtase toaleta cea mai rafinată la nunta Pamelei. În cele din urmă nu putu rezista dorinței de a îmbrăca pentru prima dată fusta provensală pe care o cumpărase acum câteva zile. Cu o bluză neagră fără mâneci, cu un decolteu adânc în spate, își pierdea aspectul puțin rustic și devenea, dacă nu șic, cel puțin elegantă. Își înconjură talia cu o

curea lată care-i accentua finețea și-și desfăcu părul lung. Pantofi balerini aurii, câteva bijuterii, un machiaj ușor și o picătură de parfum puseră tușa finală toaletei.

Exclamația de admirație scoasă de Lawrence la intrarea ei în salon o convinse de justețea alegerii ei.

– Răbdarea bărbaților este pusă la grea încercare, comentă el. Dar, când o femeie apare în fine, strălucitoare, ce recompensă minunată! Kimberley, ești cea mai frumoasă dintre țigănci!

Ea se răsuci cu cochetărie în mijlocul salonului, făcând să se învârtească grelele volane multicolore în jurul genunchilor ei.

– Se poate ghici că sunt o englezoaică?

– Dacă taci, fiecare te va lua drept o autentică fiică a sudului! Dar, cu accentul tău, mă îndoiesc că această confuzie va dura mult.

– Cu atât mai rău! Oricum, sunt foarte mândră de originile mele. Ador să mă simt puțin... diferită.

– Ești... Dar ținuta ta nu este singura responsabilă de această schimbare: pari radioasă și așa veselă, seara asta.

Ea nu-i mărturisi că buna ei dispoziție datora mult satisfacției pe care o încercase făcându-l să aștepte.

– La drum, spuse ea, suntem în întârziere!

Lawrence izbucni în râs:

– Ce impertinență... și câtă rea-credință.

În timpul scurtei călătorii, Kimberley se posomorî puțin. A-l simți pe Lawrence atât de aproape o tulbura, stârnea în ea recente și arzătoare amintiri.

Tăcea și el și tânăra femeie era gata să parieze că se gândea ca și ea la ceea ce se întâmplase în pavilionul de vară, în ajun.

Se simți ușurată sosind în fine la familia Defontaine, unde petrecerea era în toi. Grădina era plină de oaspeți care se înghesuiau în jurul unui bufet rustic și a unui grătar pe care se

frigea un miel. Se anunțase o serată câmpenească și Kimberley, în fusta ei colorată, se simți imediat în armonie cu ambianța prietenească a serii.

Cu galanterie, Lawrence o însoți pe Kimberley până la bar, unde Estelle, radioasă, le oferi o cupă de șampanie.

– Începeam să cred că mă lăsați baltă, le reproșă ea. Și Simone se neliniștea la fel!

Abia o evocase și tânăra fată își făcu apariția. Se repezi spre Lawrence ca să-l îmbrățișeze.

– Te așteptam! exclamă ea. De ce ai întârziat?

– Un telefon profesional m-a reținut, îmi pare rău!

Kimberley îi fu recunoscătoare că se acuză de întârzierea lor. Simone abia catadicsise s-o salute, dar care ar fi fost reacția ei dacă ar afla că ea era singura vinovată!

– Kimberley, zise Estelle, trebuie neapărat să discuți puțin cu Paul, soțul meu. În ziua căsătoriei, abia a avut timp să te cunoască și este dezolat. Vino, să ne străduim să-l găsim în această mulțime.

– Cât despre mine, interveni Simone, îl iau cu mine pe Lawrence, trebuie neapărat să-l prezint prietenilor mei!

Kimberley se lăsă condusă în căutarea lui Paul Defontaine. Cele două femei se strecurau printre grupuri, și Estelle nu întârzie să observe marele succes pe care-l repurta frumusețea lui Kimberley printre bărbații prezenți.

– Mica mea Kim, faci ravagii, spuse ea. Când va veni ora de dans, va trebui să ții un adevărat carnet de bal! Dar, mai înainte, te voi prezenta!

Kimberley strânse atunci zeci de mâini, răspunse zâmbetelor admirative și făcu încercări disperate să rețină prenumele tuturor acestor oameni pe care Estelle îi prezenta rând pe rând.

I se învârtea capul și începea să bănuiască faptul că gazda ei voia să facă pe peţitoarea. Era oare cu scopul s-o îndepărteze de frumosul Lawrence și a-i lăsa astfel libertate Simonei? Poate... Dar poate că și ea își făcea idei!

În fine, îl găsiră pe Paul, și Estelle îi lăsă singuri. Ea descoperi un bărbat încântător, cultivat și inepuizabil asupra subiectelor preferate: via și vinul. Astfel, tatăl și fiul cultivau aceeași pasiune, observă Kimberley notând că acest punct comun nu era singurul între cei doi bărbați. Georges moștenise umorul, amabilitatea malițioasă a tatălui ei, și mai ales, fizicul de atlet. Lângă un asemenea soț, Estelle avusese o viață fericită și liniștită. Pamela va cunoaște aceeași fericire, Kimberley era convinsă.

Deschiseră balul împreună și Paul nu se hotărî să-și părăsească partenera decât atunci când melodiile moderne urmară după valsuri.

– Mă predau în fața tinereții, spuse el râzând. De altfel, aș face prea mulți geloși printre invitații mei. N-ar fi culmea impolitețiii?

O abandonă unei hoarde de dansatori încântători și Kimberley putu să se dedea pasiunii rockului și swingului. Dar curând, trebui să ceară îndurare, epuizată, solicitând o pauză. Partenerul ei, dezamăgit, o însoți la bar.

– Dansați dumnezeiește, îi spuse el.

– Asta compensează biata mea stăpânire a atât de frumoasei dumneavoastră limbi!

– Dar vorbiți franceza foarte bine! Și în această regiune, nouă ne place accentul englezesc, este atât de fermecător!

Discutând, Kimberley își lăsă privirea să rătăcească asupra grădinii și peste invitații aflați acolo. Îi zări curând pe Lawrence și pe Simone care, pe o bancă, stăteau la taifas. Zâmbetul pe care Lawrence îl adresa tinerei fete era plin de tandrețe. În fața acestui

spectacol, Kimberley simți înțepătura cruntă a geloziei. Așadar, cel care, ieri, o iubise în căldura primăverii, își rezerva sentimentele alteia, celeia care va fi soția sa...

Cu un nod în gât, se forță să răspundă cavalerului ei care o întreba despre viața ei londoneză.

– Schimbul gărzii? Oh, știți, pentru noi englezii nu mai este deloc o curiozitate...

Vorbea despre aceste lucruri cotidiene, dar mintea ei se zbătea în meandrele acestui fluviu impetuos și sălbatic care este pasiunea.

Pasiunea fizică, desigur, dar care nu era mai puțin violentă și dureroasă... În numele ei, se dăruise lui Lawrence, un bărbat pe care nu-l iubea; în numele ei se simțea în stare de mii de nebunii pentru a regăsi căldura acestui corp de bărbat, mângâierile lui, murmurul vocii lui răgușite de plăcere la urechea ei. Lawrence intrase în viața ei și lăsase o amprentă de neșters, o știa.

Și, în timp ce evoca Tamisa, Picadilly Circus și Tate Gallery, o dorință nestăpânită de a regăsi acele locuri atât de familiare puse stăpânire pe ea. Să fugă de Franța și de această regiune mediteraneană, prea caldă, prea senzuală, prea intensă prin clima și prin sentimentele pe care le trezea în ființa ei. Totul era prea mult pentru Kimberley, trebuia să plece, să-și regăsească orașul, prietenii, munca și mai ales echilibrul.

Să-l uite pe Lawrence Cory și senzațiile pe care o făcuse să le cunoască, să-l revadă pe Charles, să se gândească serios la planurile lor de căsătorie. Cu depărtarea, tânărul bărbat devenise pentru ea un străin, o imagine care nu-i trezea deloc imaginația. Dar, Kimberley era sigură, în mediul ei obișnuit, va reveni la vechile ei sentimente. Aici, nu pe Charles îl pierduse, ci pe ea însăși...

– Iată ora slowului, spuse tânărul, dacă v-ați recăpătat suflul, mi-ar plăcea să vă invit la dans.

– Bineînțeles, răspunse Kimberley.

Se îndreptară spre pistă când Lawrence le tăie calea. Se adresă partenerului ei:

– Antoine, îți cer o favoare...

– Lawrence, nu pot să-ți refuz nimic!

După tonul lui respectuos și admirația vie care se reflecta pe fața lui, Antoine îi purta arhitectului o stimă fără limite.

– Domnul Daumier mă urmărește de la începutul petrecerii și mă antrenează în discuții profesionale interminabile... Tu care ești în aceeași branșă, dăruiește-mi câteva minute, nici măcar n-am avut timp să dansez!

O asemenea minciună o lăsă pe Kimberley cu gura căscată, dar Antoine nu se îndoi nici un moment de sinceritatea lui Lawrence.

– Sunt un începător în meserie, răspunse el, și-i voi cere câteva sfaturi... Îmi vor fi de altfel utile. Dar cu tine, pe care te consider un maestru, mi-ar plăcea să stau de vorbă despre meserie.

– Vom avea tot timpul în altă zi!

Această promisiune păru să-l entuziasmeze pe tânărul bărbat.

– Formidabil! Bine, ți-o încredințez pe fermecătoarea mea parteneră... tocmai mergeam să dansăm.

– Mă ocup eu de ea... Mulțumesc, Antoine!

– Ce îndrăzneală! exclamă Kimberley. Și ce ușurință în minciună! Nu ți-e rușine?

Lawrence izbucni în râs.

– Câtuși de puțin! Sunt în stare de orice ca să te țin câteva clipe în brațele mele... Și această muzică este cea mai romantică din lume.

Era un vechi slow din anii șaizeci după care și Kimberley se dădea în vânt, astfel că nu avu puterea să-l refuze.

Lawrence o conduse și ea se lăsă ghidată pe melodia vibrantă și emoționantă. Încetul cu încetul, se destinse într-atât încât își sprijini obrazul de umărul puternic al lui Lawrence. El își spori atunci îmbrățișarea și un val de senzații exaltante o asaltară pe Kimberley.

– O ultimă dată... murmură ea.

Urma să plece la Londra, acum era hotărâtă. Și nu-l va mai revedea pe Lawrence... Atunci, ce importanță avea dacă în acest moment se amețea de mirosul picant și de piele, de blândețea mâinilor lui pe pielea ei, de forța corpului lui lipit de al ei? O ultimă dată și totul se va sfârși...

Dar Lawrence o auzise.

– Prima dată, ultima dată... Și dacă aveai un drum de parcurs între aceste extreme?

Ea nu răspunse. Cum putea pune atâta sinceritate prefăcută în minciunile lui? Abia o părăsise pe Simone, îndrăgostită, și el încerca s-o recucerească pe Kimberley. De ce un bărbat ca el se amuza să manipuleze femeile? Avea totul: seducție, farmec, inteligență și talent. Ce voia oare să dovedească? Hotărât lucru, nu-l va înțelege niciodată!

Când muzica se întrerupse, se trase înapoi și ieși repede din haloul proiectoarelor care iluminau pista. Lawrence o ajunse din urmă.

– De ce fugi?

Ea ezită, apoi alese mai degrabă o minciună decât să admită că el singur o speria.

– Mulțimea... E atâta lume, mi se învârtește capul.

– Vino, există un chioșc încântător de muzică, în spatele acestui boschet. Ne vom odihni acolo.

– Dar... va fi pustiu.

– Nu este scopul urmărit?

Ea trebui să se hotărască să-l urmeze.

Locul era încântător: o construcție mică ciudată se ridica într-o poiană, puțin la o parte de casă, și culorile ei vii erau puse în valoare printr-un luminat discret.

– Estelle a renovat acest chioșc vechi respectând cu scrupulozitate aspectul lui originar, îi explică Lawrence.

Fermecată de loc, Kimberley urcă cele câteva trepte ale edificiului și se instală pe o bancă.

– Estelle are atâta gust, spuse ea. Tot ce atinge devine armonie.

– Da, răspunse Lawrence, de altfel, mi-ar plăcea să lucreze în agenția mea. Dar are atâtea de făcut cu via, încât va trebui să renunț la această asistentă.

– Meseria ta trebuie să fie pasionantă, mi-ar fi plăcut s-o practic.

– Să conduci o societate se pare totuși că-ți place.

– Da. Dar recunosc că, uneori, calculele și gestiunea mă obosesc. Creația m-a fascinat întotdeauna... dar destinul a avrut altfel.

– Sunt sigur că ai fi o decoratoare excelentă!

– Copil, era una din meseriile la care visam!

Era nostalgie în vocea ei și Lawrence îi adresă un zâmbet tandru. Apoi, ca îndemnat de o nevoie irezistibilă s-o consoleze, o trase lângă el.

– Viața nu ne dă întotdeauna ceea ce așteptăm. Trebuie uneori să te revolți împotriva destinului și să pui stăpânire pe ceea ce pare că ni se refuză.

– Ce vrei să spui?

– Asta...

Și o sărută cu pasiune. Kimberley nu înțelegea nimic, dar nu încercă să ghicească acest mesaj arzător. „O ultimă dată", își spuse ea din nou, înainte de a se abandona fără reținere acestui sărut înfocat.

În timpul acestei pudice îmbrățișări, regăsea senzațiile nebune ale dragostei pe care el o făcuse să le descopere. Se lăsă în voia amețelii, a emoției care o copleșea. Forța lui Lawrence i se transmitea și ei, devenea invulnerabilă, nimic n-o mai speria, nici măcar dorința, nici măcar plăcerea.

Emoția îi smulse un geamăt și Lawrence se îndepărtă încet de ea. Își adânci privirea într-a ei și murmură:

– Să ne întoarcem!

Dar fusese suficient ca buzele lui Lawrence să le părăsească pe ale ei pentru ca farmecul să se rupă. Kimberley își regăsi imediat temerile.

– Nu! exclamă ea.

Lawrence își plecă ochii, copleșit.

– Știu, Kimberley, m-am purtat prea îndrăzneț în pavilionul de vară... Din acea zi, sunt devorat de remușcări... Dar nu știam... Păreai atât de exaltată, atât de înflăcărată, atât de femeie... Am făcut o greșeală. Dar dorințele noastre se întâlneau, nu nega!

O greșeală! Iată ce fusese pentru el acel act de totală dăruire de sine, acea comuniune minunată a trupurilor lor. Oscilând între furie și tristețe, Kimberley trebui să-și rețină lacrimile.

– Nu neg! răspunse ea tăios. Dar tu ai obținut ce voiai... Acum, lasă-mă în pace!

Această agresivitate aprinse o licărire de furie în ochii lui Lawrence.

– N-am obținut ce voiam, tocmai! Dar voi obține!

În fața violenței acestei afirmații, Kimberley nu știu ce să răspundă.

Fără să coboare vocea, indiferent față de invitații care se găseau la câțiva zeci de metri de ei, Lawrence continuă:

– Data viitoare când te voi lua în brațele mele, când voi face dragoste cu tine, va fi pentru că mi-o vei cere! Dar fă-o repede, m-aș putea plictisi!

Kimberley se ridică, palidă de furie.

– Atunci, înarmează-te cu răbdare! Deoarece asta nu se va întâmpla niciodată, mă auzi, niciodată!

– Nu paria pe asta, Kimberley! Vei pierde din nou!

Sfâșiată, Kimberley fugi spre casă. Dar răspunsul lui Lawrence îi răsună mult timp în minte, ca o amenințare.

***

Își pieptăna părul în fața oglinzii din baie când răsunară aplauze, venind din grădină. Se grăbi să se întoarcă la mica sărbătorire, sperând că absența ei nu fusese observată.

Lawrence tocmai sufla în lumânările de pe tortul de aniversare și șampania curgea în valuri. Paul, care o ținea pe Estelle de umeri, termina un mic discurs din care Kimberley nu auzi decât ultimile frânturi.

– Știm cât de mult iubește Lawrence această casă unde stă acum. Estelle și cu mine o destinasem pentru Georges și Pamela, dar acest cuplu tânăr s-a îndrăgostit de o altă locuință și nu pot decât să le aprob decizia: își vor construi fericirea în locul în care l-au ales! Celui pe care-l considerăm ca pe al doilea fiu al nostru îi dăruim astăzi această casă! La mulți ani, Lawrence!

Îi întinse o hârtie legată cu o panglică: actul de proprietate. Lawrence, mai palid ca o fantomă, îl luă tremurând.

– Mulțumesc... Eu... Nu știu într-adevăr ce să spun...

Estelle se apropie de el și-l luă în brațe:

– Atunci, nu spune nimic! Și sărută-ne!

Kimberley nu-l văzuse niciodată pe Lawrence atât de tulburat. Emoția lui era atât de mare încât își pierduse toată siguranța și semăna cu un copil rătăcit. Ea alungă îndoiala care o cuprindea: față de ea, Lawrence se arătase crud, trebuia să-și amintească!

Toți așteptau un discurs al arhitectului, dar el părea incapabil să articuleze un cuvânt. Atunci, Estelle fu cea care reluă:

– Dragă Lawrence, noi nu mai avem decât să-ți dorim multă fericire în această casă. Sper să te văd întemeind aici o mare familie și să crești o droaie de mici Cory! Și îți jur să fiu cea mai bună bunică adoptivă!

Estelle radia de bucurie și Kimberley o înțelegea cu ușurință: vechiul ei vis îi devenea realitate? Georges, copilul de sânge și Lawrence copilul de suflet, vor trăi amândoi la câțiva kilometri de ea. Nu mai lipsea decât căsătoria lui Lawrence pentru a fi pe deplin mulțumită. Și acest cadou, Kimberley era sigură, se adresa de asemenea și Simonei, nepoata preferată a Estellei, viitoarea doamnă Cory!

– Uiți un lucru, Estelle, interveni Paul râzând, Lawrence trebuie mai întâi să-și găsească o soție!

– Are cu siguranță o idee în cap, afirmă Estelle.

Deodată, Lawrence păru să-și regăsească tot sângele rece. Ochii lui își regăsiră licăririle ironice și făcură turul asistenței. Ei se opriră asupra lui Kimberley și deveniră întrebători.

Tânăra femeie îi opuse o privire goală și rece: ce aștepta de la ea, să-și dea asentimentul pentru căsătoria lui cu Simone? Această poveste n-o privea!

Schimbul nu dură decât o clipă și nimeni nu păru să observe, cu atât mai mult cu cât atenția generală se îndrepta asupra Simonei care se repezea spre Lawrence.

– La mulți ani!

Ea îi întinse un pachet mare împodobit cu panglici pe care Lawrence îl luă înainte s-o sărute cu efuziune. Apoi, fără să dea drumul umerilor fragili ai tinerei, se întoarse spre asistență.

– Mulțumesc încă o dată! Un splendid cabinet de arhitect, o casă superbă, prieteni formidabili... Poți să-ți imaginezi un start mai bun pentru o nouă viață? Cred că sunt cel mai răsfățat bărbat din lume! Această șansă nu se va opri în drum și, curând, voi fi cu siguranță cel mai fericit! Pentru asta, nu-mi rămân decât câteva etape de trecut...

Această etalare de fericire îi fu brusc insuportabilă lui Kimberley, care hotărî să se facă nevăzută.

Mâine, va pretexta o durere de cap și gazdele ei nu-i vor face reproșuri. Cât despre Lawrence, el n-o va crede dar nu-i păsa... Cum ei nu-i păsa cum va reveni el la pavilionul de vară, seara asta!

Tot drumul, obsedanta imaginea lui Lawrence care o strângea lângă el pe Simone evocând viitorul lui fericit, n-o părăsi pe tânăra femeie. Nici dureroasa impresie că o mănușă de fier îi strângea inima.

Când se apropie de casă, observă că lumina din salon era aprinsă. Lawrence și cu ea plecaseră când era încă ziuă și n-avuseseră nici un motiv să aprindă lumina. În schimb, își aminti că uitase să închidă fereastra de la bucătărie. Intraseră oare hoții în casă?

Se apropie tiptil de fereastra care dădea spre salon. Era deschisă larg. Aplecat deasupra mesei, un bărbat aflat cu spatele căuta într-o geantă pe care o ascundea pe jumătate. Neascultând decât de curajul ei, luă o vază grea care trona pe măsuța rotundă și ridicând-o,

se apropie de hoț. Se pregătea să-l lovească tocmai când bărbatul alertat, se întoarse. Abia avu timp să-și oprească gestul. O secundă în plus și arma ei improvizată s-ar fi spart în capul lui... Charles!

– Tu, aici? exclamă ea.

– Kimberley, voiai să mă lovești!

– Te-am luat drept un gangster!

– Am stat mult timp în grădină, apoi, obosit, mi-am permis să intru printr-o fereastră. Căutam o carte în bagajul meu când am auzit un zgomot de pași.

– Dar ce faci în Franța?

– Am venit să te văd...

El prevedea în mod vizibil o reacție încântată a tinerei femei, dar aceasta nu arăta nici un entuziasm.

– Prezența mea nu-ți face plăcere? întrebă el, dezamăgit.

– Ba da... Bineînțeles. Dar este atât de neașteptat. De ce nu mi-ai anunțat sosirea ta? Aș fi venit să te întâmpin la aeroport.

– Am venit cu mașina. M-am hotărât ieri seară și m-am urcat la volan fără măcar să reflectez. Trebuia neapărat să-ți vorbesc!

Atâta grabă nu spunea nimic lui Kimberley. Charles, evident, n-avusese răbdare să aștepte întoarcerea ei la Londra... și răspunsul ei! Ca să parcurgă sute de kilometri, trebuia ca rezonabilul Charles să fie deosebit de hotărât: astă seară, va pretinde să știe dacă accepta cererea lui în căsătorie.

Trebuia să câștige timp, să-i acorde câteva minute pentru a găsi argumentele și cuvintele care să nu-l rănească. Căci nu se va căsători niciodată cu acest bărbat, fusese suficient să-l vadă, astă seară, pentru a fi definitiv sigură. Nu-l iubea, nu-l va iubi niciodată!

– Voi pregăti puțin ceai... Așază-te.

Se refugie în bucătărie ca să se gândească liniștită, dar Charles o urmă. În timp ce își făcea de lucru, el mergea în lung și-n lat, enervarea lui nelăsând nici o îndoială.

– Înțelegi, Kim, trebuie să știu acum! Am de luat hotărâri: de exemplu, ne va trebui un apartament destul de mare, ca să nu-l mai schimbăm când vom avea copii. Trebuie de asemenea să iau decizii profesionale, să mă organizez altfel. Trebuie să fiu disponibil pentru a duce cu bine o viață de cuplu. Pe de altă parte...

Cu ceainicul de apă caldă într-o mână, cu ceaiul în alta, Kimberley rămase cu gura căscată, stupefiată de cuvintele lui Charles. Așadar, divaga deja despre viitorul lor comun, fără să ia serios în considerare un refuz din partea ei! Ca bărbat convins de farmecul lui, considerase răgazul de gândire pe care-l cerea drept un capriciu, o toană, o fantezie de femeie!

– Nu! exclamă ea.

– Poftim?

– Nu mă voi căsători cu tine!

Charles devenise palid ca un mort și o privea cu ochii măriți de stupoare.

– Dar... de ce spui asta? bâigui el. Am prevăzut întotdeauna că ne vom căsători. Nu era decât o problemă de dată!

O prinse pe Kimberley de brațe și o strânse din toate puterile.

– Nu se poate să-ți fi schimbat părerea!

Mă doare! Și nimic nu fusese hotărât! Nici măcar n-am evocat ideea de a trece în fața domnului primar. De altfel, poate nu mi se va întâmpla niciodată. Cred că nu sunt făcută pentru căsătorie..

N-o gândea realmente. Această ședere în Franța o făcuse să înțeleagă că bărbatul ideal, acela cu care și-ar putea uni viața,

trebuia nu numai să-i inspire stimă și tandrețe, dar și să trezească în ea năvalnica senzualitate pe care Lawrence o făcuse să descopere.

– Este din cauza lui, nu-i așa? strigă Charles. Acest Lawrence Cory!

Avea impresia că degetele lui Charles se înfigeau în carnea brațelor ei. Se desprinse cu un gest furios.

– Nu fi ridicol! El n-are nici o legătură cu noi.

Dar Charles n-o asculta.

– Acest arhitect afurisit te-a vrăjit! Erai o pradă ușoară pentru el!

Kimberley împietri. Charles nu făcuse decât să exprime ceea ce gândea ea despre relația cu Lawrence. Dar nimic nu-l autoriza s-o judece! Își stăpâni un răspuns usturător și se mulțumi să-i spună cu calm:

– Nu sunt atât de naivă cum crezi. Dacă ai această părere despre mine...

– Te iubesc, Kimberley, o întrerupse el. Și știu că și tu!

– Îți repet că te înșeli! De altfel, cred că nu știu ce este dragostea! Și mă îndoiesc că voi ști într-o zi...

Un pocnet de palme răsună dinspre terasă și cuplul se întoarse tresărind. Lawrence Cory stătea în cadrul ușii-fereastră și aplauda afișând un zâmbet malițios.

– Bravo, Kimberley! Frumoasă replică! Puțin melodramatică, dar destul de lucidă. Sunt de acord cu tine... cu excepția unui punct.

– Ce faci aici? exclamă ea.

Expresia ironică a lui Lawrence spori și mai mult furia lui Charles. Kimberley se simțea ca un vulcan clocotitor și devastator.

– Mi-ai luat urma! continuă ea. Ai un radar sau un al șaselea simț ca să intervii întotdeauna în momentul când nu trebuie?

– Această particularitate ți-a salvat viața, nu uita!

– Nu încerca să abați discuția și răspunde: de ce ești aici?

Ea nu se recunoștea. Nici în cele mai rele conflicte profesionale, nu folosise niciodată un ton atât de autoritar, atât de sarcastic. Furia o transforma.

– Ai plecat fără mine... Atunci, am venit! Nu locuim împreună?

Charles tresări.

– Kimberley, ce îndrugă acest individ?

Ca pentru a alunga această întrebare, ea făcu un gest din mână ca pentru a exprima puținul interes pe care i-l purta.

– Îți voi explica...

Apoi îl înfruntă din nou pe Lawrence.

– Trebuie să te fac să observi că ne deranjezi?

El chicoti.

– Eu care mă felicitam că am sosit la timp ca să te aud exprimându-ți viziunea disperată asupra viitorului. Fără dragoste pentru Kimberley Harris. Voi ști oare să te liniștesc?

– Inutil să încerci! Ceea ce poți să spui nu mă interesează.

– Nici măcar puțin?

– Kim, vrei să-mi explici ce se întâmplă? interveni Charles.

Lawrence fu cel care răspunse:

– Nimic încă! Dar sper că situația va evolua.

– Mă adresez logodnicei mele, strigă Charles care-și pierdea vizibil răbdarea.

Kimberley îl fulgeră cu privirea. De câte ori trebuia să-i repete că nimic nu-i lega, că n-avea nici un drept asupra ei? Dar nu era momentul să se revolte, va regla conturile când Lawrence va fi plecat.

– Ești destul de amabil acum să ne lași singuri? îl întrebă ea pe acesta.

Zâmbetul ironic se lărgi și mai mult.

– Nu mă simt deosebit de amabil, seara asta. Dar pentru a-ți face plăcere, voi merge să mă culc. Numai că, în calitate de nou proprietar al acestei case, am decis să dorm aici în această noapte. Mi-ar plăcea ca zgomotul vocilor voastre să nu-mi tulbure odihna! Bună seara!

– Dar... Este imposibil, strigă Kimberley. Nu sunt decât două camere!

– Într-adevăr! aprobă el. Una ți-o las, descurcă-te cu acest domn. Nu este logodnicul tău?

– Dar... Eu... Noi...

Ea se bâlbâia, cu respirația sufocată de cruzimea lui Lawrence: nu știa foarte bine că nu împărțea patul cu Charles?

– Precizez, continuă Lawrence, că nu aprob deloc promiscuitatea sub acoperișul meu.

Era mai mult decât putea Kimberley să suporte.

– Dar în pavilionul de vară n-aveai atâtea scrupule!

– Cine minte prin omisiune, cine este prefăcut? Tu sau eu? Eu n-am nimic de ascuns, Kimberley. Nu tac decât din respect pentru tine și o știi!

Acest adevăr neiertător o lăsă pe tânăra femeie fără grai.

Ce putea să răspundă? Oh, bineînțeles, Lawrence avea dreptate dar ea îl ura cu atât mai mult. De altfel, cum îndrăznea să intervină astfel într-o conversație privată? De ce o împiedica să se explice cu Charles în toată libertatea?

Se lăsă să cadă pe canapea și își luă capul în mâini, copleșită. Gândurile se învârteau în capul ei, contradictorii, ilogice. Și era așa de obosită...

Charles alergă spre ea, neliniștit de această capitulare.

– Kimberley, ți-e bine?

– Da, murmură ea, lasă-mă...

El se întoarse spre Lawrence, cu pumnii strânși.

– Ești mândru de dumneata? întrebă el. Iată rezultatul insinuărilor dumitale perverse! Ah, dacă n-ar fi o femeie în această cameră, ți-aș sparge bucuros figura.

Lawrence izbucni într-un râs care răsună ca o insultă.

– Aș fi încântat să mă măsor cu dumneata! Dar n-o voi face: bănuiesc că Kimberley are o slăbiciune pentru perdanți.

Se întoarse brusc și se îndreptă spre ieșire.

– Acum, vă rog să mă scuzați, mă duc la culcare. Bună seara!

***

A doua zi, Kimberley, își lua cafeaua în bucătărie când apăru Charles.

După o discuție lungă, în seara din ajun, el acceptase să doarmă pe canapea în salon. Luase această decizie în silă, contrariat la ideea s-o știe pe Kimberley în camera vecină cu cea a lui Lawrence în timpul nopții. Dar tânăra femeie se încăpățânase să doarmă în propriul ei pat și, mai curând decât să se instaleze în pavilionul de vară, el preferase această soluție inconfortabilă. Dacă Kimberley îl chema în ajutor, n-ar dura mult să apară!

Dar, la această oră matinală, acuza oboseala nopții lui proaste.

– Sunt zdrobit, declară el. Și tu, ai dormit bine?

– Da, minți ea.

Somnul ei fusese traversat de coșmaruri și, de mai multe ori, se trezise tresărind, gata să plângă. Lawrence o urmărea până și în visele ei, atât de frumos, atât de insolent, atât de tulburător. Și dragostea pe care o simțea pentru el n-avea nimic ireal, nici rana chinuitoare care-i strângea inima.

În zori, renunțase să-și găsească odihna și se ridicase din pat. Cu o nervozitate febrilă, își aruncase hainele în valize. Gata de plecare, se simțea acum mai calmă, deși epuizată.

– Părăsesc această casă într-o jumătate de oră, declară ea. Trebuie să ne grăbim!

– Dar... Ca să mergi unde?

– Ne întoarcem la Londra!

– Dar, eu de-abia am sosit. După ce-am parcurs aproape două mii de kilometri, nu se pune problema să reiau volanul atât de repede pentru a face cale întoarsă.

– Îmi pare rău... Dar de ce n-ai telefonat? Te-aș fi prevenit de inutilitatea acestei călătorii.

– Tocmai pentru acest motiv n-am sunat: cunoșteam răspunsul tău dinainte! Și ultimul meu telefon mă alertase... Voiam să știu ce se petrece cu Lawrence Cory.

Ea fu cât pe ce să-și verse cafeaua.

– Charles, exclamă ea, de câte ori va trebui să-ți spun că asta nu te privește? Deși i-ai afirmat ieri lui Lawrence, tu nu ești logodnicul meu și nu-ți datorez nici o explicație.

Era conștientă că dă dovadă de cruzime, dar nimic nu putea să-i potolească exasperarea. Mai ales aerul zdrobit pe care Charles îl afișa în acest moment.

– M-am arătat puțin excesiv, știu, murmură el. Dar, când vei fi revenit pe pământ, vei înțelege disperarea mea. Și te vei întoarce la mine.

Niciodată, se gândi ea, niciodată... Nu se va întoarce la el, nici nu va accepta să revină pe pământ. Aceste zece zile atât de dureroase o învățaseră cel puțin un lucru: că dragostea, asemenea unei păsări care zboară într-un cer albastru, nu cunoaște nici o constrângere, nici un sacrificiu. Ea o confundase mult timp cu

tandrețea și prietenia, dar își înțelegea acum greșeala. Nimic nu putea înlocui magia unei pasiuni, nici măcar confortul și liniștea unei căsătorii de conveniență.

– Nu mă voi căsători cu tine, Charles, spuse ea cu un ton obosit.

Apoi, se ridică și se îndreptă spre hol, unde așteptau bagajele ei.

– Plec, nu mai am nimic de făcut aici. Nu te aștept, vreau să evit ora ambuteiajelor.

– Să eviți ambuteiajele sau pe Lawrence Cory?

Ea îi răspunse printr-o privire plină de compasiune tristă și plecă din cameră. Dar Charles o urmă imediat.

– Ești îndrăgostită de acest bărbat, nu-i așa? Și totuși, fugi de el... Ce s-a întâmplat, îmi vei explica în sfârșit?

Nu va spune nimic, nici lui Charles, nici lui Lawrence.

Va păstra dragostea pentru acest bărbat în adâncul inimii ei, ca pe un secret dureros. Și, într-o zi, poate, va reuși să-l uite...

– La revedere, Charles, spuse ea încet.

– Refuzi să vorbești... Dar el va trebui s-o facă, de voie sau cu forța.

Ea îl lăsă cu furia lui. Simțea că este momentul să părăsească această casă, această țară, și Lawrence o făcea egoistă.

Îi era atât de rău...

Capitolul 10

Kimberley își aranja lucrurile în portbagaj când o altă mașină se opri pe platformă. Un tânăr în trening și Simone coborâră.

– Bună ziua, spuse tăios Simone, Lawrence este aici?

– Încă doarme.

– Atunci, îl voi trezi!

Tânăra se îndrepta deja spre casă când Kimberley o interpelă:

– În locul dumitale, l-aș lăsa să doarmă. Revino mai târziu!

Dacă trebuia să aibă loc o altercație între Lawrence și Charles, era preferabil ca Simone să nu asiste. Kimberley cunoștea acum chinul geloziei și, deși Simone își luase ea însăși postura de inamică, prefera s-o cruțe de această încercare.

– Dar nu sunteți în locul meu, replică Simone cu un ton caustic. Cu toate că vă bănuiesc că vreți uneori să fiți în locul meu!

Răutatea și justețea acestei replici prompte o iritară pe Kimberley. Dar nici măcar nu încerca să-i răspundă: ceea ce se petrecea aici n-o mai privea.

– Cum vrei! spuse Kimberley. Fă-ți o cafea și așteaptă-l în bucătărie, va coborî curând.

O licărire de neliniște se aprinse în privirea tinerei fete.

– Să coboare? Nu doarme în pavilionul de vară?

– Nu, după ziua de ieri. Dar îți va explica el însuși motivul acestei schimbări.

Simone păru atunci să-și dea seama ce era Kimberley pe cale să facă. Privi portbagajul plin de valize, apoi își regăsi zâmbetul.

– Oricare ar fi această explicație, ironiză ea, se pare că nu vă convine deloc. Ați pierdut!

Kimberley inspiră adânc ca să se controleze: era tentant să-i aplice o pereche de palme acestei puștoaice! Nu putea totuși să se coboare la un asemenea gest, deoarece ei îi revenea, fiind mai mare, să se arate mărinimoasă.

– Crezi ce vrei, Simone. Și noroc!

– N-am nevoie de noroc!

Era o fanfaronadă, sigură de victoria ei. Și tinerețea ei îi apăru încă o dată lui Kimberley. Totuși, erau abia câțiva ani diferență între ele. Dar dacă viața luase asupra ei sarcina să-i bage mințile în cap lui Kimberley, Simone, copil răsfățat, își trăia cei optsprezece ani ai ei cu ardoare, fără să-și pună întrebări, fără să-și facă griji pentru viitor. Viitorul ei nu era oare trasat? După dorințele Estellei, se va căsători cu Lawrence... El va ști, Kimberley nu se îndoia, să-i aducă bunăstarea și fericirea de care avea nevoie. Ca și puțină maturitate.

– Luc! îl strigă Simone, du-te în hangar și caută coasa! Apoi, apucă-te de treabă!

– Ce coasă? o întrebă Kimberley. Ce va face?

– Unchiul l-a trimis să se ocupe de grădină. Dar astea nu sunt treburile dumneavoastră!

Expresia ei serioasă și autoritară dispăru, iluminată de un zâmbet radios.

– În schimb, vor fi curând ale mele!

– Felicitări! răspunse Kimberley cu un ton posac. Pariez că te vei ocupa de ele foarte bine!

– Cu siguranță!

În orice caz, nu siguranța îi lipsea Simonei. Și era un punct pe care-l avea în comun cu viitorul ei soț! Nimic nu putea rezista unor ființe atât de sigure de ele, atât de hotărâte..Kimberley avu un mic râs amar. Cu un asemenea caracter, cât de ușor îi fusese lui Lawrence s-o seducă... Ce reprezentase pentru el? O provocare? Sau poate o ultimă ocazie de a se amuza înainte de a înnoda legături mai serioase.

Oricare ar fi fost motivul, niciodată nu și-ar fi putut imagina o cucerire atât de glorioasă. Nu numai că Kimberley îi dăruise ceea ce avea mai prețios, dar Lawrence pusese stăpânire pe bastionul cel mai greu de cucerit, inima ei. Îl iubea prea mult pentru a-l bănui că acționase deliberat. Nu, Lawrence nu prevăzuse o asemenea capitulare, atât de totală, atât de absolută...

Și el n-o va ști niciodată...

***

Inexplorabil, mica mașină înghițea kilometrii. Kimberley nici măcar nu prânzise, voia să se îndepărteze, să fugă din această regiune luminoasă, să meargă spre nord, către țara ei.

Micul ei apartament o aștepta acolo, de cealaltă parte a Canalului Mânecii și începând de mâine, va fi la adăpost. Acel cocon confortabil va fi refugiul ei, la fel ca și munca, în care se va arunca nebunește. Să se gândească la cifre, la contracte, la întâlniri de afaceri, să uite soarele, Provence, pe Lawrence...

Pentru a mia oară, inima ei se strânse evocând numele celui de care fugea, pe care-l iubea.

Aruncă o privire spre tabloul de bord: acul depășea evident o sută treizeci de kilometri pe oră. Își impuse să încetinească, nimic nu-i justifica imprudența, nici disperarea, nici dorința de a ajunge în fine la hotel.

Hotărâtă să facă din nou escală la „Hanul lebedei" dacă, bineînțeles, domnul Dubois putea să-i închirieze o cameră. Avea o săptămână avans față de rezervarea pe care o făcuse pentru întoarcere, dar prietenosul omuleț va face totul, știa, ca s-o găzduiască seara asta.

Rulând cu o viteză rezonabilă, va fi acolo într-o oră și se va bucura deja de baia fierbinte în care și-ar odihni corpul epuizat din cauza conducerii și a unei nopți agitate.

Se pregătea să depășească un camion mare când un semnal de faruri îi atrase atenția. În oglinda retrovizoare, distinse o mașină albă care încerca evident să-i facă semn.

Vehiculul lui Kimberley nu arăta totuși nici o anomalie susceptibilă de a stârni un avertisment din partea unui alt conducător. Își continuă deci drumul și depăși repede mașina grea care își încetinea cursa. Dar mașina care o urmărea persista în apeluri luminoase și Kimberley simți un început de neliniște.

Câteva minute mai târziu, în fața persistenței mesajului, hotărî să se angajeze pe o bretea de staționare. Urmăritorul o urmă și se opri în spatele ei.

Ea coborî, sperând că intrusul avea un motiv serios să-i întrerupă călătoria: dacă era vorba de un individ în căutare de aventuri erotice, va trebui să se aștepte la o reacție dintre cele mai furtunoase. Nu avea dispoziția să asculte flecărerile unui seducător ridicol!

O privire în spatele mașinii îi confirmă că nimic nu era în neregulă.

Când își înălță capul, scoase un strigăt de uimire. În spatele parbrizului mașinii albe, un bărbat îi surâdea, radios.

– Lawrence!

Portiera se deschise încet și Lawrence ieși fără grabă, ca și cum această întâlnire la peste cinci sute de kilometri de punctul de plecare era dintre cele mai normale.

Cu inima bătând mai repede, se apropie de el.

– Dar ce faci aici? A cui este această mașină? Ce...

– Fără panică, o întrerupse Lawrence. Totul este în ordine! Sunt aici pentru că am hotărât să te ajung din urmă, simplu!

– Dar... De ce?

– Nu mi-ai spus la revedere!

Tonul lui glumeț o exasperă pe tânăra femeie.

– Poți să-mi explici?

Lawrence redeveni serios.

– Doar nu credeai că te voi lăsa să pleci astfel? Fără măcar o adresă unde să te găsesc!

– Aveai intenția să devii corespondentul meu? îl ironiză ea.

– De ce nu? Avem multe lucruri să ne spunem, nu crezi? Dar cum prefer să-ți vorbesc prin viu grai, am împrumutat mașina dragului Charles.

– Mașina lui Charles! Dar el are nevoie de ea, știe măcar...

– La această oră, și-a dat cu siguranță seama de dispariția ei. Ca și de a mea! Sper că nu va trimite jandarmii pe urmele unui compatriot!

– Încetează cu glumele! Nu este locul ideal pentru etalarea umorului tău!

– Nici pentru a conversa în liniște, tocmai voiam să-ți spun. Propun să mergem până la hotelul domnului Dubois și să

continuăm acolo acest dialog în fața unei cine bune. Din vina ta, am sărit prânzul.

– Nu doresc să discut cu tine. Mai curând fă cale întoarsă și restituie mașina lui Charles!

– Logodnicul tău va aștepta!

– Apropo de logodnic, replică ea prompt, nu cred că Simone va fi mulțumită să afle că urmărești o altă femeie pe autostradă!

Lawrence se încruntă.

– Simone ți-a spus că ne vom căsători?

– Bineînțeles, nu este deloc un secret!

– Pentru mine, da! Nu sunt la curent cu acest plan. Totuși, mă simt primul vizat.

Mințea cu aceeași nerușinare și Kimberley hotărî să taie scurt această scenă stupidă. Se întoarse și își reluă locul în mașina ei.

– Ne întâlnim la hotel, îi aruncă Lawrence. Și nu încerca să te descotorosești de mine, voi ști să te regăsesc!

Ce să facă? Să continue să ruleze, încercând să dispară în sumedenia de vehicule care năpădeau autostrada? Dacă reușea să scape momentan de vigilența lui, Lawrence nu va întâmpina nici o dificultate s-o repereze în timpul îmbarcării pe feribot, traversare obligatorie ca să se întoarcă în Anglia. De altfel, nu era oare preferabil să se despartă după o discuție clară, fără să lase umbre și ambiguități într-o poveste care nu mai era deja decât o amintire?

Nu se hotărî decât în ultimul moment: când era pe punctul să depășească breteaua de ieșire care ducea la hanul domnului Dubois, coti brusc, cu o imprudență neobișnuită la ea. Un concert de claxoane se auzi și-i era ușor să-și imagineze comentariile furioase ale autorilor lor.

Acum că alesese să se oprească, încetini, și distinse curând mașina albă în oglinda retrovizoare.

Își scotea valiza din portbagaj când Lawrence se apropie de ea.

– Conduci ca o nebună! exclamă el.

Își ascundea rău enervarea și fața lui purta încă semnele neliniștilor prin care trecuse.

Ea răspunse privirii lui îngrijorate printr-un hohot de râs.

– Și tu arăți ca un nebun!

Era evident că se îmbrăcase în grabă, cu hainele din ajun. Pantalonii erau mototoliți, cămașa încheiată strâmb și obrajii nebărbieriți îi dădeau un aer neglijent care, paradoxal, îl întinerea. Nu-și dădu nici măcar osteneala să se pieptene și părul ciufulit îi cădea pe frunte, accentuând strălucirea intensă a ochilor lui albaștri.

– Nu arăt ca un nebun, sunt nebun! spuse el cu cea mai mare seriozitate.

– Încep s-o cred!

Kimberley avu brusc ideea, că sentimentul pe care i-l purta lui Lawrence era reciproc, că o iubea... Dar o respinse repede. Să-și facă iluzii, n-ar servi decât să-i adâncească rana, să sufere și mai mult. Lawrence avea un viitor bine stabilit, aici, în Franța, și Kimberley nu era pentru el decât o aventură amoroasă agreabilă. O știa...

Își ascunse lacrimile care-i urcau în ochi, întorcându-se în grabă.

– Mă duc să văd dacă domnul Dubois are o cameră liberă pentru mine.

Lawrence o urmă în holul stabilimentului și se sprijini de biroul recepției.

– Două camere... Fiindcă presupun că nu dorești să-mi oferi ospitalitate într-a ta!

– Nu vei dormi aici! exclamă ea.

– La fel ca tine, conduc de azi-dimineață... Nici nu se pune problema să mă întorc acum!

În fața figurii lui hotărâte, Kimberley înțelese că nici un argument nu va putea să-l convingă. Renunță la o ceartă zadarnică.

În timp ce așteptau în tăcere, Kim se gândea cât era de ciudat să fie din nou acolo, cu Lawrence, în acest hotel unde petrecuseră prima lor seară împreună lângă grădina unde o sărutase. Cum de nu înțelesese, acum zece zile, pericolul pe care îl reprezenta pentru ea? Dar, subjugată atunci de antipatia care i-o inspira, nu-și dăduse seama că, adeseori, ura ascunde dragoste...

– Iată-ne ca în timpurile bune, nu-i așa? observă Lawrence.

– O epocă atât de îndepărtată, încât am uitat-o deja, răspunse ea cu răceală.

– Adevărat? Datează abia de două săptămâni, nu te știam amnezică.

– Doar puțin distrată, în privința lucrurilor fără importanță!

Lawrence nu replică, dar bătu furios în clopoțelul de apel, fapt care spunea mult: observația caustică a tinerei femei își atinsese ținta!

Binevoitor, domnul Dubois își făcu intrarea, cu aerul desigur încântat să-i revadă.

– Domnișoară Harris, domnule Cory! Concediul s-a terminat deja? N-ați făcut o rezervare peste câteva zile?

– Ba da, într-adevăr, am reținut o cameră pentru douăzeci și șase, spuse Kimberley. Dar a trebuit să plec mai devreme.

– Ce păcat! remarcă domnul Dubois. Să vedem, mi-a rămas o cameră liberă?

Își studie registrul cu un aer îngrijorat.

– Dorim două camere, spuse în grabă Kimberley. Care să nu comunice...

Simți cum sângele îi urcă în obraji și jena ei spori când remarcă privirea ironică a lui Lawrence.

– Imposibil nu există în franceză! declară domnul Dubois. Vă dau camerele 15 și 18, pe același etaj.

– La ce oră se servește cina? întrebă Lawrence.

– La ora opt.

El își frecă bărbia aspră.

– Voi avea timp să fac o baie. Dar știți dacă pot face câteva cumpărături, în împrejurimi? Am nevoie de lucruri de toaletă.

– Prăvăliile din sat sunt încă deschise, dar grăbiți-vă.

Lawrence se repezi afară.

– Ne întâlnim în restaurant! Pe curând!

***

Întinsă într-o baie spumoasă, Kimberley încercă să-și pună ordine în idei. O tulbura să-l știe pe Lawrence atât de aproape după ce crezuse că-l părăsește pentru totdeauna. Când îl văzuse că se îndepărtează spre mașină mai devreme, pentru a face cumpărături în sat, o cuprinsese o adevărată groază. Și dacă nu se întorcea? Dacă se înapoia în Provence dintr-o trăsnaie? Dar nu făcuse o asemenea călătorie ca să-și schimbe astfel părerea. Era hotărât să-i vorbească, Kimberley înțelesese. Ce voia oare să-i spună? Să se scuze încă o dată că o sedusese fără să înțeleagă că era încă o foarte tânără femeie fără experiență? Da, acesta era cu siguranță motivul demersului său...

După această seară, Kimberley va face astfel încât să nu-l mai întâlnească niciodată pe Lawrence, sau cel puțin nu înainte de a-și fi pansat rănile și să fi uitat această dragoste nesăbuită pe care o simțea pentru el. Să-l revadă ar fi prea dureros și refuza să-și impună o asemenea suferință.

Dar Lawrence nu putea bănui această hotărâre fermă. Credea cu siguranță că prietenia care-l leagă de Georges, conjugată cu cea care le unea pe Pamela și Kimberley, impunea numeroase și frecvente reîntâlniri. Pentru viitorul și liniștea acestor relații cordiale, el ținea să pună lucrurile la punct, să șteargă orice urmă de jenă între ei.

Kimberley ar fi dorit ca Pamela să-i fie alături în această clipă! I-ar povesti, i-ar explica, s-ar lăsa consolată, alinată de tandrețea celei pe care o considera sora ei... Numai Pamela putea s-o înțeleagă, să-i împărtășească durerea. Dar ea era departe, fără griji și fericită, incapabilă să bănuiască drama care o sfâșia pe prietena ei. Pamela, pe care Kimberely nu o va mai vizita, din cauza lui Lawrence...

Plânse îndelung, fără reținere. Când ieși din baie calmată de apa fierbinte și de savoarea propiilor lacrimi, avu un șoc descoperindu-se în oglindă. Ochii umflați și roșii îi trădau suferința și Lawrence, văzând-o astfel, va înțelege imediat ceea ce încerca atât de stângace să-i ascundă. El nu trebuia să ghicească, trebuia să nu știe nimic despre sentimentele ei. Trebuia!

Își stropi fața cu apă rece, aplică un machiaj savant și, după un examen sever al trăsăturilor, constată că nu mai arătau nimic.

Îmbrăcă un pantalon de bumbac și o bluză de mătase, amândouă albe, și își împodobi această ținută cu o centură roșie, singura concesie făcută cochetăriei. Respinsese rochiile mai feminine, pentru a-i arăta lui Lawrence că nu făcea nici un efort de seducție ca să cineze cu el. Această alegere vestimentară era numai pentru el un mesaj pe care-l înțelegea foarte bine!

***

Instalat la o masă, el aștepta. Se ridică s-o întâmpine și Kimberley descoperi că lucrurile pe care le cumpărase nu se limitaseră la obiecte de toaletă. Acum purta o pereche de blugi albaștri nou-nouți și o cămașă ecosez cu bleu, asortată cu culoarea ochilor lui. Chiar îmbrăcat într-un mic magazin de sat, reușea să dea dovadă de bun-gust! își spuse Kimberley cu o admirație nuanțată de exasperare.

– Îți mulțumesc pentru delicatețe, spuse Lawrence.

– Eu... nu înțeleg!

– Mă așteptam să te văd apărând îmbrăcată într-o rochie elegantă de seară... Cu uniforma mea câmpenească, aș fi părut ridicol în comparație cu tine.

Hotărât lucru, nu va câștiga nici o bătălie, nici cea mai derizorie, împotriva acestui bărbat! Hotărârea sa de a nu arăta bine, seara asta, devenea o atenție amabilă. Exact contrariul a ceea ce își dorise!

– N-aveam nimic altceva ce să-mi pun!

El izbucni în râs.

– Toate femeile spun asta... chiar și atunci când sunt încântătoare și ele o știu!

Kimberley se adânci în lectura meniului până când chelnerul să vină să ia comanda, întârziind momentul conversației inevitabile pe care urma s-o aibă.

Din fericire, Lawrence îi acordă un răgaz.

– Să mâncăm liniștiți, sugeră el. Vom vorbi despre lucruri serioase după masă.

Savurând delicioasele specialități culinare ale domnului Dubois, vorbiră despre una și despre alta, despre literatură, despre cinema și despre teatru. Descoperiră cu amuzament că părerile lor se întâlneau în cele mai mici detalii, fie că era vorba despre jocul unui actor sau despre farmecul unei săli de spectacol.

Kimberley ar fi vrut ca acest moment lipsit de tensiune să dureze mereu. Dacă viața n-ar fi hotărât altfel, Lawrence ar fi putut să fie un prieten formidabil. Dar ea îl iubea...

Când Lawrence își puse jos ceașca de cafea, înțelese din expresia lui serioasă că momentul de care se temea sosise.

– Trebuie să vorbim despre noi, acum, spuse el.

– Este într-adevăr necesar? Nu este nimic de spus...

– Nu există decât cuvintele pentru a comunica, este adevărat. Dar am încercat totul ca să mă fac înțeles de tine.

La evocarea atât de limpede a îmbrățișărilor lor, Kimberley își plecă ochii.

– Privește-mă, Kimberley, îi ceru Lawrence. Încetează să fugi. Înfruntă realitatea! Încă din prima zi, pe vas, încerci să mă eviți.

– Nu te văzusem! exclamă ea.

– Nici măcar n-ai catadicsit să te uiți spre mine... De altfel nici spre altcineva. Te temeai atât de mult de cancanuri, de necunoscut. A trebuit să aibă loc întâlnirea noastră zgomotoasă din fața cafenelei de pe autostradă pentru ca ochii tăi să-i întâlnească pe ai mei.

– Ai făcut-o dinadins?

– Nu, a fost un accident.

– Și de ce nu te-ai prezentat, în acel moment?

– Erai atât de rece, atât de îndepărtată... Și speram să te îmblânzesc... bizuindu-mă doar pe farmecul meu personal, fără să fie nevoie să menționez relațiile noastre comune.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

– Când vei renunța oare să faci pe donjuanul? O dată căsătorit, va trebui să renunți la acest joc al seducției. Simone nu va suporta.

– Nu mă voi căsători cu Simone! De ce ți-a intrat în cap această idee?

– Dar Estelle...

– Nu neg că Estelle a născocit acest plan frumos, într-un anumit moment. Dar și-a schimbat părerea! Dragostea ei pentru mine nu este prefăcută și nu se gândește decât la fericirea mea! Marea ei sensibilitate i-a arătat repede unde aș putea s-o găsesc.

Panica puse stăpânire pe Kimberley. Ce voia oare să spună? Ce insinua această mică frază pe care o strecurase ca pe o simplă remarcă și care părea plină de reproș? Ce înțelesese Estelle, ceea ce ea însăși, Kimberley, nu știuse să priceapă?

Să facă să tacă speranța care se năștea în ea! Să-și regăsească singurătatea ei liniștitoare! Se simțea chinuită, hărțuită între instinct și rațiune. Lawrence o iubea, inima ei i-o spunea. Dar mintea ei refuza această idee, îi era atât de teamă să nu se înșele!

Fără măcar să reflecteze, Kimberley sări în picioare și începu să alerge spre grădină.

Găsi un refugiu lângă un mic zid acoperit de caprifoi unde, pentru prima dată, Lawrence o sărutase. Se așeză pe el, respirând adânc pentru a-și regăsi calmul.

Când Lawrence i se alătură, se simțea deja mai bine. Îl aștepta chiar, pregătită pentru inevitabila înfruntare. El se apropie fără să spună un cuvânt și se așeză lângă ea. Apoi o îmbrățișă blând și o sărută.

Cu buzele lui, mângâia pe acelea ale tinerei femei cu o infinită blândețe, cu o imensă tandrețe. Lipsindu-se de cuvinte, de fraze, îi vorbea despre această dragoste în care ea nu putea să creadă, pe care nu trebuia s-o creadă. Dar el era atât de convingător, mângâierile lui erau atât de fierbinți, atât de vibrante de pasiune, încât își uită brusc îndoielile, teama.

Se abandonă fără rezervă acestei dorințe pe care o simțea că urcă în ea, în el. Lawrence era forța, lumina care iradia totul, o

metamorfoza. Va face din ea o femeie, o va învăța ce este plăcerea, acea fericire pură pe care o dă unirea a două corpuri însetate unul de altul.

– Vrei să vii în camera mea? murmură el. Vrei să faci dragoste cu mine? Dacă spui nu, voi pleca, așa cum ți-am promis... Te voi lăsa încăpățânării și singurătății tale nesăbuite.

– Nu!

El se depărtă de ea, cu fața răvășită de tristețe. Dar ea se aruncă în brațele lui:

– Nu, repetă ea, nu mă lăsa!

Strânsoarea lui Lawrence o ridică de la pământ.

– Atunci, este da, strigă el, Kimberley, spune-o!

– Da, vreau să fac dragoste cu tine... Te iubesc atât de mult!

Lawrence culese o tulpină de caprifoi, mirositor și înflorit și i-o întinse.

– Această floare va rămâne întotdeauna cea mai prețioasă în ochii mei, declară el. În amintirea acestei seri...

– Nici eu n-o voi uita, promise ea, cu un nod în gât.

– Nu-ți voi permite! exclamă el. Fiecare zi din viața noastră, voi fi acolo pentru a-ți aminti!

Ea își adânci ochii în privirea albastră, căutând acolo confirmarea acestei promisiuni nebune. Inima ei bătea nebunește, ea singură înțelesese ceea ce nu îndrăznea încă să creadă.

– Ce vrei să spui? bâigui ea.

– Că te iubesc! Și că ne vom căsători cât mai curând posibil!

***

Îmbrăcată în alb, cu un buchet de caprifoi în mână, Kimberley înainta în naos, la brațul lui Paul, care acceptase cu mândrie acest

rol patern. În această mică biserică unde Pamela și Georges își uniseră destinele, noua ei viață începea.

Doar în zece zile, își reorganizase lucrul, numise un director s-o înlocuiască, își părăsise apartamentul, își rezolvase toate afacerile. Distrusese ceea ce fusese entuziasmul ei cotidian, fără umbră de regret, copleșită de fericirea ei egoistă.

Lawrence i se alătură în fața altarului, extrem de grav și îngenunche alături de ea.

Kimberley se întoarse o ultimă oară pentru a-i adresa o privire plină de mulțumire Pamelei și constată că prietena ei plângea de emoție și de bucurie.

Apoi uită lumea întreagă, pentru a se consacra în întregime jurământului acestui bărbat care va deveni soțul ei.

Când rosti ritualul „da“ cu ochii țintuiți în cei ai lui Lawrence, fața i se lumină de fericire.

În privirile lor, în sărutul pe care-l schimbară, puseră toată dragostea care-i unea, vibrantă și nemuritoare. Ei o știau, nimic nu-i va putea despărți, niciodată...

Sfârșit